Roman nominalizat la **Man Booker Prize 2018**

Câștigător al **Costa Book Awards 2019**

SALLY ROONEY

Oameni normali

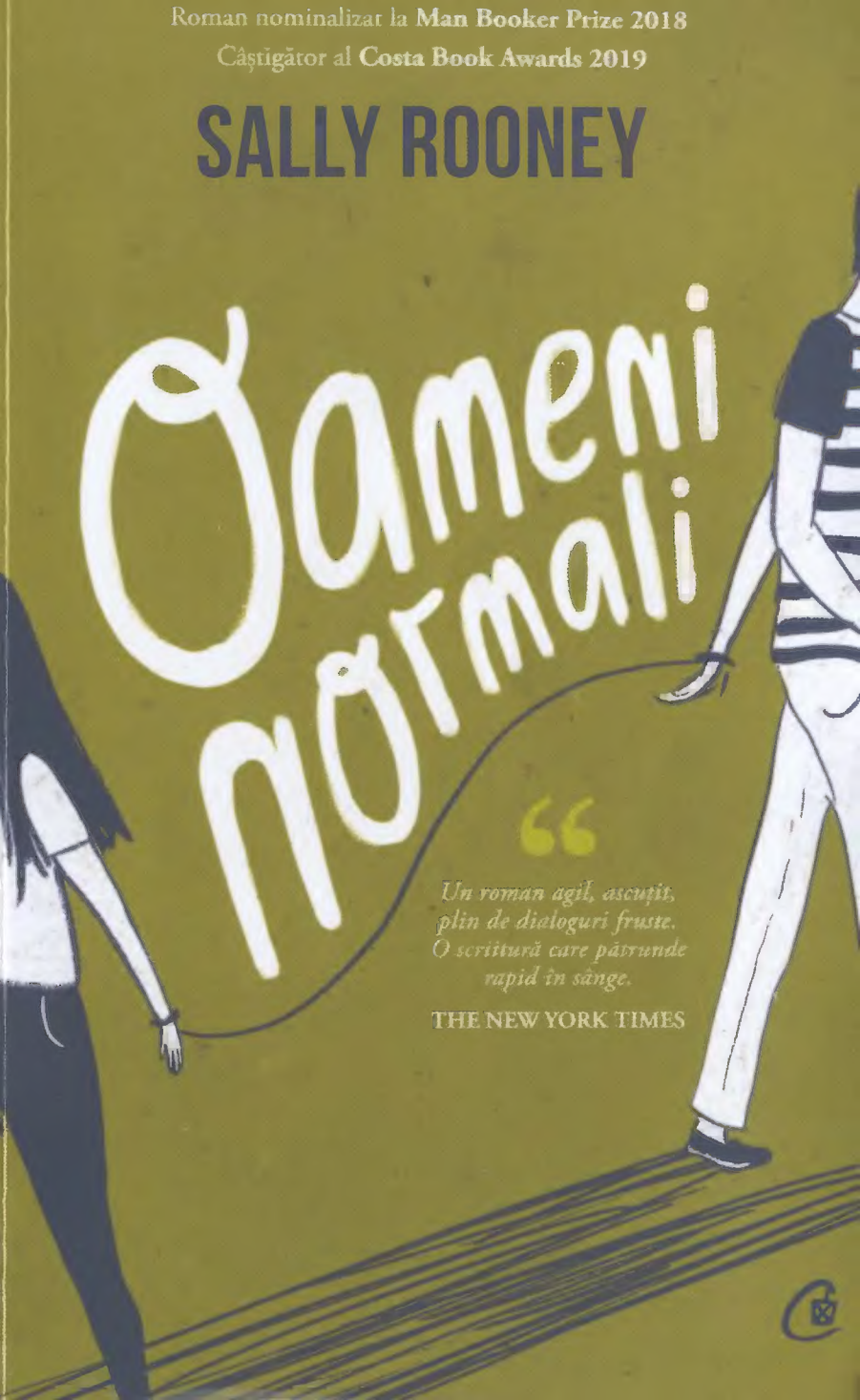

Un roman agil, ascuțit, plin de dialoguri fruste. O scriitură care pătrunde rapid în sânge.

THE NEW YORK TIMES

Colecția
Byblos

SALLY ROONEY s-a născut în 1991 și a crescut în Castlebar, Irlanda. A studiat limba engleză la Trinity College din Dublin, continuându-și studiile cu un masterat în științe politice. Ulterior a absolvit, de asemenea la Trinity College, un masterat în literatură americană.

Din 2014, scrisul a devenit pentru ea o activitate constantă. Cartea ei de debut, *Conversations with Friends* (*Conversații cu prieteni*, Curtea Veche Publishing, 2019), a fost întâmpinată cu entuziasm de critica literară, Rooney primind apelative ca „Salinger al generației Snapchat" (*The Guardian*) și fiind considerată „prima mare scriitoare din generația *millennials*" (*The New York Times*). În 2017, autoarea a obținut Dunlop Young Writer of the Year Award, oferit de *Sunday Times*. Sally Rooney este renumită și pentru activitatea ei de *speaker* și *debater*, fiind clasată pe primul loc la Campionatul de dezbateri al universităților din Europa.

Oameni normali, cel de al doilea roman al lui Rooney, vine să confirme ascensiunea fulminantă a scriitoarei irlandeze în vârstă de 28 de ani, în 2018 fiind nominalizat la Man Booker Prize. A câștigat deja câteva premii importante – Irish Novel of the Year și Costa Book Awards – și figurează pe lista titlurilor nominalizate la Dylan Thomas Prize și Women's Prize for Fiction 2019. Romanul a fost declarat „Cartea anului" de către juriul British Book Awards 2019, iar în luna aprilie a aceluiași an a intrat în topul bestsellerurilor *The New York Times*, direct pe locul al treilea. La fel ca volumul de debut, romanul *Oameni normali* este în curs de ecranizare.

SALLY ROONEY

Oameni normali

Traducere din engleză de
MIHAELA BURUIANĂ

CURTEA VECHE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROONEY, SALLY
Oameni normali / Sally Rooney ;
trad. de Mihaela Buruiană. - Bucureşti :
Curtea Veche Publishing, 2019

ISBN 978-606-44-0316-2

I. Buruiană, Mihaela (trad.)

159.9

Redactor: Diana Simionescu
Corector: Cornelia Florea
Tehnoredactor: Dana Ionaşcu

CURTEA VECHE PUBLISHING
str. Aurel Vlaicu nr. 35, Bucureşti, 020091
redacţie: 0744 55 47 63
distribuţie: 021 260 22 87, 021 222 25 36, 0744 36 97 21
fax: 021 223 16 88
redactie@curteaveche.ro
comenzi@curteaveche.ro
www.curteaveche.ro

SALLY ROONEY
NORMAL PEOPLE
Copyright © 2018, Sally Rooney
All rights reserved.

© Curtea Veche Publishing, 2019
pentru prezenta ediţie în limba română

ISBN 978-606-44-0316-2

CNI
CORESI
Tipărit la C.N.I. „CORESI" S.A.

De aceeași autoare
la Curtea Veche Publishing

CONVERSAȚII CU PRIETENI

CUPRINS

Ianuarie 2011 11

Trei săptămâni mai târziu
(Februarie 2011) 19

O lună mai târziu
(Martie 2011) 29

Șase săptămâni mai târziu
(Aprilie 2011) 38

Două zile mai târziu
(Aprilie 2011) 54

Patru luni mai târziu
(August 2011) 67

Trei luni mai târziu
(Noiembrie 2011) 75

Trei luni mai târziu
(Februarie 2012) 91

Două luni mai târziu
(Aprilie 2012) 103

Trei luni mai târziu
(Iulie 2012) 117

Șase săptămâni mai târziu
(Septembrie 2012) 130

Patru luni mai târziu
(Ianuarie 2013) 145

Șase luni mai târziu
(Iulie 2013) 161

Cinci luni mai târziu
(Decembrie 2013) 192

Trei luni mai târziu
(Martie 2014) 207

Patru luni mai târziu
(Iulie 2014) 229

Cinci minute mai târziu
(Iulie 2014) 248

Șapte luni mai târziu
(Februarie 2015) 259

Mulțumiri 271

Unul dintre secretele acelei schimbări interioare, pe drept numită convertire, este că pentru mulți dintre noi nici raiul, nici iadul nu aduc vreo revelație până când o anumită personalitate nu o atinge pe a noastră cu o influență specială, forțându-ne să devenim receptivi.

George Eliot, *Daniel Deronda*

Ianuarie 2011

Când Connell apasă pe butonul soneriei, Marianne se îndreaptă spre ușă. Este îmbrăcată încă în uniforma de școală, dar și-a dat jos puloverul, așa că a rămas numai în bluză și în fustă. Nu mai are pantofi, e doar în ciorapi.

A, salut, zice el.

Intră.

Ea se întoarce și pornește înainte, pe hol. El o urmează, închizând ușa în urma lui. Câteva trepte mai jos, în bucătărie, mama sa, Lorraine, își scoate mănușile de cauciuc. Marianne se aruncă pe blat dintr-o săritură și apucă un borcan cu cremă de ciocolată, în care a lăsat o lingură.

Marianne tocmai îmi povestea că azi ați primit rezultatele la simulare, zice Lorraine.

Am primit rezultatele la engleză, explică el. Ni le dau separat. Vrei să mergem?

Lorraine împăturește frumos mănușile de cauciuc și le pune la loc, sub chiuvetă. Apoi începe să-și desfacă părul. Lui Connell i se pare că ar fi putut să facă asta și în mașină.

Și am auzit că te-ai descurcat de minune, zice ea.

A fost primul din clasă, intervine Marianne.

Mda, răspunde Connell. Și Marianne s-a descurcat destul de bine. Putem să plecăm?

Lorraine se întrerupe din dezlegatul șorțului.

Nu știam că ne grăbim, spune ea.

El își bagă mâinile în buzunare și își reprimă un oftat iritat, dar face asta inspirând zgomotos, așa că tot a oftat sună.

Nu mai trebuie decât să scot rufele din uscător, zice Lorraine. Pe urmă plecăm. Bine?

Connell nu răspunde, doar stă așa, cu fruntea plecată, în timp ce Lorraine iese din bucătărie.

Vrei și tu? îl întreabă Marianne.

Îi întinde borcanul cu cremă de ciocolată. El își îndeasă și mai adânc mâinile în buzunare, de parcă ar vrea să-și vâre tot corpul în ele.

Nu, mersi, îi răspunde.

Ai primit rezultatele la franceză azi?

Ieri.

El se sprijină cu spatele de frigider și o privește lingând tacticos lingura. La școală, Connell și Marianne se prefac că nu se cunosc. Lumea știe că Marianne locuiește în conacul alb, cu alee în față, și că mama lui Connell este femeie de serviciu, dar nimeni n-are habar despre relația aparte dintre aceste două adevăruri.

Am luat A1*, zice el. Tu cât ai luat la germană?

A1, răspunde ea. Te dai mare?

O să aduni șase sute, nu-i așa?

Marianne ridică din umeri. Probabil că șase sute o să aduni tu, i-o întoarce fata.

Păi, tu ești mai deșteaptă decât mine.

Nu-i cazul să te simți aiurea. Sunt mai deșteaptă decât toată lumea.

---

* Nota maximă în sistemul irlandez de notare a examenelor de la sfârșitul liceului, care corespunde unui număr între 90 și 100 de puncte. Sistemul a fost valabil până în 2016, iar din 2017, notele reprezentate de litere în ordine alfabetică și cifre până la 3 au fost înlocuite cu litera H și cifre de la 1 la 8. (*N. trad.*)

Acum, Marianne zâmbește răutăcios. Afișează mereu un dispreț nedisimulat față de cei de la școală. Nu are prieteni și își petrece pauzele de masă de una singură, citind romane. O mulțime de oameni o urăsc de-a binelea. Tatăl ei a murit pe când fata avea treisprezece ani, iar Connell a auzit că acum ar avea o boală mintală, ceva de genul ăsta. Într-adevăr, este cea mai deșteaptă persoană din școală. Lui îi e groază să rămână singur cu ea, așa, ca acum, dar totodată se trezește visând la lucruri pe care ar putea să i le spună ca s-o impresioneze.

Nu ești prima din clasă la engleză, îi atrage atenția.

Ea își linge dinții, fără să-i pese.

Poate că ar trebui să mă meditezi tu, Connell, se hlizește Marianne.

El simte că-i iau foc urechile. Probabil că vorbește doar așa, nu vrea să sugereze nimic, de fapt, dar dacă într-adevăr vrea să sugereze ceva, atunci asta ar fi doar ca să-l înjosească și pe el, prin asociere, fiindcă pe ea toți o consideră dezgustătoare. Poartă pantofi urâți, cu talpă groasă, fără toc, și nu se machiază. Lumea șușotește că nici nu se rade pe picioare, și pe nicăieri. Odată, Connell a auzit că și-a scăpat înghețata de ciocolată pe haine, în cantina școlii, s-a dus la baia fetelor și și-a dat bluza jos, s-o spele în chiuvetă. Asta-i o poveste bine cunoscută, toată lumea a auzit-o. Dacă ar vrea, ar putea să se dea într-un ditamai spectacolul salutându-l pe Connell la școală. Ne vedem după-amiază, ar putea ea să-i zică de față cu toți colegii. Cu siguranță, asta l-ar face să se simtă stânjenit, ar fi genul de situație care pare să-i placă ei mai întotdeauna. Și totuși, n-a făcut niciodată așa ceva.

Despre ce vorbeai azi cu domnișoara Neary? îl întreabă Marianne.

A, nimic deosebit. Nu mai știu. Examene.

Marianne răsucește lingura în borcan.

Te place sau ceva gen? îl iscodește.

Connell o urmărește cu privirea răsucind lingura. Încă își simte urechile foarte fierbinți.

De ce crezi asta? întreabă el.

Dumnezeule mare, doar n-ai o aventură cu ea, nu?

Sigur că nu. Ți se pare nostim să glumești despre așa ceva?

Scuze, zice Marianne.

Are o expresie concentrată pe față, ca și cum ar privi, prin ochii lui Connell, până în străfundul creierului său.

Ai dreptate, nu-i deloc nostim, admite ea. Îmi pare rău.

El încuviințează din cap, se uită puțin prin cameră, apoi își înfige vârful pantofului într-un șanț mic dintre plăcile de gresie.

Mda, uneori și mie mi se pare că se poartă cam ciudat în preajma mea, zice el. Dar nu le-aș spune altora așa ceva.

Până și la ore am impresia că flirtează cu tine.

Chiar crezi asta?

Marianne dă aprobator din cap. El își freacă ceafa. Domnișoara Neary predă economie. Presupusele lui sentimente pentru ea sunt aprig dezbătute în școală. Unii spun că el ar fi încercat să o adauge la prieteni pe Facebook, ceea ce nu a făcut și nici n-ar face vreodată. De fapt, el nu-i spune și nu face nimic, doar stă acolo tăcut, în timp ce ea spune și face. Uneori, îi zice să mai rămână după ore, ca să vorbească despre drumul pe care vrea să-l urmeze în viață, iar o dată chiar i-a atins nodul cravatei de la uniformă. Connell nu poate să le destăinuie altora cum se comportă profa, oamenii ar crede că încearcă să se laude cu asta. La cursuri, se simte prea jenat și enervat ca să se concentreze la lecție, doar stă acolo și se holbează în manual, până când graficele încep să-și piardă contururile.

Lumea mă bate la cap întruna că aș plăcea-o, chestii din-tr-astea, spune el. De fapt, nu-mi place, chiar deloc. Adică, ție ți se pare că-i răspund cu aceeași monedă când se comportă așa?

Din câte am observat eu, nu.

Își șterge palmele de cămașa uniformei, neatent. Toți colegii sunt atât de convinși că simte o atracție pentru domnișoara Neary, că, uneori, până și el începe să se îndoiască de propriile impulsuri. Dar dacă undeva, la un nivel aflat deasupra sau dedesubtul percepției lui, chiar o dorește? Nici măcar nu știe cum ar trebui să simtă o dorință. Ori de câte ori a făcut sex în viața reală, i s-a părut așa de stresant, încât i-a devenit extrem de neplăcut, ajungând să creadă că e ceva în neregulă cu el, că nu e în stare să fie intim cu femeile, că, poate, nu s-o fi dezvoltat îndeajuns. După ce termină, zace în pat și se gândește: atât de mult am urât chestia asta, că acum mi-e rău. Doar el să fie așa? Să fie oare greața pe care o simte când domnișoara Neary se apleacă deasupra băncii felul său de a resimți fiorii dorinței sexuale? Cum ar putea să știe?

Dacă vrei, aș putea să mă duc la domnul Lyons în locul tău, propune Marianne. Nu-i spun că mi-ai povestit tu. Doar că am observat eu.

Doamne, nu! Nici vorbă! Nu-i zice nimic, nici lui, nici altcuiva, bine?

Bine, sigur.

Se uită la ea, să se convingă că a fost sinceră, apoi dă afirmativ din cap.

Nu-i vina ta că se poartă așa cu tine, adaugă Marianne. Tu nu greșești cu nimic.

Connell o întreabă în șoaptă: Atunci, de ce toată lumea crede că o plac?

Poate din cauză că roșești ca racul când îți vorbește. Dar, știi, tu roșești la orice. Sau, cel puțin, așa arată tenul tău.

El râde scurt, trist.

Mersi, zice.

Păi, așa e.

Mda, îmi dau seama de asta.

De fapt, și acum roșești, remarcă Marianne.

El închide ochii, își împinge limba în cerul gurii. O aude pe fată râzând.

De ce trebuie să fii atât de aspră cu oamenii? întreabă el.

Nu sunt aspră. Nu-mi pasă dacă roșești, n-o să spun nimănui.

Doar pentru că n-o să spui nimănui nu înseamnă că poți să zici orice vrei.

OK, scuză-mă.

El se întoarce cu spatele și se uită pe fereastră, în grădină. Grădina este mai degrabă un „parc". Are un teren de tenis și o statuie mare, din piatră, care înfățișează o femeie. Se uită spre „parc" și își apropie obrazul de suprafața rece a geamului. Când colegii povestesc cum Marianne și-a spălat cămașa în chiuvetă, se comportă de parcă ar fi doar amuzant, dar Connell crede că adevăratul scop al poveștii e altul. Marianne nu a fost niciodată cu vreun tip din școală, nimeni n-a văzut-o dezbrăcată, nimeni nu știe măcar dacă îi plac băieții sau fetele, n-ar spune-o nimănui. Oamenilor nu le place asta la ea, și Connell crede că de aceea tot repetă povestea, ca un fel de a se holba la ceva ce nu li se îngăduie să vadă.

N-am de gând să mă cert cu tine, zice ea.

Nu ne certăm.

Știu că, probabil, mă urăști, dar ești singura persoană care chiar vorbește cu mine.

N-am zis niciodată că te urăsc, răspunde el.

Asta îi atrage atenția fetei, și își ridică privirea. Confuz, el continuă să nu se uite la ea, dar cu un colț al ochiului tot o vede urmărindu-l. Când vorbește cu Marianne, are senzația de intimitate totală. Ar putea să-i spună orice despre el, chiar și ciudățenii, fiindcă ea nu le-ar repeta niciodată, e convins de asta. Când rămâne singur cu ea, parcă ar evada din viața obișnuită și ar închide ușa în urma lui. Nu îi e frică de Marianne, de fapt, ea e o ființă mai degrabă degajată, dar se teme să fie în preajma ei din pricina felului curios în care se trezește că se comportă el, a lucrurilor pe care le spune atunci și pe care, în mod obișnuit, nu le-ar spune niciodată.

Acum câteva săptămâni, când o aștepta pe Lorraine în hol, Marianne a coborât în halatul de baie. Nu era decât un halat de baie alb, banal, legat așa cum se leagă orice halat. Avea părul ud, iar pielea îi strălucea de parcă tocmai se dăduse cu o cremă. Atunci când l-a văzut pe Connell, a avut o ezitare, acolo, pe scări, după care a spus: Nu știam că ești aici, scuză-mă. Poate că a părut tulburată, dar nu prea tare, sau altcumva. Apoi s-a întors în camera ei. După ce a dispărut, el a rămas în hol și a așteptat. Știa că, probabil, se îmbrăca în cameră și că hainele pe care le va purta când va reveni vor fi acele haine alese de ea după ce îl văzuse pe el în hol. Oricum, Lorraine a fost gata de plecare înainte ca Marianne să-și facă din nou apariția, așa că n-a mai apucat să vadă cu ce se îmbrăcase fata. Nu era ca și cum ținea neapărat să știe. La școală nu a povestit nimănui despre asta, că o văzuse în halat de baie sau că păruse tulburată, nu era treaba nimănui.

Ei bine, eu te plac, zice Marianne.

Câteva secunde, el nu scoate o vorbă, iar intimitatea dintre ei este foarte intensă, apăsându-l cu o presiune aproape fizică pe față și pe trup. Apoi Lorraine se întoarce în bucătărie,

legându-şi fularul la gât. Bate uşor în uşă, cu toate că e deja deschisă.

Eşti gata? îl întreabă.

Mda, zice Connell.

Mulţam pentru tot, Lorraine, spune Marianne. Ne vedem săptămâna viitoare.

Connell iese pe uşa bucătăriei, când maică-sa îi zice: Poţi să-ţi iei la revedere, nu? El se uită înapoi peste umăr, dar nu poate să o privească pe Marianne în ochi, aşa că, în schimb, se adresează podelei. Mda, la revedere, spune el. Nu aşteaptă să audă răspunsul.

În maşină, mama lui îşi pune centura de siguranţă şi clatină din cap. Ai putea să fii un pic mai drăguţ cu ea, zice. Nu-i este prea uşor la şcoală.

El bagă cheia în contact, se uită în oglinda retrovizoare. Dar sunt drăguţ cu ea, protestează.

De fapt, e o persoană foarte sensibilă, spune Lorraine.

N-am putea să vorbim despre altceva?

Lorraine se strâmbă. El se uită atent în faţă şi se preface că n-o vede.

Trei săptămâni mai târziu

(Februarie 2011)

Stă la măsuța de toaletă și se privește în oglindă. Fața nu îi este prea bine definită în zona pomeților și a maxilarului. Pare un dispozitiv tehnic, cu două cursoare care clipocesc în locul ochilor. Sau amintește de reflexia lunii în ceva, neclară și piezișă. Exprimă totul deodată, ceea ce e același lucru cu a nu exprima nimic. Să se machieze pentru ocazia asta ar fi jenant, conchide ea. Fără să-și ia ochii de la propria imagine, își înmoaie degetul într-un borcănel cu balsam incolor și își unge buzele.

La parter, când să-și ia haina din cuier, fratele ei, Alan, iese din sufragerie.

Unde te duci? o întreabă.

Afară.

Unde afară?

Ea își vâră brațele pe mânecile hainei și își aranjează gulerul. Începe să aibă emoții deodată și speră că tăcerea ei transmite mai degrabă insolență decât nesiguranță.

Mă duc doar să mă plimb, zice.

Alan se proțăpește în fața ușii.

Păi, îmi imaginez că nu te duci să te întâlnești cu vreun prieten, îi aruncă el. Pentru că nici nu ai prieteni, corect?

Corect, n-am.

Ea zâmbește acum, un zâmbet pașnic, nădăjduind că acest gest de supunere o să-l îmbuneze, atât cât să-i elibereze calea. În schimb, Alan spune:

De ce faci asta?

Ce anume? întreabă ea.

Zâmbetul ăsta ciudat.

O imită pe ea, cu fața contorsionată într-un rânjet respingător, cu toți dinții la vedere. Deși pare că zâmbește, exagerarea forțată a mimicii ei îi devoalează furia.

Ești fericită că n-ai prieteni? zice el.

Nu.

Încă surâzând, ea face doi pași mici în spate, apoi se întoarce pe călcâie și pleacă spre bucătărie, unde o ușă dă spre grădină. Alan vine după ea. O prinde de braț, aproape de umăr, și o trage din pragul ușii. Marianne își simte maxilarul încleștându-se. Degetele lui îi strivesc, prin haină, carnea brațului.

Dacă te duci să te plângi la mami din cauza asta... zice Alan.

Nu, răspunde Marianne, nu. Vreau doar să ies la plimbare. Mulțumesc.

El îi dă drumul, și Marianne se strecoară prin ușa dinspre grădină, închizând-o în urmă-i. Afară, aerul e foarte rece și încep să-i clănțăne dinții. Ocolește casa pe o laterală, coboară aleea și iese în stradă. Brațul îi pulsează acolo unde a strâns-o. Își scoate din buzunar telefonul și scrie un SMS, apăsând de mai multe ori pe lângă taste, ștergând și scriind din nou. În cele din urmă, îl trimite: Am pornit, apar curând. Înainte să-și bage la loc telefonul, primește răspunsul: Cool, abia aștept să ne vedem.

La sfârșitul trimestrului trecut, echipa de fotbal a școlii a ajuns în finala unui concurs și tuturor celor din anul ei li s-a cerut să plece de la ultimele trei ore ca să se ducă la meci. Marianne nu-i mai văzuse niciodată pe băieți jucând.

Nu o interesa deloc sportul, iar când venea vorba de educație fizică o apuca anxietatea. În autocar, pe drum spre meci, a ascultat muzică la căști încontinuu, nimeni nu i s-a adresat. Pe geam: vite negre, pajiști verzi, case albe cu acoperișuri de țiglă maro. Tipii din echipă se aflau laolaltă în partea din față a autocarului, unde beau apă și se băteau reciproc pe umeri, să-și ridice moralul. Marianne avea impresia că viața ei adevărată se desfășoară undeva foarte departe, în lipsa ei, și nu știa dacă va afla vreodată unde și dacă va lua parte la ea. Adeseori avea senzația asta la școală, dar nu era însoțită de vreo imagine anume despre cum ar putea să arate sau să se simtă viața adevărată. Nu știa decât că, atunci când va începe, nu va mai fi nevoie să și-o închipuie.

Nu plouase deloc în ziua meciului. Ei fuseseră duși acolo ca să facă galerie, să stea pe margine și să ovaționeze. Marianne nimerise în apropierea porții, împreună cu Karen și alte câteva fete. Toți ceilalți în afară de Marianne păreau să știe cumva pe de rost lozincile școlii, niște versuri pe care ea nu le mai auzise. La pauză, era încă zero-zero. Domnișoara Keaney le-a împărțit tuturor cutii cu suc și batoane energizante. În a doua repriză, porțile s-au inversat, iar atacanții școlii au jucat aproape de locul în care se afla Marianne. Connell Waldron era atacant central. Îl vedea stând acolo, în echipamentul lui de fotbal, cu pantalonii scurți strălucitor de albi și tricoul școlii, cu numărul 9 pe spate. Avea o poziție foarte bună, mai bună decât a oricărui alt jucător. Silueta lui părea o linie lungă, elegantă, trasată cu pensula. Când mingea se apropia de capătul lor de teren, alerga pe acolo, poate ridica o mână în aer, apoi rămânea nemișcat. Era plăcut să-l urmărească și nu credea că el știa ori îi păsa unde se află ea. După ore, într-o zi, ar fi putut să-i spună că l-a urmărit cu privirea, iar el ar fi râs și i-ar fi zis că e o ciudată.

În minutul șaptezeci, Aidan Kennedy a adus mingea în partea stângă a terenului și i-a pasat-o lui Connell, care a șutat din colțul zonei de penalty, peste capetele fundașilor, direct în plasa porții. Toată lumea a țipat, chiar și Marianne, iar Karen a cuprins-o de mijloc și a strâns-o. Fetele ovaționau împreună, văzuseră ceva magic, iar asta dizolvase relațiile obișnuite dintre ele. Domnișoara Keaney fluiera și bătea din picior. Pe teren, Connell și Aidan s-au îmbrățișat, ca și cum ar fi fost doi frați care s-au reîntâlnit după un timp îndelungat. Connell era așa de frumos! Marianne s-a gândit cât de mult i-ar fi plăcut să-l vadă făcând sex cu cineva; nu neapărat cu ea, putea să fie cu oricine. Ar fi fost grozav numai să-l urmărească. Știa că gândurile de soiul ăsta erau ceea ce o făcea diferită de alți copii din școală, în orice caz o ființă destul de bizară.

Toți colegii de clasă ai Mariannei păreau să se simtă bine la școală, și asta să li se pară ceva normal. Să se îmbrace în aceeași uniformă zi de zi, să respecte tot timpul niște reguli abuzive, să fie examinați și monitorizați ca nu cumva să se poarte inadecvat, asta considerã ei normal. Nu văd deloc școala ca pe un mediu constrângător. Anul trecut, Marianne s-a certat cu profesorul de istorie, domnul Kerrigan, pentru că a surprins-o uitându-se pe fereastră în timpul orei, și nimeni din clasă nu i-a luat apărarea. Mai apoi, i s-a părut o nebunie absolut evidentă să trebuiască să se costumeze identic în fiecare dimineață, să fie mânată printr-o clădire uriașă toată ziua și să nu aibă voie nici măcar să-și mute privirea unde poftește, de parcă și ochii ei s-ar fi aflat sub jurisdicția regulilor școlii. Nu poți învăța dacă te holbezi pe geam și visezi cu ochii deschiși, i-a zis domnul Kerrigan. Marianne, care între timp se enervase, i-a replicat: Nu vă faceți iluzii, nu am nimic de învățat de la dumneavoastră.

Connell i-a spus de curând că își amintește incidentul acela și că atunci i se păruse că fusese prea dură cu domnul Kerrigan, care, de fapt, se număra printre profesorii rezonabili. Dar înțeleg ideea, a adăugat Connell. Că te simți la școală aproape ca la închisoare, înțeleg asta. Ar fi trebuit să-ți îngăduie să te uiți pe fereastră, sunt de acord aici. Nu făceai nimic rău.

După conversația lor din bucătărie, când Marianne i-a declarat că îl place, Connell a venit mai des pe la ea pe-acasă. Sosea devreme, ca s-o ia pe maică-sa de la muncă, și aștepta în camera de zi. Nu vorbea prea mult sau rămânea tăcut în picioare, lângă șemineu, cu mâinile în buzunare. Marianne nu îl întreba niciodată de ce a venit. Discutau un pic, ori vorbea doar ea, în vreme ce el aproba din cap. I-a spus că ar trebui să citească *Manifestul Partidului Comunist*, credea că și ei i-ar plăcea, s-a oferit să-i scrie titlul ca să nu-l uite. Știu cum se numește *Manifestul Partidului Comunist*, a zis Marianne. El a ridicat din umeri, OK. După o clipă, a adăugat zâmbind: Încerci să faci pe superioara, ceva gen, dar nici nu l-ai citit. La care ea a trebuit să râdă, iar el a râs pentru că râdea ea. Nu puteau să se privească atunci când râdeau, erau nevoiți să se uite spre colțurile încăperii sau la propriile picioare.

Connell dădea impresia că înțelege ce părere avea ea despre școală; zicea că de-abia așteaptă să-i audă opiniile. Dar le auzi din belșug la ore, a spus ea. Prompt, el a răspuns: Te porți altfel la ore, nu ești chiar așa. Părea să creadă că Marianne are acces la un șir de identități distincte și că putea trece fără efort de la una la alta. Asta a surprins-o, fiindcă, de obicei, se simțea închisă într-o singură personalitate, mereu aceeași, indiferent ce făcea sau spunea. Încercase în mai multe rânduri să fie diferită, ca un soi de experiment, dar

nu funcționase niciodată. Dacă era diferită în prezența lui Connell, diferența aceea nu venea din ea, din persoana ei, ci din dinamica relației lor. Uneori îl făcea să râdă, însă în alte zile era taciturn, de nepătruns, iar după ce pleca, Marianne se simțea agitată, deopotrivă încărcată de energie și îngrozitor de epuizată.

Cu o săptămână în urmă, când Marianne s-a dus în birou să caute *The Fire Next Time* ca să-i împrumute volumul, a intrat după ea. A stat acolo și a inspectat rafturile, cu nasturele de sus al cămășii desfăcut și cu cravata uniformei un pic lărgită. Ea a găsit cartea și i-a întins-o, iar el s-a așezat pe pervazul lat al ferestrei, uitându-se la ultima copertă. Fata s-a instalat alături și l-a întrebat dacă prietenii lui buni, Eric și Rob, știau că el citește atât de mult în afara celor cerute la școală.

Nu i-ar interesa chestiile astea, a zis Connell.

Vrei să spui că nu-i interesează lumea din jurul lor?

Connell a adoptat o figură pe care și-o lua mereu când ea îi critica prietenii, o încruntătură mai curând inexpresivă. Nu în același mod, a zis el. Au propriile interese. Nu cred că ar citi cărți despre rasism, lucruri de-astea.

Corect, sunt prea ocupați să se laude cu cine fac sex, a replicat ea.

Băiatul a tăcut un moment, arătând de parcă urechile i-ar fi fost izbite crunt de remarcă și n-ar fi știut ce să răspundă. Mda, cam asta fac, a bâiguit. Nu-i apăr, știu că pot fi enervanți.

Pe tine nu te deranjează?

El a tăcut din nou. Cele mai multe chestii, nu, a răspuns Connell într-un târziu. Fac și unele lucruri care depășesc nițel limita, iar asta bineînțeles că mă deranjează. Dar, la urma urmei, sunt prietenii mei, știi. De la tine se vede altfel.

Ea l-a fixat lung, însă el examina cotorul cărții.

De ce altfel? l-a întrebat.

El a ridicat din umeri, unduind coperta cărții tot mereu, dintr-o parte într-alta. Pe Marianne a cuprins-o frustrarea. Fața și mâinile îi ardeau. Connell a continuat să se uite la carte, deși cu siguranță terminase de citit tot textul de pe dos. Ea se simțea acordată microscopic la prezența corpului său, de parcă simpla lui respirație ar fi fost îndeajuns de puternică încât s-o doboare.

Mai ții minte, zilele trecute, când mi-ai zis că mă placi? a spus Connell. În bucătărie ai zis asta, când vorbeam despre școală.

Mda.

Ca prieten adică, sau cum?

Ea și-a fixat privirea în poală. Purta o fustă de catifea și, în lumina care intra pe fereastră, vedea că se scămoșase.

Nu, nu doar ca prieten, a zis.

A, OK. Mă întrebam...

A rămas locului, dând din cap ca pentru sine.

Eu nu prea știu ce simt, a adăugat Connell. Cred că li s-ar părea ciudat celor de la școală dacă s-ar întâmpla ceva între noi.

N-ar trebui să afle nimeni.

Și-a ridicat privirea spre ea, direct, fixând-o cu toată atenția. Ea a știut că o va săruta, și așa a fost. Buzele lui erau moi. Limba lui s-a mișcat ușor în gura ei. Apoi s-a terminat, iar el s-a retras. A părut să-și aducă aminte că încă ținea cartea în mână și a răsfoit-o din nou.

A fost drăguț, a spus ea.

El a încuviințat, a înghițit în sec, a mai aruncat o privire în carte. Arăta atât de intimidat, de parcă ar fi fost total nepoliticos din partea ei că făcuse o cât de mică referire la

sărut. Marianne a izbucnit în râs. Atunci a părut jenat de-a dreptul.

Bine, a zis el. De ce râzi?

Așa.

Te porți de parcă nu te-ar mai fi sărutat nimeni niciodată.

Păi, nici nu m-a sărutat, a zis ea.

Connell și-a trecut o mână peste față. Ea a râs din nou, nu putea să se abțină, și atunci a început și el să râdă. Avea urechile roșii ca focul și clătina din cap. După câteva secunde, s-a ridicat în picioare, ținând cartea în mână.

Nu te apuca să povestești la școală despre asta, bine? a zis Connell.

De parcă aș vorbi vreodată cu cineva de la școală...

El a ieșit din cameră. Vlăguită deodată, fata a alunecat de pe scaun pe podea, cu picioarele întinse în față, ca o păpușă de cârpă. În timp ce stătea acolo, s-a simțit ca și cum Connell ar fi vizitat-o numai ca să o testeze, iar ea trecuse testul, și sărutul asta îi transmisese: L-ai trecut. S-a gândit la râsul lui când îi spusese că nu o mai sărutase nimeni înainte. Dacă altcineva ar fi râs în felul ăla, i s-ar fi părut ceva crud, dar cu el nu fusese așa. Râseseră împreună de o situație în care se găseau amândoi, deși Marianne nu știa exact cum să descrie situația sau ce era atât de amuzant.

A doua zi dimineață, înaintea orei de germană, și-a urmărit colegii îmbrâncindu-se pe caloriferele din clasă, țipând și chicotind. Când a început ora, au ascultat în liniște o înregistrare audio în care o nemțoaică vorbea despre sindrofia pe care o ratase. *Es tut mir sehr leid.* După-amiază, a început să ningă, fulgi grei, cenușii, care fluturau pe lângă ferestre și se topeau pe pietriș. Totul i se părea îmbibat de senzualitate: mirosul stătut al sălilor de clasă, clopoțelul care suna între orele de curs, copacii întunecați, austeri, înșiruiți ca

niște fantome în jurul terenului de baschet. Rutina înceată a copierii unor texte, cu creioane de culori diferite, pe o hârtie curată, liniată în albastru și alb...

Connell, ca de obicei, nu a vorbit cu Marianne la școală, nici nu s-a uitat spre ea. Fata l-a privit din partea cealaltă a sălii de clasă în timp ce conjuga verbe, rozându-și capătul creionului. Din partea cealaltă a cantinei, la prânz, în timp ce se amuza cu prietenii lui. Simțea în trup greutatea plăcută a secretului lor, care, atunci când se mișca, o apăsa pe osul pelvian.

Nu l-a văzut după ore în ziua aceea, nici în următoarea. Joi după-amiază, mama lui venea din nou la lucru, iar el a sosit devreme ca s-o ia cu mașina. Când a sunat, Marianne a trebuit să-i deschidă, căci nu mai era nimeni altcineva acasă. El se schimbase de uniforma școlară, acum purta jeanși negri și un hanorac. Imediat ce l-a văzut, i-a venit s-o rupă la fugă și să-și ascundă chipul. Lorraine e în bucătărie, s-a bâlbâit Marianne. Apoi s-a întors, a urcat în camera ei și a închis ușa. S-a aruncat cu fața în jos pe pat, respirând înăbușit în pernă. La urma urmei, cine mai era și Connell ăsta? Simțea că îl cunoaște în intimitate, dar ce motiv avea să simtă asta? Doar pentru că o sărutase o dată, fără nicio explicație, și apoi o avertizase să nu spună nimănui? După un minut sau două, a auzit un ciocănit în ușa dormitorului și s-a ridicat în șezut. Intră, a îngăimat. El și-a strecurat capul înăuntru și, privind-o întrebător, de parcă ar fi vrut să se asigure că e bine-venit, a intrat în cameră și a închis ușa în urma lui.

Ești supărată pe mine? a întrebat-o.

Nu. De ce-aș fi?

El a ridicat din umeri. A mers alene spre pat și s-a așezat. Ea ședea turcește, ținându-se cu mâinile de glezne. Au rămas așa, în tăcere, câteva momente. Apoi Connell s-a urcat în

pat, lângă Marianne. A atins-o pe picior, iar ea s-a rezemat de pernă. Făcându-şi curaj, l-a întrebat dacă are de gând să o sărute din nou. El a zis: Tu ce crezi? Răspunsul acesta i s-a părut enigmatic şi sofisticat. Oricum, chiar a sărutat-o. Ea i-a spus că era drăguţ, el nu a spus nimic. Marianne simţea că ar face orice ca el s-o placă, să-i spună tare şi răspicat că o place. Connell şi-a strecurat mâna pe sub bluza uniformei ei. Fata l-a întrebat la ureche: Putem să ne dezbrăcăm? Mâna lui ajunsese în sutienul ei. Categoric nu, i-a răspuns. Şi-aşa e o prostie ce facem acum, Lorraine e la parter. Îi spunea mamei lui chiar aşa, folosindu-i prenumele. Marianne a zis: Dar nu urcă niciodată aici. Băiatul a clătinat din cap: Nu, ar trebui să ne oprim. S-a ridicat şi a privit-o de sus.

Ai fost tentat pentru o clipă, a spus ea.

Nu chiar.

Te-am tentat.

Connell a zâmbit. Eşti o fiinţă aşa de ciudată! a zis el.

Acum, ea aşteaptă pe aleea din faţa casei lui Connell, unde stă parcată maşina lui. I-a trimis adresa printr-un SMS, e la numărul 33: o clădire terasată dintr-un şir de case asemănătoare, cu ziduri tencuite cu var şi pietricele, perdele din plasă, o curte minusculă cimentată. Vede lumina aprinsă la o fereastră de la etaj. Îi vine greu să creadă că el chiar locuieşte acolo, într-o casă în care ea nu a intrat niciodată şi pe care nici n-a mai văzut-o. E îmbrăcată cu un pulover negru, o fustă gri, chiloţi negri ieftini. Picioarele îi sunt epilate meticulos, subsuorile i-au devenit albicioase de la deodorant, iar nasul îi curge un pic. Sună la uşă şi aude paşi coborând pe scări. El îi deschide. Înainte să o poftească înăuntru, priveşte peste umărul ei, să se asigure că nimeni n-a observat-o.

O lună mai târziu

(Martie 2011)

Vorbesc despre formularele pentru înscrierea la facultate. Marianne stă întinsă, cu cearșaful tras neglijent peste ea, iar Connell șade în fund, cu MacBook-ul ei în poală. Ea a depus deja cerere de înscriere la Istorie și Științe Politice, la Trinity. El a ales Dreptul, la Galway, dar acum își spune că, probabil, ar fi mai bine să se răzgândească, pentru că, așa cum i-a atras atenția Marianne, nu-l interesează deloc Dreptul. Nici măcar nu se poate închipui avocat, purtând cravată și așa mai departe, eventual ajutând la condamnarea unor oameni pentru acte criminale. A ales asta numai fiindcă nu avusese altă idee.

Ar trebui să studiezi limba engleză, zice Marianne.

Chiar crezi asta sau glumești?

Chiar cred. E singura materie care-ți place cu adevărat la școală. Și îți petreci tot timpul liber citind.

El își îndreaptă privirea absentă spre laptop, apoi spre cearșaful subțire, galben, de pe corpul ei, care formează un triunghi liliachiu de umbră sub un sân.

Nu tot timpul liber, precizează Connell.

Ea zâmbește: În plus, acolo vor fi numai fete, așa că o să fii armăsarul suprem.

He, he. Totuși, nu sunt sigur că pe urmă o să-mi găsesc un job ca lumea.

Bleah, cui îi pasă? Și-așa economia-i la pământ.

Display-ul laptopului s-a înnegrit acum, iar Connell apasă pe ecranul tactil ca să-l aprindă iarăși. Pagina web cu formularul de înscriere la facultate se holbează din nou la el.

După prima seară în care au făcut sex, Marianne a rămas peste noapte la el acasă. Connell nu mai fusese niciodată cu o virgină. De fapt, făcuse sex doar de câteva ori, și de fiecare dată cu tipe care ulterior povestiseră întregii școli despre asta. Mai târziu, la vestiar, se văzuse nevoit să asiste la propriile gesturi: greșelile lui și, mai grav, încercările lui chinuitoare de a fi tandru erau imitate într-o pantomimă deșănțată. Cu Marianne era altfel, pentru că totul se întâmpla numai între ei doi, chiar și lucrurile stânjenitoare sau dificile. Cu ea putea să facă sau să spună tot ce voia, fiind sigur că nimeni n-avea să afle vreodată. Era cuprins de amețeli gândindu-se la asta. În seara aceea, când abia o atinsese, era atât de udă, că și-a dat ochii peste cap și a spus: Doamne, da! Ea putea s-o spună, nimeni nu avea să știe. Lui i-a fost frică să nu termine chiar atunci, doar pentru că o atingea așa.

A doua zi dimineață, pe hol, a sărutat-o de rămas-bun și gura ei avea un gust alcalin, ca al pastei de dinți. Mersi, i-a zis. Apoi a plecat, înainte ca el să înțeleagă pentru ce i-a mulțumit. Connell a pus cearșaful în mașina de spălat și a scos lenjerie proaspătă, spălată și călcată. Se gândea ce ființă secretoasă și independentă era Marianne, de putuse să vină în casa lui și să-i îngăduie să facă sex cu ea, fără să simtă nevoia să povestească despre asta. Pur și simplu, lăsa lucrurile să se întâmple, de parcă nimic n-avea mare importanță pentru ea.

Lorraine a ajuns acasă mai pe după-amiază. Înainte ca măcar să-și pună cheile pe masă, a întrebat: Ce se aude? Mașina de spălat? Connell a aprobat din cap. Ea s-a lăsat pe

vine și s-a uitat prin gemulețul rotund în cuvă, unde cearșaful lui se învârtea, înspumat.

N-o să te întreb, a zis femeia.

Poftim?

Lorraine a pus apă în ceainic, în timp ce el s-a sprijinit de blat.

De ce e cearșaful tău în mașina de spălat, a spus. Nu te întreb.

Connell și-a dat ochii peste cap, doar ca să facă ceva cu fața lui. Te gândești mereu la ce-i mai rău, i-a zis maică-sii.

Ea a râs, așezând ceainicul în locașul lui și apăsând pe buton. Scuză-mă, a zis. Probabil că sunt cea mai îngăduitoare mamă din școală. Cât timp te protejezi, poți să faci ce vrei.

Connell nu i-a răspuns. Ceainicul a început să se încălzească, iar Lorraine a luat o cană curată din dulap.

Ei bine? a întrebat ea. Ăsta a fost un „da"?

Ce „da"? Bineînțeles că nu am făcut sex neprotejat cu nimeni cât ai fost plecată. Doamne sfinte!

Hai, zi, cum o cheamă?

Atunci a ieșit vijelios din cameră, dar, în timp ce urca scările, o auzea pe maică-sa râzând. Viața lui pare a fi o sursă continuă de amuzament pentru ea.

Luni, la școală, s-a străduit să evite să se uite la Marianne sau să interacționeze în vreun fel cu ea. A dus secretul cu sine ca pe ceva măreț și fierbinte, ca pe o tavă prea plină cu băuturi calde pe care trebuia să o poarte peste tot fără s-o verse. Fata se purta ca întotdeauna, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, citindu-și cartea lângă dulapuri, cum făcea de obicei, și vârându-se în câte-o dispută pentru te miri ce. Mai târziu, pe când luau prânzul, Rob a început să întrebe despre mama lui Connell, cum se făcea că lucrează taman în casa Mariannei,

iar Connell şi-a văzut de mâncarea lui şi a încercat să nu-şi afişeze pe chip nicio expresie.

Tu te duci vreodată pe-acolo? a întrebat Rob. La conac.

Connell a scuturat punga cu chipsuri în mână, apoi s-a uitat în ea. Am fost acolo de câteva ori, mda, a răspuns.

Cum e conacul pe dinăuntru?

A ridicat din umeri. Nu ştiu, a zis. Mare, bineînţeles.

Şi cum e Marianne în habitatul ei natural?

Habar n-am.

Cred că te priveşte ca pe valetul ei, nu-i aşa?

Connell s-a şters la gură cu dosul palmei. Era unsuroasă. Chipsurile i se păreau prea sărate şi îl durea capul.

Mă îndoiesc, a răspuns Connell.

Dar mama ta e menajera ei, nu?

Nah, e doar femeie de serviciu. Se duce acolo numai de două ori pe săptămână. Bănuiesc că nu se intersectează prea des.

Dar Marianne nu sună dintr-un clopoţel ca s-o cheme? a insistat Rob.

Connell a tăcut. În momentul acela, nu înţelegea cum stăteau lucrurile cu Marianne. După conversaţia cu Rob, şi-a spus că totul s-a terminat, făcuse sex cu ea o dată, ca să vadă cum e, şi n-o să mai repete figura în veci. Totuşi, chiar în timp ce gândea toate astea, auzea o altă parte a creierului său, cu o voce diferită, care-i susura: Ba da, o să vă întâlniţi din nou. Era o zonă a conştiinţei lui pe care nu o cunoscuse cu adevărat mai înainte, pornirea asta inexplicabilă de a se lăsa condus de dorinţe perverse şi secrete. S-a surprins având fantezii cu Marianne în după-amiaza aceea, în timpul orei de matematică, în spatele clasei, sau când jucau rounders*.

* Joc englezesc asemănător cu baseballul. (*N. trad.*)

Vedea gura ei mică, umedă, și brusc i se tăia respirația și trebuia să se căznească din greu să-și recapete suflul.

După ore, a pornit-o spre casa ei. Tot drumul, în mașină, a ținut radioul cu sonorul la maximum, ca să nu se mai gândească ce face. Când au urcat în camera Mariannei, nu a zis nimic, a lăsat-o pe ea să vorbească. Ce bine e! repeta întruna. Ce mult îmi place! Avea corpul moale și alb ca aluatul. El avea senzația că se potrivește perfect înăuntrul ei. Fizic, totul i se părea exact așa cum trebuie să fie, și atunci a înțeles de ce oamenii fac chestii nebunești din motive de sex. De fapt, a înțeles o sumedenie de lucruri despre lumea adulților, care până atunci i se păruseră un mister. Dar de ce tocmai Marianne? Nu era din cale-afară de atrăgătoare. Ba unii o considerau chiar cea mai nasoală tipă din școală. Ce fel de om ar vrea să facă asta cu ea? Și totuși, el era acolo, indiferent ce fel de om ar fi fost, și o făcea. Ea l-a întrebat dacă îi place, iar el a lăsat impresia că nu o aude. Marianne era în patru labe, așa că nu-i vedea chipul, nu putea să-i citească pe figură ce gândea. După câteva secunde, l-a întrebat iarăși, cu o voce micuță: Fac ceva aiurea? El a închis ochii.

Nu, nu, a spus. Îmi place.

Răsuflarea lui a devenit neregulată. A tras-o de coapse mai aproape, apoi i-a dat drumul încet. Ea a scos un sunet de parcă se îneca. El a continuat ritmic, ea i-a șoptit, gemând, că o să termine curând. Asta-i bine, a zis Connell. A spus-o de parcă nimic nu putea fi mai banal pentru el. Decizia lui de a merge acasă la Marianne în după-amiaza aceea i s-a părut deodată foarte corectă și inteligentă, poate singurul lucru inteligent pe care îl făcuse vreodată în viața lui.

După ce au terminat, Connell a întrebat-o unde să pună prezervativul. Fără să-și ridice fața din pernă, i-a răspuns: Poți să-l lași pe podea. Avea trupul roșiatic și transpirat.

El s-a conformat, apoi s-a întins pe spate, cu ochii la lustră. Îmi placi așa de mult! a zis Marianne. Connell s-a simțit cuprins de o întristare dulce, care aproape că l-a făcut să-i dea lacrimile. Momentele de durere emoțională apăreau așa, fără sens, ori cel puțin fără vreun motiv prea clar. Ea ducea o viață extrem de liberă, vedea asta. El era prizonierul unei cohorte de idei preconcepute. Nu-i era indiferent ce credeau oamenii despre persoana lui. Îi păsa până și de părerea Mariannei, asta devenea evident acum.

De multe ori a încercat să-și noteze gândurile despre Marianne pe hârtie, pentru a le descâlci. A simțit dorința de a descrie în cuvinte exact cum arată, cum vorbește ea. Părul și hainele ei. Exemplarul din *În căutarea timpului pierdut – Swann*, pe care îl citește la prânz în cantina școlii, cu reproducerea unui tablou franțuzesc pe copertă și un cotor de culoarea mentei. Degetele lungi ale fetei dând paginile. Ea nu duce același fel de viață ca alți oameni. Uneori pare extrem de versată, făcându-l să se simtă un tăntălău, dar alteori poate fi grozav de naivă. Ar vrea să înțeleagă cum funcționează mintea ei. Dacă se hotărăște să tăinuiască ceva atunci când stau de vorbă, peste două secunde Marianne îl întreabă: „Ce?" Pentru Connell, întrebarea asta, „Ce?", pare să cuprindă extrem de multe: nu doar o atenție ca a unui chirurg la tăcerile lui, aceea care o împinge să întrebe, ci și o dorință de comunicare totală, o senzație că orice lucru rămas nerostit e o întrerupere brutală a legăturii lor. El scrie lucrurile acestea, fraze lungi, continue, cu multe subordonate, uneori legate grăbit printr-un punct și virgulă, de parcă ar vrea să recreeze pe hârtie o copie a Mariannei, de parcă ar putea să o păstreze întreagă, pentru o examinare ulterioară. Apoi întoarce pagina caietului, ca să nu mai vadă lucrurile deja scrise.

La ce te gândești? zice Marianne acum.

Își trece părul pe după urechi.

La facultate, răspunde el.

Ar trebui să te înscrii la Engleză, la Trinity.

Connell se uită din nou lung la pagina web. În ultima vreme, îl tot frământă gândul că, în realitate, este format din doi oameni distincți și că va fi nevoit în curând să decidă care dintre ei să fie el în permanență, încât să-l lase-n urmă pe celălalt. Are o viață în Carricklea, are prieteni. Dacă s-ar duce la facultate în Galway, ar putea să rămână în aceeași categorie socială, ar putea să aibă viața pe care și-a plănuit-o mereu, să obțină o diplomă bună, să aibă o prietenă mișto. Lumea ar spune că s-a descurcat de minune. Pe de altă parte, ar putea să se ducă la Trinity, ca Marianne. Atunci, viața lui ar fi cu totul alta. Ar începe să meargă la dineuri și să discute despre salvarea Greciei din criza financiară. Ar putea să și-o tragă cu niște gagici care ar arăta bizar și care, până la urmă, s-ar dovedi că sunt bisexuale. Am citit *Carnetul auriu*, ar putea să le spună. Într-adevăr, a citit romanul. După aceea, nu s-ar mai întoarce niciodată în Carricklea, ar pleca altundeva, la Londra sau la Barcelona. Lumea n-ar considera neapărat că s-a descurcat bine; unii ar fi de părere că i-a mers foarte rău, iar alții l-ar putea uita complet. Oare ce-ar crede Lorraine? Ea ar vrea să-l vadă fericit și să nu-i pese de opiniile altora. Dar vechiul Connell, cel pe care îl cunosc prietenii? Persoana aceea ar fi moartă într-un fel – sau, mai rău, îngropată de vie, zbierând de sub pământ.

Atunci am fi amândoi la Dublin, zice el. Pun pariu că, dacă am da nas în nas pe-acolo, te-ai face că nu mă cunoști.

La început, nu capătă niciun răspuns. Cu cât ea tace mai mult, cu atât el se simte mai agitat, de parcă realmente Marianne s-ar putea preface că nu-l cunoaște. Îl cuprinde

panica la gândul că nu l-ar mai băga în seamă, aici nefiind vorba doar de Marianne, ci și de propriul viitor, de ceea ce ar fi posibil să i se întâmple lui.

Ea zice într-un târziu: Nu m-aș preface niciodată că nu te cunosc, Connell.

După aceea, liniștea devine foarte intensă. Câteva secunde, Connell rămâne nemișcat. Desigur, la școală, el se preface că n-o cunoaște pe Marianne, dar n-a intenționat să aducă vorba despre asta. Pur și simplu, așa trebuie să fie. Dacă lumea ar afla ce a făcut cu Marianne în mare taină, în vreme ce o ignora complet la școală, viața lui s-ar sfârși. Ar merge pe hol și ochii tuturor l-ar urmări ca pe un criminal în serie, sau mai rău. Prietenii nu-l consideră o persoană deviantă, una care ar putea să-i spună Mariannei Sheridan, la lumina zilei, complet treaz: E-n regulă dacă termin în gura ta? Cu prietenii lui, se comportă normal. Connell și Marianne au viața lor privată în camera lui, unde nu-i poate deranja nimeni, așa că nu există niciun motiv să amestece lumile. Totuși, simte că și-a pierdut avantajul în discuție și că a lăsat o portiță către redeschiderea subiectului, deși nu a vrut asta, iar acum trebuie să spună ceva.

Sigur nu te-ai preface? întreabă el.

Nu.

Bine. Atunci o să aleg Limba engleză, la Trinity.

Serios? se miră ea.

Mda. Și-așa nu prea mă interesează să-mi găsesc de lucru.

Marianne îi zâmbește, de parcă s-ar simți câștigătoare. Lui îi place să-i dea senzația asta. O clipă, i se pare posibil să păstreze ambele lumi, ambele versiuni ale vieții sale, și să se miște între ele ca și cum ar trece de colo-colo printr-o ușă. Poate să se bucure de simpatia cuiva ca Marianne și să fie totodată apreciat la școală, poate să-și formeze opinii și

preferințe secrete, nu e nevoie să apară niciun conflict, nu are de ce să aleagă un lucru în detrimentul celuilalt. Doar cu un mic subterfugiu, poate să ducă două existențe complet separate, fără să se confrunte cu întrebarea supremă: ce va face el în viață sau ce fel de persoană este? Gândul acesta îl alină într-atât de mult, încât, preț de câteva secunde, evită privirile Mariannei, dorind să-și prelungească încă puțin convingerea. Știe că, atunci când se va uita în ochii ei, nu va mai fi în stare să creadă asta.

Șase săptămâni mai târziu

(Aprilie 2011)

Numele ei figurează pe listă. Îi arată bodyguardului actul de identitate. Când pătrunde înăuntru, interiorul este luminat slab, cavernos, oarecum purpuriu, cu bare lungi de o parte și de alta, cu trepte care coboară spre un ring de dans. Aerul miroase a alcool stătut, iar ringul plat, minuscul, a gheață carbonică. Alte câteva fete din comitetul de strângere de fonduri stau deja la o masă și cercetează listele. Salut, zice Marianne. Se întorc și se uită la ea.

Bună, răspunde Lisa. Ia uite ce bine-ți stă așa gătită!

Arăți trăsnet! zice Karen.

Rachel Moran nu-i adresează o vorbă. Toată lumea știe că Rachel e cea mai populară fată din școală, dar nimeni n-are voie să afirme răspicat asta. În schimb, trebuie să se prefacă toți că nu observă faptul că viețile lor sociale sunt aranjate ierarhic, cu anumiți oameni în vârf, cu destui înghesuindu-se la nivelul mediu, cu alții undeva jos. Câteodată, Marianne se vede în capătul de jos al scării, dar alteori se imaginează complet în afară, neafectată de mecanismul scării, din moment ce, de fapt, nu-și dorește popularitate și nu face nimic ca s-o obțină. De unde se află ea, nu e deloc limpede ce avantaje aduce scara, nici măcar acelora din vârful ei. Își freacă brațul și zice: Mersi. Vrea cineva ceva de băut? Oricum mă duc la bar.

Credeam că nu te împaci cu alcoolul, îi aruncă Rachel.

Eu vreau o sticlă de West Coast Cooler, spune Karen. Dacă nu te deranjează.

Vinul e singura băutură alcoolică pe care a încercat-o vreodată Marianne, dar când ajunge lângă tejghea, se hotărăşte să-şi comande un gin tonic. Barmanul se uită făţiş la sânii ei, în timp ce schimbă câteva vorbe. Marianne habar n-avea că bărbaţii fac astfel de lucruri nu doar în filme sau la televizor, şi experienţa îi dă un mic fior de feminitate. Poartă o rochie neagră aproape transparentă, mulată perfect pe trup. Localul e cam gol deocamdată, chiar dacă evenimentul a început. După ce revine la masă, Karen îi mulţumeşte cu efuziune pentru băutură. O să-ţi dau banii pe ea, adaugă fata. Nu-ţi face griji, spune Marianne, scuturând dintr-o mână.

În cele din urmă, lumea începe să se adune. Porneşte muzica, un remix asurzitor după Destiny's Child, iar Rachel îi dă Mariannei carnetul cu bilete de tombolă şi îi explică sistemul de preţuri. Marianne a fost votată să facă parte din comitetul de strângere a fondurilor pentru banchet probabil la mişto, dar chiar şi-aşa trebuie să ajute la organizare. Ţinând în mână carnetul cu bilete, continuă să plutească în urma celorlalte fete. E obişnuită să-i observe pe oamenii aceştia de la distanţă, aproape ştiinţific, dar acum, nevoită să facă un pic de conversaţie şi să zâmbească politicos, nu mai poate fi o observatoare, ci doar o intrusă, ba încă una stânjenită. Vinde câteva bilete, dând restul din portofelul ei, mai cumpără niscaiva băuturi, se uită spre uşă, apoi îşi întoarce privirea, dezamăgită.

Băieţii cam întârzie, remarcă Lisa.

Dintre toţi băieţii posibili, Marianne ştie exact la cine se referă: Rob, cu care Lisa ba e împreună, ba nu mai e,

și prietenii lui – Eric, Jack Hynes și Connell Waldron. Întârzierea lor nu a trecut neobservată de Marianne.

Dacă nu apar, îl omor pe Connell, spune Rachel. Mi-a zis ieri că o să vină în mod sigur cu toții.

Desigur, Marianne nu comentează. Rachel vorbește adesea despre Connell în felul ăsta, făcând aluzie la conversații confidențiale între ei, de parcă ar fi prieteni intimi. Connell îi ignoră obiceiul, dar ignoră și aluziile Mariannei la asta când sunt între patru ochi.

Probabil că mai ciocnesc un păhărel înainte de petrecere, acasă la Rob, spune Lisa.

O să ajungă aici beți mangă, zice Karen.

Marianne își scoate telefonul din poșetă și îi scrie un mesaj lui Connell: Discuție animată despre întârzierea voastră. Aveți de gând să veniți odată? Peste treizeci de secunde, el răspunde: mda jack tocmai a borât peste tot așa că a trebuit să-l urcăm într-un taxi etc. dar ajungem curând. tu cum te descurci cu socializarea. Marianne îi răspunde: Am ajuns noua celebritate din școală. Toată lumea mă poartă pe brațe în jurul ringului, strigându-mi numele. Își pune telefonul la loc în poșetă. Nimic nu i s-ar părea mai amuzant acum decât să spună: Ajung și ei foarte curând, fetelor. Ah, ce statut înfricoșător ar căpăta într-o clipită, cât de destabilizator ar fi, cât de distructiv!

Cu toate că până acum Marianne a trăit doar în Carricklea, nu cunoaște foarte bine așezarea. Nu se duce să bea în cârciumile de pe Strada Principală și, înainte de seara asta, nu fusese niciodată în singurul club de noapte al orașului. N-a intrat niciodată în cartierul de locuințe rezidențiale Knocklyon. Nu știe cum se numește râul care curge, maroniu și murdar, pe lângă magazinul Centra și prin spatele parcării bisericii,

agățând în drumul lui pungi subțiri de plastic, nici unde se duce pe urmă. Cine să-i fi spus? Nu iese din conac decât ca să meargă la școală, la slujba obligatorie din fiecare duminică și la Connell, când nu e maică-sa acasă. Știe cât durează să ajungă în Sligo, douăzeci de minute, însă poziția și dimensiunile altor orășele din zonă față de Carricklea rămân un mister pentru ea. Coolaney, Skreen, Ballysadare – e destul de sigură că toate sunt vecine cu Carricklea, numele astea îi sunt cunoscute, dar nu știe exact unde se află. Nu a intrat niciodată în sala cea mare a sporturilor. Nu s-a dus niciodată să bea pe șest în fabrica de pălării abandonată, chiar dacă a trecut pe lângă ea cu mașina.

La fel, îi e imposibil să știe care familii din oraș sunt considerate bune și care nu. Este genul de lucru pe care i-ar plăcea să-l știe, doar ca să-l poată respinge cu îndârjire. Ea provine dintr-o familie bună, iar Connell dintr-una proastă, asta a izbutit să afle. Familia Waldron e cunoscută în Carricklea ca un cal breaz. Unul dintre frații lui Lorraine a fost la închisoare, Marianne n-are habar din ce motiv, iar altul care a făcut un accident de motocicletă la intersecția principală, în urmă cu vreo câțiva ani, era aproape să moară. Și, bineînțeles, Lorraine a rămas însărcinată la șaptesprezece ani și a renunțat la școală ca să nască. Totuși, Connell e considerat acum o partidă bună. Elev silitor, joacă fotbal ca atacant central, arată bine, nu se amestecă în bătăi. Toată lumea îl place. E liniștit. Până și mama Mariannei spune aprobator: Băiatul ăla nu seamănă deloc cu alde Waldron. Denise Sheridan este avocată. Și tatăl Mariannei a fost avocat.

Săptămâna trecută, Connell a pomenit ceva despre „fantomă". Marianne nu mai auzise despre asta înainte, a trebuit să-l întrebe. El a ridicat din sprâncene. Fantoma, a spus. Cartierul-fantomă, Mountain View. E chiar în spatele școlii,

pe-acolo. Marianne știa vag despre niște construcții pe terenul din spatele școlii, dar nu că ar fi fost vreun cartier de locuințe, locuit ori ba. Lumea se duce acolo să bea, a adăugat Connell. Ah! a exclamat Marianne. L-a întrebat cum e. I-a spus că ar vrea să i-l arate, dar că mereu sunt oameni prin zonă. Tot timpul face observații nonșalante despre lucruri pe care le-ar „vrea". Aș vrea să nu fie nevoie să pleci, zice el când ea pleacă, sau: Aș vrea să poți rămâne peste noapte. Dacă într-adevăr ar vrea lucrurile acelea, Marianne știe sigur, atunci toate s-ar întâmpla. Connell obține absolut întotdeauna ce vrea, iar apoi, dacă ceea ce a vrut nu-l face fericit, își plânge de milă.

Până la urmă, tot a dus-o în cartierul-fantomă. Au mers cu mașina lui într-o după-amiază, și el a intrat primul, ca să se asigure că nu mai e nimeni. Casele erau imense, cu fațade din beton dezgolit și peluze crescute în neștire. Spațiile în care ar fi trebuit să fie ferestre erau acoperite cu folii de plastic, ce zvâcneau zgomotos la orice pală de vânt. Ploua, iar Marianne își lăsase haina în mașină. Și-a încrucișat brațele, privind printre gene acoperișurile de ardezie ude.

Vrei să te uiți puțin înăuntru? a întrebat-o Connell.

La numărul 23, ușa de la intrare era descuiată. În casă, și mai liniște, și mai întuneric. Locul arăta mizerabil. Marianne a împins o sticlă goală de cidru cu vârful pantofului. Toată podeaua era acoperită cu mucuri de țigară, iar în camera de zi, altfel goală, cineva târâse o saltea. O saltea oribil de pătată și umedă de ceva care semăna a sânge.

Cam mizerabil, a spus tare Marianne.

Connell tăcea, doar privea în jur.

Vii adesea pe-aici? l-a întrebat ea.

El a schițat o ridicare din umeri. Nu chiar, i-a răspuns. Înainte veneam mai des, acum nu prea.

Zi-mi, te rog, că nu ai făcut sex pe salteaua aia.

Connell a zâmbit absent. Nu, a răspuns. Cu asta crezi că mă ocup eu în weekenduri?

Mda, cam așa ceva.

Atunci el n-a mai zis nimic, ceea ce a făcut-o să se simtă și mai aiurea. Băiatul a lovit într-o doară cu piciorul o cutie zdrobită de Dutch Gold și a trimis-o, răsucindu-se, spre ușile în stil franțuzesc.

Probabil că e de trei ori mai mare decât casa mea, a spus Connell. Nu ți se pare?

Marianne s-a simțit rușinată că nu și-a dat seama la ce se gândise el, de fapt. Probabil, a răspuns. Dar, sigur, încă n-am văzut etajul.

Patru dormitoare.

Dumnezeule mare!

Zace așa, goală, nu locuiește nimeni aici, a zis el. De ce nu dau casele astea moca, dacă tot nu le pot vinde? Crede-mă, nu fac pe prostul cu tine, întreb pe bune.

A ridicat din umeri. Adevărul era că nici ea nu înțelegea de ce.

Are legătură cu capitalismul, a răspuns Marianne.

Mda. Toate au, asta e marea problemă, nu?

Ea a încuviințat. El a privit-o de parcă tocmai se trezea dintr-un vis.

Ți-e frig? a întrebat-o. Pari zgribulită.

Marianne a zâmbit, și-a frecat nasul. El și-a desfăcut fermoarul gecii negre de puf și i-a așezat-o pe umeri. Stăteau foarte aproape unul de altul. Ea s-ar fi întins pe jos și l-ar fi lăsat să se plimbe pe corpul ei, dacă el ar fi vrut, Connell știa asta.

Când ies în weekend, sau ceva gen, nu mă dau la alte fete, nimic de soiul ăsta, a zis el.

Marianne a zâmbit iarăși și a răspuns: Te cred. De fapt, ele se dau la tine.

Connell a rânjit strengărește și și-a coborât privirea spre pantofi. Ai o părere foarte bizară despre mine, a șoptit.

Ea i-a cuprins cu mâna cravata uniformei. Era prima dată în viață când ar fi putut să spună lucruri șocante și să folosească cuvinte vulgare, așa că a profitat din plin. Dacă aș vrea să mă fuți aici, a zis ea, ai face-o?

Connell nu și-a schimbat expresia feței, dar și-a mișcat mâinile sub puloverul ei, ca să-i arate că fusese atent. După câteva secunde, a spus: Îhî. Dacă vrei, da. Mereu mă pui să fac niște lucruri groaznic de ciudate.

Cum adică? a întrebat ea. Nu te pot pune să faci nimic.

Ba da, poți. Crezi că aș face chestii de genul ăsta cu altcineva? Pe bune, crezi că altă fată ar putea să mă convingă să mă ascund după ore pe-aiurea, și-așa mai departe?

Ce-ai vrea, de fapt? Să te las în pace?

Connell a privit-o lung, părând șocat de direcția în care o lua discuția. Clătinând din cap, a mormăit: Dacă ai face asta...

Ea s-a uitat la el, dar băiatul nu a continuat.

Dacă aș face asta, ce? a insistat Marianne.

Nu știu. Adică, dacă pur și simplu n-ai mai vrea să ne vedem. Sincer, m-aș simți surprins, pentru că nu pari nefericită.

Și dacă aș cunoaște pe altcineva, un tip care m-ar plăcea mai mult?

Connell a râs. Fata i-a întors spatele, îmbufnată, smucindu-se din îmbrățișarea lui și încrucișându-și brațele pe piept. El a zis: Hei!, dar ea nu s-a mișcat. Stătea cu fața spre salteaua aceea dezgustătoare, cu pete de culoarea ruginii. Ușor, el a venit din spate și i-a ridicat părul ca să o sărute pe ceafă.

Scuze că am râs, a zis Connell. Mă faci să mă simt nesigur când vorbești despre chestia asta, că n-ai vrea să ne mai vedem. Aveam impresia că mă placi.

Ea a închis ochii. Chiar te plac, i-a răspuns.

Păi, dacă ai cunoaște pe altcineva, și dacă l-ai plăcea mai mult pe el, m-aș oftica, bine? Dacă tot ai întrebat. N-aș fi deloc fericit. E OK așa?

Azi, prietenul tău Eric a zis că am pieptul plat, iar asta de față cu toată lumea.

Connell a tăcut. Ea îi simțea respirația. N-am auzit așa ceva, a răspuns el.

Erai la baie sau cine știe unde. A zis că arăt ca o scândură de călcat.

Dă-l în mă-sa, e un nesimțit. De-aia ești prost dispusă?

Fata a ridicat din umeri. Connell a cuprins-o cu brațele pe după mijloc.

Nu vrea decât să te umple de nervi, a zis el. Dacă ar ști că are cea mai mică șansă la tine, ar vorbi cu totul altfel. Pur și simplu crede că îl privești din avion.

Marianne a ridicat iarăși din umeri, mușcându-și buza de jos.

N-ai de ce să-ți faci griji pentru felul cum arăți, a spus Connell.

Hm.

Nu te plac doar fiindcă ești deșteaptă, crede-mă.

Ea a râs, simțindu-se ridicolă.

El și-a frecat nasul de urechea ei și a adăugat: Mi-ar fi dor de tine dacă n-ai mai vrea să ne vedem.

Ți-ar fi dor să te culci cu mine? a întrebat Marianne.

El a atins-o cu mâna pe coapsă, trăgând-o spre corpul lui, și a zis încet: Îhî, mult de tot.

Acum putem să ne întoarcem la tine acasă?

Connell a încuviințat. Câteva secunde au rămas așa, nemișcați, el înconjurând-o cu brațele, respirându-i în ureche. Cei mai mulți oameni trec prin viață fără să se simtă, măcar o dată, într-atât de apropiați de cineva, a gândit Marianne.

În sfârșit, după al treilea gin tonic, ușa se deschide și băieții își fac apariția. Comitetul de fete se ridică și începe să-i tachineze, certându-i că au întârziat și altele de felul ăsta. Marianne rămâne în spate, căutând privirea lui Connell, dar el n-o bagă-n seamă. E îmbrăcat cu o cămașă albă, având gulerul prins în nasturi, și cu aceiași adidași pe care-i poartă mereu. Și ceilalți băieți sunt în cămăși, însă ale lor par mai elegante, mai strălucitoare, asortate cu pantofi scumpi, din piele. În aer plutește un miros greu, amețitor, de aftershave. Eric îi surprinde privirea Mariannei și, deodată, o lasă baltă pe Karen cu o mișcare atât de evidentă, încât toată lumea se întoarce să se holbeze într-acolo.

Ia uită-te la tine, Marianne. Arăți super! exclamă Eric.

Ea nu-și dă seama dacă e sincer sau batjocoritor. Acum, toți băieții o privesc, mai puțin Connell.

Vorbesc serios, întărește Eric. Grozavă rochie, foarte sexy.

Rachel începe să râdă, apropiindu-se de Connell ca să-i spună ceva la ureche. El își întoarce ușor fața, n-are de gând să râdă împreună cu Rachel. Marianne simte o presiune în cap, de care ar vrea să se elibereze țipând sau plângând.

Haideți să dansăm, propune Karen.

N-am văzut-o niciodată pe Marianne dansând, zice Rachel.

Păi, ai s-o poți vedea acum.

Karen o ia de mână pe Marianne și o trage spre ring. Se aude un cântec al lui Kanye West, acela cu fragmentul

din Curtis Mayfield. Marianne încă ține carnețelul cu bilete într-o mână, iar pe cealaltă și-o simte umedă în palma lui Karen. Ringul e aglomerat și îi trimite vibrații de bași, prin pantofi, de-a lungul picioarelor. Karen, amețită după multele pahare, își propteşte un braț de umărul Mariannei și-i șoptește la ureche: N-o băga în seamă pe Rachel, e în toane proaste. Marianne aprobă din cap, mișcându-și trupul în ritmul muzicii. Simțindu-se și ea beată acum, se întoarce să cerceteze din ochi întreaga încăpere, vrând să știe unde-i Connell. Îl vede imediat, stând în capul scărilor. O urmărește. Muzica e dată atât de tare, că îi face tot corpul să pulseze. În jurul lui Connell, lumea vorbește și râde. El doar se uită la ea, nu spune o vorbă. Sub privirea băiatului, mișcările ei par amplificate, aproape scandaloase, iar greutatea brațului lui Karen pe umărul ei este senzuală, fierbinte. Își împinge șoldurile înainte și își trece o mână prin păr.

Karen îi zice în ureche: Să știi că te-a filat tot timpul.

Marianne se uită la el, apoi la Karen, fără să vorbească, încercând să-și controleze expresia feței, ca să nu-i trădeze emoția.

De-aia Rachel se arată prost dispusă față de tine, îi șoptește Karen.

Simte mirosul de vin din răsuflarea ei când vorbește, îi observă plombele. O place așa de mult în momentul ăsta! Mai dansează puțin, apoi urcă scările împreună, ținându-se de mână, fără să răsufle, zâmbind aiurea. Eric și Rob se prefac că se ceartă. Connell se apropie abia perceptibil de Marianne, iar brațele li se ating. Ei îi vine să-l ia de mână și să-i lingă degetele, unul câte unul.

Mai apoi, Rachel se întoarce spre ea și-i aruncă: Ce-ar fi să și vinzi niște bilete de tombolă la un moment dat?

Marianne surâde, iar zâmbetul pe care îl reușește e unul îngâmfat, aproape batjocoritor. Zice: OK.

Am impresia că băieții ăia ar vrea să cumpere niscai bilete, intervine Eric.

Arată din cap spre ușă, unde s-au ivit câțiva indivizi mai în vârstă. N-ar avea ce să caute, clubul trebuia să fie deschis numai pentru cei de pe listă. Marianne nu știe cine sunt, poate frații sau verii cuiva, sau poate doar niște tipi de douăzeci și ceva de ani cărora le place să se învârtă pe la strângerile de fonduri pentru liceu. Aceștia îl văd pe Eric făcându-le semne și se apropie. Marianne își caută în poșetă portofelul, să fie la îndemână, în caz că vor să cumpere bilete la tombolă.

Cum merge treaba, Eric? întreabă unul dintre tipi. Care-i prietena ta?

E Marianne Sheridan, răspunde Eric. Cred că îl cunoașteți pe fratele ei, Alan. Probabil c-a fost în același an cu Mick.

Individul aprobă scurt din cap, măsurând-o pe Marianne de sus până jos. Atenția lui o lasă indiferentă. Muzica e prea zgomotoasă, nu poate să audă ce spune Rob la urechea lui Eric, dar Marianne simte că are legătură cu ea.

Hai să-ți fac cinste, îi zice bărbatul. Ce bei?

Nu, mersi, răspunde Marianne.

Atunci necunoscutul o cuprinde cu un braț pe după umeri. E foarte înalt, observă ea. Mai înalt decât Connell. Degetele lui îi mângâie brațul gol. Încearcă să se desprindă, însă el nu-i dă drumul. Unul dintre prietenii lui începe să râdă, iar Eric îi ține hangul.

Superbă rochie, zice bărbatul.

Vrei să-mi dai drumul? îi cere ea.

Foarte decoltată, mișto de tot!

Într-o fracțiune de secundă, își coboară mâna de pe umărul ei și, sub privirile tuturor, îi strânge carnea sânului drept. Instantaneu, Marianne se smulge de lângă el, trăgându-și rochia până deasupra claviculelor, simțindu-și sângele năvălindu-i în obraji. O înțeapă ochii și o doare locul de unde a apucat-o. În spatele ei, ceilalți se amuză copios. Îi aude. Rachel râde, un sunet ascuțit, ca un fluierat strident în urechile Mariannei.

Fără să se întoarcă, fata aleargă afară și lasă ușa să se trântească în urma ei. Se trezește pe holul cu garderoba și nu-și aduce aminte dacă ieșirea e în dreapta sau în stânga. Tremură din tot corpul. Garderobiera o întreabă dacă se simte bine. Marianne nu mai știe cât de beată e. Face câțiva pași spre o ușă din stânga, apoi se sprijină cu spatele de perete și se lasă să alunece, ajungând pe podea. Sânul o doare, acolo de unde a apucat-o individul. Nu fusese în glumă, chiar intenționase să-i facă rău. Acum șade pe jos, cu genunchii strânși la piept.

În capătul holului, ușa se deschide și apare Karen, urmată de Eric, Rachel și Connell. O văd pe Marianne căzută, iar Karen aleargă la ea, în timp ce toți ceilalți rămân pe loc, stană de piatră, neștiind ce să facă sau, poate, nedorind să facă ceva. Karen se apleacă și îi atinge mâna. Pe Marianne o dor ochii, nici nu știe încotro să se uite.

Cum te simți? o întreabă Karen.

Sunt OK, zice Marianne. Îmi pare rău. Doar că am băut prea mult, așa cred.

Las-o în pace! ordonă Rachel.

Hei, ne distram și noi un pic, intervine Eric. Să știi că, de fapt, Pat e un tip foarte haios, asta după ce ajungi să-l cunoști.

Mie mi s-a părut amuzant, spune Rachel.

La faza asta, Karen se întoarce brusc și îi fixează cu privirea. De ce ați mai venit aici dacă vi s-a părut atât de amuzant? le aruncă ea. De ce nu vă duceți la Pat, cel mai bun prieten al vostru? Vi se pare amuzant că molestează copile?

Păi, ce, Marianne e o copilă? se miră Eric.

Am râs pe cinste cu toții în clipa aia, zice Rachel.

Nu-i adevărat, se aude vocea lui Connell.

Pe dată, toți se întorc și se uită la el. Marianne se uită la el. Privirile li se întâlnesc.

Ești OK, pe bune? o întreabă Connell.

Ah, poate vrei s-o săruți ca să-i treacă mai iute, comentează Rachel.

S-a înroșit acum și își trece mâna peste o sprânceană. Ceilalți sunt în continuare cu ochii pe el. Mariannei i se pare că zidul din spate e rece ca gheața.

Rachel, zice el, ce-ar fi să te duci în mă-ta?

Karen și Eric schimbă o privire, cu ochii holbați, Marianne observă asta. La școală, Connell nu vorbește și nu se poartă niciodată așa. În toți anii din urmă, nu l-a văzut niciodată purtându-se agresiv sau vorbind trivial, nici măcar când era provocat. Rachel se mulțumește să-și dea capul pe spate, după care se întoarce furtunos în club. Ușa se închide, zgâlțâindu-se puternic în balamale. Connell continuă să-și frece sprânceana câteva secunde. Karen îi spune ceva pe muteşte lui Eric, Marianne nu înțelege ce. Apoi, Connell se uită la Marianne și-i zice: Vrei să mergi acasă? Sunt cu mașina, pot să te duc. Fata încuviințează din cap, iar Karen o ajută să se ridice. Connell își bagă mâinile în buzunare, de parcă ar dori ca nu care cumva să o atingă întâmplător. Îmi pare rău că am făcut așa o scenă. Mă simt prost. Adevărul e că nu sunt obișnuită să beau, se scuză Marianne.

Nu e vina ta, o consolează Karen.

Mulțumesc, ești nemaipomenit de drăguță.

Își strâng din nou mâinile. Marianne îl urmează pe Connell spre ieșire, apoi înconjoară hotelul, până în locul unde a parcat mașina. E întuneric și rece afară, iar sunetul muzicii din club pulsează slab în urma lor. Ea se urcă pe locul destinat pasagerului și își pune centura de siguranță. El închide portiera de pe partea șoferului și bagă cheia în contact.

Îmi pare rău că am făcut așa o scenă, zice din nou Marianne.

N-ai făcut nicio scenă, răspunde Connell. Mie-mi pare rău că ăilalți s-au comportat ca niște măgari. Pat li se pare cool numai fiindcă, uneori, dă petreceri la el acasă. S-ar părea că, dacă faci party-uri la tine, e OK să-ți bați joc de oameni, știu eu?

Chiar m-a durut. Gestul acela...

Connell tace. Doar frământă volanul în mâini. Se uită în poală, expiră iute, aproape ca și cum ar tuși. Îmi pare foarte rău, zice el. După care pornește mașina. Câteva minute se scurg în liniște, Marianne răcorindu-și fruntea de geam.

Vrei să treci pe la mine câteva minute? o întreabă el.

Lorraine nu-i acasă?

El ridică din umeri. Bate cu degetele în volan. Probabil că s-a culcat deja, răspunde. Adică, am putea să mai stăm puțin, să ne liniștim, înainte să te duc acasă. Dacă n-ai chef, e OK.

Dar dacă nu doarme?

Sincer, e destul de relaxată când vine vorba despre lucruri de genul ăsta. Adică, nu prea cred că i-ar păsa.

Marianne se uită pe geam, privind cum orașul se prelinge în jurul mașinii. Înțelege ce spune Connell: că nu-i nicio problemă dacă maică-sa află despre ei. Poate că deja știe.

Lorraine pare o mamă foarte îngăduitoare, zice Marianne.

Mda. Așa cred.

Trebuie să fie mândră de tine. Ești singurul băiat din școală care chiar a ajuns un adult de treabă.

Connell îi aruncă o ocheadă. Cum adică, am ajuns de treabă?

Ce n-ai priceput? Toată lumea te place. Și, spre deosebire de cei mai mulți, tu ești cu adevărat o persoană bună.

El adoptă o expresie pe care ea nu poate s-o interpreteze, un fel de ridicat din sprâncene a uimire combinat cu o încruntare. Când ajung la el acasă, ferestrele sunt întunecate, ceea ce înseamnă că Lorraine s-a culcat. În camera lui Connell, cei doi se întind unul lângă altul și-și șoptesc. El îi spune că e frumoasă. Ea n-a mai auzit asta înainte, deși uneori a bănuit în sinea ei, dar i se pare diferit când o aude venind din partea altcuiva. Îi duce mâna la sânul care o doare, iar el o sărută. Are fața umedă, a plâns. Connell o sărută pe gât. Ești OK? o întreabă. Când ea încuviințează, el o mângâie pe păr și spune: E normal să fii supărată, să știi. Ea își lipește fața de pieptul lui. Se simte ca o bucată moale de pânză, stoarsă de apă, care acum picură.

Tu n-ai lovi niciodată o fată, nu-i așa? întreabă Marianne.

Doamne! Bineînțeles că nu. De unde-ai scos-o pe-asta?

Habar n-am.

Crezi că sunt genul de om care ar fi în stare să lovească vreo fată?

Ea își îngroapă fața adânc în pieptul lui. Tatăl meu o bătea câteodată pe mama, zice Marianne. Câteva secunde, care par incredibil de lungi, Connell nu scoate o vorbă. Apoi exclamă: Doamne, Dumnezeule, îmi pare rău! N-am știut asta.

E-n regulă, zice ea.

Te-a lovit și pe tine vreodată?

Mda... Uneori.

Connell se cufundă iarăși în tăcere. Se apleacă și o sărută pe frunte. Eu nu ți-aș face rău niciodată, mă crezi? Niciodată! Ea aprobă din cap, fără vreun cuvânt. Mă faci extrem de fericit, continuă el. Își plimbă mâna peste părul ei și-i șoptește la ureche: Te iubesc. Nu spun asta doar ca s-o spun, te iubesc de-adevărat. Ochii ei se umplu iar de lacrimi. Îi închide. Până și atunci când își va aminti, momentul acesta i se va părea insuportabil de intens, și ea o știe de-acum, când se întâmplă. Nu s-a considerat niciodată demnă de a fi iubită. Dar acum are o viață nouă, care începe cu acest moment, și chiar după ce vor fi trecut mulți ani, se va gândi: Da, exact așa a fost, atunci a început viața mea.

Două zile mai târziu

(Aprilie 2011)

El stă pe marginea patului, în timp ce mama lui pleacă să caute o asistentă. Doar asta ai pe tine? zice bunică-sa.

Poftim? întreabă Connell.

Puloverul ăsta e tot ce ai pe tine?

A, mda.

O să îngheți. O să ajungi și tu aici.

Azi-dimineață, bunica lui a alunecat în parcarea de la Aldi și a căzut pe un șold. Nu e bătrână, ca majoritatea pacienților de acolo, are numai cincizeci și opt de ani. Aceeași vârstă ca a mamei Mariannei, reflectează Connell. Oricum, se pare că șoldul bunică-sii e cam vraiște, posibil fracturat, iar Connell a trebuit s-o aducă pe Lorraine la Sligo, ca s-o viziteze pe maică-sa la spital. Cineva tușește în patul din partea opusă a rezervei.

Sunt OK, zice el. Afară-i cald.

Bunica oftează, ca și cum observația lui despre vreme ar fi dureroasă pentru ea. Probabil așa și este, fiindcă tot ce face el e dureros pentru ea, iar asta din cauză că îl urăște pentru că există. Acum îl măsoară din cap până-n picioare, cu o expresie critică.

Ei bine, cu siguranță nu semeni cu maică-ta, nu? zice ea.

Mda, corect. Nu seamăn.

Din punct de vedere fizic, Lorraine și Connell arată cu totul diferit. Lorraine este blondă, iar fața ei blajină are contururi line. Băieții de la școală o consideră atrăgătoare, și nu

ezită să-i spună asta lui Connell. Probabil c-o fi atrăgătoare, și ce dacă, de ce s-ar simți ofensat? Connell are părul mai închis la culoare și o față dură, colțuroasă – poate că un pictor așa ar înfățișa un criminal. Știe totuși că bunică-sa nu a făcut aluzie la aspectul lui fizic, ci la paternitate. OK, despre asta n-are nimic de comentat.

Nimeni în afară de Lorraine nu știe cine este tatăl lui Connell. Ea îi zice că o poate întreba asta oricând vrea să afle, dar pe el chiar nu-l interesează. În serile când iese în oraș, prietenii aduc vorba uneori despre tatăl lui, de parcă ar fi un subiect profund și plin de semnificații pe care nu pot să-l discute decât la beție. Lui Connell i se pare deprimant. El nu se gândește niciodată la bărbatul care a lăsat-o însărcinată pe Lorraine, de ce ar face-o? Colegii lui par obsedați de tații lor, obsedați să rivalizeze cu ei sau să fie diferiți de aceștia în anumite privințe. Când se iau la harță cu tații lor, certurile par mereu să însemne un lucru la suprafață, dar să ascundă dedesubt, în secret, un alt înțeles. Când Connell se ceartă cu Lorraine, de obicei asta se întâmplă din pricina vreunui prosop ud uitat pe canapea, și atât, chiar e vorba despre prosop sau, cel mult, despre tendința înnăscută a lui Connell de a fi neglijent. În ciuda obiceiului său de a abandona prosoape aiurea, dorește ca Lorraine să-l perceapă ca pe un adult responsabil, iar maică-sa spune că, dacă este atât de important pentru el să fie considerat responsabil, atunci s-o arate prin acțiunile lui, nah, lucruri de genul ăsta.

La sfârșitul lui februarie, a dus-o pe Lorraine cu mașina la secția de vot, iar pe drum l-a întrebat cu cine are el de gând să voteze. Cu unul dintre candidații independenți, i-a răspuns vag. Maică-sa a râs. Nu-mi spune, că știu, a zis ea. Cu Declan Bree, comunistul ăla. Connell n-a marșat la provocare, a continuat să fie atent la drum. Ne-ar prinde bine

un pic mai mult comunism în țara asta, dacă mă întrebi pe mine, a comentat el, după o vreme. Aruncându-i o ocheadă, a văzut-o pe Lorraine zâmbind. Bravo, tovarășe, a hohotit ea. Doar eu te-am crescut așa, cu valorile tale socialiste, mai ții minte? Într-adevăr, Lorraine are un set de valori. O interesează Cuba și cauza eliberării palestiniene. Până la urmă, Connell chiar a votat cu Declan Bree, care a fost eliminat ulterior, la a cincea numărare a voturilor. Două locuri au revenit partidului liberal-conservator Fine Gael, iar un altul, naționaliștilor stângiști de la Sin Féin. Lorraine a spus că e o rușine. Se schimbă o bandă de criminali cu alta, așa a spus. El i-a trimis Mariannei un SMS: FG în guvern, băga-mi-aș picioarele. Ea a răspuns: Partidul lui Franco. După care Connell a trebuit să facă săpături, ca să priceapă ce însemna asta.

Cu o seară înainte, Marianne îi zisese că i se pare că a devenit un om de treabă. Că e drăguț, că toată lumea îl place. S-a gândit mult la chestia asta. Era o delectare să reflectezi la un asemenea lucru. *Ești o persoană bună și toată lumea te place.* Ca să se testeze, încerca să nu se gândească o vreme, apoi revenea și se gândea din nou, să vadă dacă îl mai face să se simtă bine, și iarăși îl făcea fericit. Dintr-un motiv nu prea limpede, ar fi vrut să-i destăinuie lui Lorraine cele spuse de Marianne. Simțea că asta ar fi ca o asigurare, dar în ce privință? Asigurarea că unicul ei fiu nu era un neisprăvit? Că ea nu-și irosise viața crescându-l?

Am auzit că te duci la Trinity College, zice bunică-sa.

Da, însă numai dacă reușesc să adun punctele.

Dar ce ți-a venit cu Trinity?

El ridică din umeri. Ea râde, însă e un râs zeflemitor. Oricum, destul de bun pentru tine, comentează femeia. Și ce-o să studiezi?

Connell rezistă impulsului de a-și scoate telefonul din buzunar ca să se uite la ceas. Limba engleză, spune. Mătușile și unchii lui sunt toți foarte impresionați de hotărârea lui de a indica Trinity ca primă alegere, ceea ce îl stânjenește. Dacă e acceptat, îndeplinește condițiile pentru bursa completă de întreținere, dar chiar și așa va fi nevoit să lucreze cu normă întreagă pe durata verii și măcar cu jumătate de normă în rest. Lorraine susține că nu vrea ca el să muncească prea mult în timpul facultății, ca să se poată concentra pe învățat. Asta îl face să se simtă prost, fiindcă o diplomă în Engleză nu-l va ajuta să-și găsească un job ca lumea – aceea nu-i o diplomă adevărată, e doar o glumă. Și, de fapt, probabil că ar fi trebuit să se înscrie la Drept.

Lorraine se întoarce în rezerva spitalului. Pantofii ei scot un sunet gol, ca un pocnet, când pășește pe gresie. Apoi începe să stea de vorbă cu bunica lui despre specialistul care a plecat în concediu, despre doctorul O'Malley și despre radiografie. Îi comunică toate informațiile medicale cu minuție, scriind lucrurile cele mai importante pe o bucată de hârtie. În cele din urmă, după ce bunică-sa îl pupă pe obraz, părăsesc rezerva. Connell își dezinfectează mâinile pe coridor, în timp ce Lorraine îl așteaptă. Apoi coboară împreună scările și ies din spital, în apusul strălucitor și lipicios.

După strângerea de fonduri din seara aceea, Marianne i-a povestit niște lucruri despre familia ei. Nu a știut cum să comenteze. Atunci s-a apucat să-i declare că o iubește. Pur și simplu s-a întâmplat, ca atunci când atingi ceva fierbinte și îți retragi mâna la iuțeală. Ea plângea, și tot tacâmul, iar el a spus-o fără să se gândească. Era adevărat? Nu știa destul cât să știe asta. La început, a crezut că trebuie să fie adevărat, din moment ce a rostit acele vorbe, și de ce-ar fi mințit? Însă

apoi și-a dat seama că uneori mai minte, fără intenție și fără să aibă habar de ce. N-a fost prima dată când a simțit nevoia arzătoare să-i spună Mariannei că o iubește, indiferent dacă era adevărat sau nu, dar a fost prima dată când a cedat ispitei. Sigur, a observat cât de mult i-a luat ei ca să răspundă, și pauza prea lungă l-a cam îngrozit, de parcă ea nu urma să-i spună același lucru. Când a făcut-o la rândul ei, Connell s-a simțit mai bine, dar poate că asta n-a însemnat nimic. În tot cazul, și-ar fi dorit să știe cum își organizau alți oameni viața privată, ca să îi ia drept exemplu.

A doua zi dimineață, s-au trezit când au auzit cheile lui Lorraine învârtindu-se în broasca ușii de la intrare. Afară era lumină, el avea gura uscată, iar Marianne ședea în fund și-și trăgea hainele pe ea. A zis doar: Scuze, îmi pare rău. Probabil că adormiseră fără să vrea asta, mda, căci el intenționase să o ducă acasă în seara dinainte. În vreme ce fata se încălța, s-a îmbrăcat și Connell. Atunci când au ajuns împreună în capul scărilor, Lorraine stătea pe hol, cu două sacoșe de plastic pline cu târguieli în mâini. Firește, Marianne purta rochia de petrecere, cea neagră cu bretele.

Bună, scumpa mea, a întâmpinat-o Lorraine.

Chipul fetei s-a luminat ca un bec. Scuze pentru deranj, a zis iute.

Connell nu a atins-o, nici nu i-a vorbit. Îl durea pieptul. Marianne s-a năpustit spre ușa din față și a plecat, bolborosind întruna: Pa, scuze, mersi, scuze din nou. A închis ușa în urma ei, înainte ca el să apuce măcar să coboare scările.

Lorraine a strâns din buze, de parcă se străduia să nu izbucnească în râs. Ajută-mă, te rog, cu târguielile astea, a zis ea. I-a întins una dintre sacoșe. El a urmat-o în bucătărie și a pus sacoșa pe masă, fără să se uite la maică-sa. Frecându-și

ceafa, a privit-o cum scoate produsele din ambalaje și le aranjează în dulapuri.

Ce-i atât de amuzant? a întrebat-o.

Nu era nevoie să fugă așa doar pentru că am venit eu acasă, a zis Lorraine. Îmi pare bine s-o văd, știi că Marianne mi-e foarte dragă.

Connell și-a urmărit mama strângând sacoșa de plastic refolosibilă.

Credeai că nu știu? a întrebat ea.

Câteva secunde, el a rămas cu ochii închiși, apoi i-a deschis. A ridicat din umeri.

Păi, știam că vine cineva pe-aici în cursul după-amiezelor, a continuat Lorraine. Și lucrez în casa alor ei, știi.

El a încuviințat, incapabil să vorbească.

Probabil că o placi tare mult, a comentat Lorraine.

De ce spui asta?

Nu de-asta te duci la Trinity?

Connell și-a cuprins fața cu mâinile. Atunci Lorraine a început să râdă de-a binelea, a auzit-o. Uite-așa mă faci să nu mai vreau să merg acolo, a zis el.

Of, potolește-te!

El s-a uitat în sacoșa de cumpărături pe care o lăsase pe masă și a scos o cutie cu spaghete uscate. Afișând o mină conștiincioasă, a dus-o la dulapul de lângă frigider și a vârât-o alături de celelalte paste.

Așadar, Marianne e prietena ta? a întrebat Lorraine.

Nu.

Cum adică? Faci sex cu ea, dar nu e prietena ta?

Acum îți bagi nasul în viața mea, a zis Connell. Nu-mi place asta, nu te privește.

S-a întors la sacoșă și a scos un carton cu ouă. L-a așezat pe blat, lângă uleiul de floarea-soarelui.

E din pricina mamei ei? a continuat Lorraine. Te gândești că nu i-ar conveni?

Poftim?

Pentru că ar fi posibil, îți dai seama.

Să nu-i convină că e cu mine? s-a răstit Connell. Ce aiureală! Dar ce-am făcut?

Cred că ar putea să ne socotească sub nivelul ei.

Atunci s-a holbat la maică-sa, care, în partea opusă a bucătăriei, așeza în dulap o cutie cu fulgi de cereale, marcată cu logoul magazinului. Gândul că familia Mariannei se considera superioară, prea bună ca să fie asociată cu el și cu Lorraine, nu-i trecuse prin cap niciodată. Spre surprinderea lui, ideea l-a înfuriat.

Ce, are impresia că nu suntem de nasul lor? a întrebat.

Nu știu. Dar poate că o să aflăm.

Adică, n-o deranjează că-i faci curat în casă, dar nu vrea ca fiu-tău să aibă vreo treabă cu fiică-sa? Ce glumă-i asta? Parcă am fi în secolul al nouăsprezecelea, îmi vine să râd!

Nu mi se pare deloc că râzi, a observat Lorraine.

Crede-mă, râd. Mi se pare cât se poate de amuzant.

Lorraine a închis dulapul și, intrigată, s-a întors să-l privească.

Atunci, de ce tot secretul ăsta? a întrebat ea. Dacă nu din cauza Denisei Sheridan. Marianne are alt prieten, sau așa ceva, și nu vrei ca acela să afle?

Ești așa de băgăcioasă, cu toate întrebările tale!

Deci, are alt prieten.

Nu, n-are. Asta-i ultima întrebare la care-ți mai răspund.

Lorraine a ridicat din sprâncene și n-a mai scos o vorbă. El a mototolit punga goală de pe masă, apoi a rămas înțepenit așa, cu ghemotocul în mână.

Sper că n-o să te apuci să spui cuiva despre asta, nu? a zis băiatul.

Hopa, începe să mi se pară foarte dubios. De ce n-ar trebui să știe nimeni?

Dându-și seama că va suna destul de dur, a răspuns: Pentru că asta nu ți-ar aduce ție niciun folos, în schimb mie mi-ar aduce numai belele. S-a gândit o clipă, apoi a adăugat: Nu doar mie, ci și Mariannei.

O, Doamne! a exclamat Lorraine. Nici nu vreau să mă gândesc.

El a continuat să aștepte, realizând că maică-sa n-a promis fără urmă de ambiguitate că-și va ține gura. Exasperată, ea și-a ridicat mâinile spre cer și a spus: Ei bine, află că am lucruri mai interesante despre care să bârfesc decât viața ta sexuală. Nu-ți face griji, OK?

Atunci, el a urcat în camera lui și s-a așezat pe pat. N-a mai știut cât timp s-a scurs. S-a gândit la familia Mariannei, la faptul că, poate, era prea bună pentru el, dar și la ce îi spusese ea cu o noapte în urmă. Din câte îi auzise pe tipii de la școală, uneori fetele inventau povești despre sine ca să li se dea atenție, lansau zvonul că li s-au întâmplat cândva lucruri nasoale, chestii de genul ăsta. Iar povestea pe care i-o spusese Marianne era una care chiar atrăgea atenția, cum că tatăl ei o bătuse în copilărie. Iar taică-su murise de-acum, așa că nu mai putea să se apere. Connell recunoștea că ar fi fost posibil ca Marianne să-l fi mințit ca să-i inspire milă, dar în același timp știa la fel de limpede cum știa orice altceva că fata nu-l mințise. Mai mult, i se părea că nu-i mărturisise totul, cât de oribil fusese în realitate. Gândul că e legat în felul ăsta de ea, că are asemenea informații despre ea, îi dădea un sentiment apăsător, înrudit cu greața.

Toate astea se petreceau ieri. Azi-dimineață a ajuns devreme la școală, ca de obicei, iar când s-a dus să-și bage cărțile în dulap, Rob și Eric au început să-l ovaționeze, bineînțeles că la mișto. Și-a lăsat servieta jos, ignorându-i. Agățându-și un braț de umărul lui, Eric i-a cerut: Hai, zi-ne repede! Ai luat-o la plimbare aseară? Connell s-a scotocit în buzunar după cheia dulapului și s-a ferit de brațul lui Eric. Ești o figură, a zis el.

Am auzit că păreați foarte intimi aseară, când ați plecat împreună, l-a îmboldit Rob.

Pe bune acum, s-a-ntâmplat ceva epocal? a întrebat Eric.

Nu, evident, a răspuns Connell.

De ce-i așa de evident? a zis Rachel. Toată lumea știe că Marianne te place.

Rachel stătea cocoțată pe pervaz, cu picioarele ei lungi legănându-se înainte și înapoi, negre ca smoala în colanții opaci. Connell nu a privit-o în ochi. Lisa ședea pe jos, sprijinită de dulapuri, terminându-și tema. Karen încă nu sosise. Ar fi vrut să apară Karen.

Pun pariu că a fost o plimbare nărăvașă, s-a hlizit Rob. Oricum n-o să ne povestească.

Nu te-aș condamna, a spus Eric, tipa n-arată rău când se străduiește.

Mda, atât că nu-i zdravănă la cap, a aruncat Rachel.

Connell s-a prefăcut că își caută ceva în dulap. Pe mâini și de sub guler i se strecura o transpirație fină, albă.

Sunteți niște afurisiți, a zis Lisa. Ce v-a făcut fata asta?

Întrebarea corectă e ce i-a făcut lui Waldron, a replicat Eric. Ia uite-l cum stă acolo, în dulap. Hai odată, zi-ne tot! Ai mozolit-o?

Nu, a răspuns el sec.

Ah, îmi pare rău pentru ea, a zis Lisa.

Şi mie, a spus Eric. Cred că ar trebui să te revanşezi faţă de ea, Connell. Ar trebui s-o inviţi la banchet.

Au izbucnit cu toţii în râs. Connell şi-a închis dulapul şi s-a îndepărtat, ţinându-şi fără vlagă servieta în mâna dreaptă. I-a auzit pe ceilalţi strigându-l din urmă, însă nu s-a întors. Când a ajuns la baie, s-a închis într-o cabină. Pereţii galbeni îl apăsau, iar faţa îi era udă de transpiraţie. Se tot gândea la el însuşi, la clipa când îi spusese Mariannei, în pat: Te iubesc. Era înspăimântător, ca şi cum s-ar fi privit pe sine la televizor înfăptuind o crimă oribilă. Şi curând avea să ajungă şi ea la şcoală, să-şi pună cărţile în geantă, zâmbind pentru sine, fără să aibă habar de nimic. *Eşti o persoană bună şi toată lumea te place.* A inspirat adânc, dureros, apoi a vomitat.

Semnalizează la stânga, după ce iese din curtea spitalului, ca să se încadreze pe N16. În spatele ochilor, durerea pare că nu se va stinge niciodată. Merg de-a lungul Mall-ului, şiruri de copaci întunecaţi flancându-i de-o parte şi de alta.

Te simţi bine? întreabă Lorraine.

Mda.

Ai o figură, aşa...

El inspiră adânc, astfel că centura de siguranţă îi apasă puţin coastele, apoi expiră.

Am invitat-o pe Rachel la banchet, zice el.

Ce?

Am invitat-o pe Rachel Moran să meargă cu mine la banchet.

Tocmai trec pe lângă un service. Lorraine bate repede în geam şi zice: Opreşte aici! Connell se uită la ea, neînţelegând. Poftim? îi zice. Ea bate din nou în geam, mai tare, şi unghiile se aud ţăcănind pe sticlă. Opreşte, repetă ea. Connell semnalizează iute, verifică în oglindă, apoi trage lângă trotuar şi

oprește mașina. În service, cineva spală o dubiță cu furtunul, iar apa se scurge în șuvoaie întunecate.

Vrei ceva de la magazin? întreabă el.

Dar Marianne cu cine se duce la banchet?

Connell strânge absent volanul în mâini. Nu știu, îi răspunde maică-sii. Doar nu m-ai pus să parchez aici ca să purtăm o discuție, nu?

Deci, poate că pe ea n-o s-o invite nimeni, zice Lorraine. Și pur și simplu n-o să vină.

Mda, poate. Habar n-am.

Astăzi, după prânz, a rămas în urma celorlalți. Știa că Rachel o să-l vadă și o să-l aștepte, știa asta. Iar când s-a întâmplat, și-a strâns ochii până când aproape că i-a închis, iar lumea a devenit de un gri-albicios, și a spus: Auzi, ai deja un partener pentru banchet? Ea a răspuns că nu. El a întrebat-o dacă n-ar vrea să-l însoțească. Bine, atunci, dar trebuie să-ți spun că speram să fie o invitație mai romantică, a zis ea. Connell n-a răspuns la asta, fiindcă se simțea de parcă tocmai sărise într-o prăpastie adâncă și murise, și se bucura că era mort, și nu mai voia să fie viu niciodată.

Marianne știe că o să te duci cu alta? întreabă Lorraine.

Încă nu. O să-i spun.

Lorraine își acoperă gura cu mâna, așa că el nu-și dă seama ce expresie are. Ar putea fi surprinsă, sau îngrijorată, sau pe cale să leșine.

Și nu crezi că ar fi trebuit s-o inviți pe ea? zice Lorraine. Având în vedere că o fuți în fiecare zi, după ore?

Ce urât vorbești!

Când inspiră, nările lui Lorraine freamătă, albe. Cum ai vrea să zic? întreabă ea. Presupun că aș putea spune că ai folosit-o pentru sex, ți se pare mai exact așa?

Ce-ar fi să te calmezi un pic? Nimeni nu folosește pe nimeni.

Cum ai convins-o să-și țină gura? I-ai zis că o să se întâmple ceva groaznic dacă scoate vreo vorbă?

Dumnezeule! exclamă el. Bineînțeles că nu. Amândoi am fost de acord cu asta, bine? Acum chiar exagerezi aiurea.

Lorraine încuviințează pentru sine, uitându-se prin parbriz. Agitat, el așteaptă ca maică-sa să mai spună ceva.

Cei de la școală n-o plac, așa-i? continuă Lorraine. Deci, bănuiesc că ți-a fost frică de ce-o să spună puștii ăia despre tine, dacă află.

Connell nu răspunde.

Ei bine, uite ce cred eu despre tine, zice Lorraine. Cred că ești un ticălos. Mi-e rușine cu tine!

El își șterge fruntea cu mâneca. Lorraine... zice.

Ea deschide portiera.

Unde te duci?

O să iau autobuzul până acasă.

Ce tot îndrugi acolo? Ce-ar fi să te comporți normal?

Dacă rămân în mașină, o să spun lucruri pe care o să le regret mai târziu.

Ce naiba-i asta? întreabă el. Oricum, ce-ți pasă ție dacă mă duc cu una sau cu alta? N-are nicio legătură cu tine.

Ea împinge ușa, deschizând-o larg, și coboară din mașină. Te porți fioros de ciudat, bombăne el. Ca răspuns, ea trântește portiera cu toată forța. El strânge mâinile dureros pe volan, dar tace. Futu-i, asta-i mașina mea! ar putea să spună. Ți-am dat eu voie să trânțești ușa? Lorraine se îndepărtează deja, cu poșeta lovindu-i-se de coapsă în ritmul mersului. O urmărește cu privirea până când dă colțul. Doi ani și jumătate a lucrat la un service, după orele de școală, ca să cumpere mașina asta, și n-o folosește decât ca s-o ducă pe

maică-sa pe unde are treabă, fiindcă ea n-are carnet. Acum ar putea s-o ajungă din urmă, să coboare geamul și să-i strige să se suie îndărăt. Aproape că-i vine să facă asta, deși știe sigur că Lorraine l-ar ignora. În schimb, rămâne înfipt în scaun, cu ceafa sprijinită de tetieră, ascultându-și propria respirație idioată. O cioară din curtea magazinului ciuguleşte dintr-un pachet de chipsuri aruncat de careva. Din prăvălie iese o familie întreagă, toți cu înghețate în mâini. Mirosul de benzină se infiltrează în interiorul mașinii, greu ca o durere de cap. Connell demarează în trombă.

Patru luni mai târziu

(August 2011)

Stă în grădină, purtând ochelari de soare. De câteva zile, vremea e tot mai frumoasă, iar pe brațe au început să-i apară pistrui. Aude ușa din spate deschizându-se, dar nu se mișcă. Alan îi strigă de pe terasă: Annie Kearney a luat cinci sute șaptezeci! Marianne nu răspunde. Pipăie în iarbă, lângă șezlong, căutându-și loțiunea de soare. Când se ridică în șezut ca să se ungă, observă că Alan vorbește la telefon.

Hei, cineva din anul tău a luat șase sute! strigă el.

Ea își toarnă puțină loțiune în palma stângă.

Marianne! Cineva a luat șase A1, m-ai auzit?

Ea încuviințează din cap. Își întinde încet loțiunea pe brațul drept, până când pielea îi strălucește. Alan încearcă să afle care deștept a luat șase sute de puncte. Marianne pricepe imediat cine trebuie să fie, dar nu rostește o vorbă. Își aplică niște loțiune și pe brațul stâng, apoi, în liniște, se întinde iarăși pe șezlong, cu fața spre soare, și închide ochii. În dosul pleoapelor, valuri de lumină se ondulează în verde și roșu.

Astăzi n-a mâncat nici la micul dejun, nici la prânz. A băut numai două cești de cafea îndulcită, cu lapte. În vara asta nu prea are poftă de mâncare. Când se trezește dimineața, deschide laptopul pe perna de alături și așteaptă ca ochii să i se acomodeze cu lumina puternică, dreptunghiulară, a ecranului, ca să poată parcurge știrile. Citește articole lungi despre Siria, apoi se documentează despre ideologia jurnaliștilor care le-au scris. Citește articole lungi despre

criza datoriilor suverane din Europa și mărește imaginea, cât să vadă cifrele minuscule de pe grafice. După aceea, ori se culcă la loc, ori intră la duș, ori se întinde și își provoacă un orgasm. Restul zilei urmează un tipar asemănător, cu variațiuni minore: poate că dă deoparte draperiile, poate nu; poate că ia micul dejun sau poate bea doar o cafea, pe care o duce în camera ei, ca să nu fie nevoită să dea ochii cu familia. În dimineața asta, lucrurile s-au petrecut, bineînțeles, altfel.

Uite, Marianne, zice Alan. E Waldron! Connell Waldron a luat șase sute de puncte!

Ea nu se mișcă. Alan țipă în telefon: Nu, ea a luat doar cinci sute nouăzeci. Cred că spumegă acum, că altul a avut rezultate mai bune decât ale ei. Spumegi, Marianne? Fata îl aude, dar tace în continuare. Își simte pleoapele slinoase sub lentilele ochelarilor de soare. O insectă bâzâie pe lângă urechea ei, apoi se îndepărtează.

Waldron e acolo, cu tine, da? zice Alan. Ia dă-mi-l la telefon!

De ce îi spui „Waldron", de parcă ați fi prieteni? întreabă Marianne. Abia dacă-l cunoști.

Alan își ridică privirea din telefon, zâmbind îngâmfat. Îl cunosc bine, zice el. L-am întâlnit acasă la Eric, în ultima zi.

Ei îi pare rău că a deschis gura. Alan se fâțâie de colo-colo pe terasă, îi aude hârșâitul pașilor când intră pe porțiunea cu iarbă. Cineva de la capătul celălalt începe să vorbească, și Alan afișează căznit un zâmbet vesel. Hei, ce faci? spune el. Grozavă treabă, felicitări! Connell vorbește atât de încet, încât Marianne nu-l aude. Alan încă zâmbește forțat. Mereu se comportă așa cu alții, se gudură și lingușește.

Mda, zice Alan. S-a descurcat bine și ea, mda. Nu la fel de bine ca tine. Cinci sute nouăzeci, atât a luat. Vrei să ți-o dau la telefon?

Marianne își ridică privirea. Alan glumește, e convins că va fi refuzat. Nu-și închipuie că un tip precum Connell ar vrea să discute cu Marianne, o ratată fără prieteni, mai ales în ziua asta specială. Însă el acceptă. Lui Alan îi piere zâmbetul. Mda, mormăie el, nicio problemă. Îi întinde telefonul Mariannei. Ea scutură din cap. Alan face ochii mari. Îi dă aparatul, cu un gest smucit. Ia-l, zice Alan. Vrea să stea de vorbă cu tine. Ea clatină iarăși din cap. Alan îi împinge telefonul în piept acum, grosolan. Waldron așteaptă la telefon ca să discutați, Marianne, ce naiba nu pricepi?

Nu vreau să vorbesc cu el, zice fata.

Chipul lui Alan e cuprins de o expresie sălbatică de furie, albul ochilor îi iese în evidență. Îi îndeasă și mai tare telefonul în stern, făcând-o s-o doară. Hai, salută-l, îi poruncește. Ea aude vocea lui Connell bâzâind în receptor. Soarele o izbește puternic în față. Apucă telefonul și, cu o glisare a degetului, închide apelul. Alan rămâne în picioare lângă șezlong, holbându-se la soră-sa. Câteva secunde, în grădină nu se aude niciun sunet. Apoi, mai încet, el zice: De ce pula mea ai făcut asta?

N-am vrut să vorbesc cu Waldron, răspunde Marianne. Doar ți-am spus.

Dar el voia, asta m-a rugat.

Știu.

E neobișnuit de senin astăzi, iar umbra lui Alan pe iarbă pare însuflețită și clară. Ea ține încă mâna întinsă, cu telefonul în palmă, așteptând ca fratele ei să și-l ia înapoi.

În aprilie, Connell a anunțat-o că merge la banchet cu Rachel Moran. Marianne stătea pe marginea patului lui în momentul acela, purtându-se foarte rece și totodată părând

amuzată, ceea ce îl făcea să se simtă penibil. I-a zis că nu era o chestie „romantică", era doar amic cu Rachel.

Adică, așa cum și noi suntem doar amici, a spus Marianne.

Păi, nu, a răspuns el. Altfel.

Dar te culci cu ea?

Nu. Când aș avea măcar timp pentru asta?

Ai vrea s-o faci? a întrebat Marianne.

Nu mă entuziasmează prea tare ideea. Nu mi se pare că sunt chiar un nesătul, pe bune. Te am deja pe tine.

Marianne și-a fixat cu privirea unghiile de la mâini.

Asta a fost o glumă, s-a căznit să explice Connell.

Nu înțeleg care-a fost gluma.

Știu că ești supărată pe mine.

Nu prea-mi pasă, a zis ea. Dar mă gândesc că, dacă vrei să te culci cu Rachel, ar trebui să-mi spui și mie.

Mda, o să-ți spun, dacă o să vreau vreodată așa ceva. Tu crezi că asta-i problema, însă eu nu cred că asta e, sincer.

Ea a izbucnit: Atunci care e? Connell a privit-o lung. Fata s-a întors să se holbeze la propriile unghii, roșie la față. El n-a zis nimic. În cele din urmă, Marianne a râs, pentru că nu-i dispăruse complet simțul umorului, și evident că era oarecum amuzant cu câtă cruzime o umilise și cât de incapabil era să-și ceară scuze sau măcar să recunoască ce făcuse. Apoi Marianne a plecat acasă și s-a băgat direct în pat, unde a dormit treisprezece ore fără întrerupere.

A doua zi dimineață, a renunțat să mai meargă la școală. Nu era posibil să se întoarcă, indiferent din ce unghi privea problema. Nimeni altcineva nu avea s-o invite la banchet, asta era clar. Ea organizase strângerile de fonduri, ea rezervase localul, dar tocmai ea n-avea să participe la eveniment. Toată lumea urma să afle asta, unii chiar să se bucure; până și cei mai înțelegători n-ar fi putut decât să simtă, indirect,

o jenă teribilă. În schimb, a rămas în cameră toată ziua, cu draperiile trase, învățând și dormind la ore dintre cele mai ciudate. Mama ei s-a înfuriat. S-au auzit uși trântindu-se. De două ori, cina Mariannei a fost aruncată la gunoi. Totuși, de-acum era o femeie în toată puterea cuvântului, nimeni nu putea s-o oblige să mai îmbrace uniforma ori să se expună privirilor și șoaptelor răutăcioase.

La o săptămână după ce a hotărât să nu se mai ducă la școală, a intrat în bucătărie și a văzut-o pe Lorraine așezându-se pe podea, în genunchi, să curețe cuptorul. Lorraine s-a îndreptat puțin de spate și și-a șters fruntea cu partea expusă a încheieturii, cea de deasupra mănușii de cauciuc. Marianne a înțepenit.

Bună, scumpo, a zis Lorraine. Am auzit că n-ai mai fost la școală în ultimele zile. E totu-n regulă?

Mda, sunt OK, a răspuns Marianne. De fapt, n-o să mai revin la școală. Mi-am dat seama că izbutesc să fac mai mult dacă stau acasă și învăț.

Lorraine a încuviințat: Cum crezi tu. Apoi s-a întors la frecatul cuptorului. Marianne a deschis ușa frigiderului, să caute sucul de portocale.

Băiatul meu mi-a zis că nu-i răspunzi la telefon, a adăugat Lorraine.

Marianne s-a oprit, și liniștea din bucătărie i-a răsunat puternic în urechi, ca zgomotul alb al unui râu învolburat. Da, a răspuns ea. Presupun că asta fac.

Bravo ție! a exclamat Lorraine. Nu te merită.

Marianne a simțit o ușurare atât de intensă și de bruscă, încât i s-a părut că seamănă destul de bine cu panica. A pus sucul de portocale pe blat și a închis frigiderul.

Lorraine, a zis ea, poți să-l rogi să nu mai vină pe-aici? Adică, atunci când trebuie să te ia cu mașina, sau ceva, ar fi OK dacă n-ar mai intra în casă?

O, din partea mea are interdicție permanentă. Stai liniștită în privința asta. Îmi vine să-l dau afară chiar și din casa noastră.

Marianne a zâmbit, simțindu-se stânjenită. N-a făcut nimic atât de rău, a zis ea. Adică, sincer vorbind, în comparație cu alții din școală a fost destul de drăguț.

Atunci Lorraine s-a ridicat în picioare și și-a scos mănușile. Fără o vorbă, a luat-o în brațe pe Marianne și a strâns-o foarte tare. Cu o voce ciudată, gâtuită, Marianne a zis: E-n regulă. Sunt bine. Nu-ți face griji pentru mine.

Era adevărat ce spusese despre Connell. Nu făcuse nimic atât de rău. Nu încercase niciodată să-i dea iluzii că e acceptabilă din punct de vedere social; singură și le făcuse. El doar o folosise într-un soi de experiment personal, iar faptul că ea consimțise să se lase folosită probabil că îl șocase. Până la urmă, i-a stârnit milă, dar l-a și umplut de scârbă. Într-un fel, acum îi pare rău pentru el, fiindcă trebuie să se resemneze cu gândul că a făcut sex cu ea din proprie voință și că i-a plăcut. Asta spune mai multe despre el, o persoană presupusă a fi normală și sănătoasă, decât despre ea. Marianne nu s-a mai întors la școală decât ca să-și dea examenele. Între timp, deja îi ieșiseră vorbe că fusese internată la spitalul de nebuni. Oricum, nimic din toate astea nu mai conta.

Ești furioasă că a luat note mai bune decât tine? o întreabă Alan.

Marianne râde. Și de ce să nu râdă? Viața ei aici, în Carricklea, s-a sfârșit. În curând, o să-și împacheteze diverse lucruri în valize: pulovere de lână, fuste, cele două rochii de mătase. Un serviciu de ceai, cești și farfurioare cu modele

florale. Un uscător de păr, o tigaie, patru prosoape albe de bumbac. O cafetieră. Obiectele unei existențe noi.

Nu, răspunde ea.

Atunci, de ce n-ai vrut să-i vorbești?

Întreabă-l pe el. Dacă tot sunteți prieteni așa de buni, ar trebui să-l întrebi pe el. Știe.

Alan își strânge pumnul stâng. Ce mai contează, s-a terminat. În ultima vreme, Marianne se plimbă prin Carricklea și se gândește cât de frumos e orășelul pe vreme însorită, cu nori albi ca praful de cretă peste bibliotecă și cu bulevarde lungi, mărginite de copaci. Arcul unei mingi de tenis pe cerul albastru. Mașini încetinind la semafor, cu geamurile coborâte și muzica răsunând din boxe. Marianne se întreabă cum ar fi să simtă că aici este locul ei, să meargă pe stradă salutând oamenii și zâmbind. Să simtă că viața se petrece aici, în locul acesta, și nu aiurea, undeva departe.

Ce-nseamnă asta? se miră Alan.

Întreabă-l pe Connell Waldron de ce nu mai vorbim. Sună-l acum, dacă vrei, m-ar interesa să văd ce are de zis.

Alan își mușcă articulația degetului arătător. Brațul îi tremură. Peste doar câteva săptămâni, Marianne va trăi alături de alți oameni și viața va fi diferită. Dar ea nu va fi diferită. Ea va fi aceeași persoană, captivă în propriul corp. Nu are unde să se ducă, nu are cum să scape de asta. Alt loc, alți oameni, ce importanță are? Alan își eliberează articulația dintre dinți.

Îl doare-n cur de tine! pufnește el. Mă și mir că are habar cum te cheamă.

O, să știi că am fost foarte apropiați. Dacă ai chef, întreabă-l și despre asta. Totuși, s-ar putea să te simți cam jenat.

Înainte ca Alan să răspundă, amândoi aud pe cineva strigând dinăuntrul casei și o ușă trântindu-se. S-a întors

mama lor. Băiatul își ridică privirea, expresia i se schimbă, iar Marianne își simte mușchii feței zbătându-se involuntar. Alan o privește de sus. N-ar trebui să debitezi minciuni despre oameni, zice el. Marianne aprobă în tăcere. Nu-i pomeni lui mami despre asta, continuă el. Marianne scutură din cap. Desigur, e de acord. Însă n-ar conta dacă i-ar spune, nu cu adevărat. Denise a hotărât cu mult timp în urmă că e acceptabil ca bărbații să folosească agresivitatea împotriva Mariannei ca mod de a se exprima. În copilărie, Marianne a opus rezistență, pe când acum, pur și simplu, se detașează, de parcă n-ar interesa-o deloc, ceea ce, într-un fel, așa și este. Denise consideră că acesta e un simptom al personalității reci și neiubitoare a fiicei sale. Crede că Mariannei îi lipsește „căldura", prin care ea înțelege abilitatea de a cerși dragoste de la oamenii care o urăsc. Alan se întoarce în casă acum. Marianne aude ușa terasei închizându-se.

Trei luni mai târziu

(Noiembrie 2011)

Connell nu cunoaşte pe nimeni de la party. Persoana care l-a invitat nu este şi cea care i-a deschis uşa, lăsându-l să intre, cu o ridicare indiferentă din umeri. Încă nu l-a văzut pe cel care l-a poftit, un tip pe nume Gareth, coleg la seminarul de Teorie critică. Connell ştie că fusese o idee proastă să se ducă la petrecere, dar Lorraine îi zisese la telefon că ar fi o idee bună. N-o să cunosc pe nimeni de-acolo, i-a spus el. Iar ea a răspuns răbdător: Nu vei ajunge să ştii pe nimeni dacă nu ieşi să întâlneşti oameni noi. Acum se află aici, stând singur într-o încăpere aglomerată, întrebându-se dacă n-ar trebui să-şi dea jos haina. I se pare de-a dreptul scandalos să zăbovească aşa, ca un huhurez. Se simte de parcă toţi cei din jur sunt deranjaţi de prezenţa lui şi fac eforturi să nu se holbeze la el.

În cele din urmă, chiar când se hotărăşte să plece, în cameră apare Gareth. Uşurarea intensă a lui Connell la vederea lui declanşează alt val de dispreţ faţă de propria persoană, din moment ce nici măcar nu-l cunoaşte bine, nici nu-l place în mod deosebit. Gareth îi întinde mâna şi, disperat, bizar, Connell se trezeşte strângându-i-o. E un moment deprimant în viaţa lui de adult. Lumea îi priveşte când îşi strâng mâinile, Connell e sigur de asta. Mă bucur că te văd, frate, zice Gareth. Mă bucur că te văd. Îmi place rucsacul tău, are, aşa, un aer de anii nouăzeci. Connell poartă un rucsac

bleumarin foarte banal, fără vreun detaliu care să-l diferențieze de numeroasele rucsacuri ale altora de la petrecere.

Ăăă, bâiguie el. Mda, mersi.

Gareth este unul dintre tipii aceia populari, agreați în toate grupurile din facultate. A studiat la una dintre școlile particulare de renume din Dublin și lumea îl remarcă întotdeauna prin campus: Salut, Gareth! Bună, Gareth! Îl salută chiar și din partea opusă a curții interioare, doar ca să le facă la rându-i cu mâna. Connell i-a văzut. Înainte vreme, lumea mă plăcea, îi vine să-i zică în glumă. Am fost în echipa de fotbal a liceului. Dar, aici, nimeni n-ar râde la asta.

Pot să-ți ofer ceva de băut? îl întreabă Gareth.

Connell a adus un bax cu șase sticle de cidru, dar ezită să facă vreun gest care ar atrage atenția asupra rucsacului său, în caz că lui Gareth i-ar veni ideea să mai comenteze despre el. Desigur, zice Connell. Ocolind musafirii, Gareth se îndreaptă spre masa de pe o laterală a încăperii și se întoarce cu o sticlă de Corona. Merge asta? întreabă el. Connell reflectează un moment, gândindu-se dacă întrebarea fusese ironică, ori tipul chiar voise să fie serviabil. Incapabil să decidă, Connell zice: Mda, merge, mulțam. Cei de la facultate așa sunt: neplăcut de înfumurați o clipă, ca apoi, în secunda următoare, să se umilească pentru a se da mari cu bunele lor maniere. Soarbe din bere, în timp ce Gareth îl urmărește. Fără vreun sarcasm aparent, Gareth surâde și zice: Noroc!

Așa este în Dublin. Toți colegii lui Connell au accent identic și poartă sub un braț MacBook-uri de aceeași mărime. La seminare, își exprimă opiniile pătimaș și se avântă în dezbateri spontane. Incapabil să-și formeze, ca ei, păreri ferme sau să și le exprime cu forță, inițial Connell s-a simțit într-o inferioritate zdrobitoare față de colegii lui, de parcă, pe plan intelectual, avansase cu totul întâmplător până la un nivel

mult deasupra celui propriu și trebuia să se străduiască să înțeleagă până și premisele elementare. Cu timpul, a început să se întrebe de ce discuțiile lor din clasă erau atât de abstracte și fără detalii textuale, iar în cele din urmă și-a dat seama că, de fapt, majoritatea studenților nu citeau. Veneau zi de zi la facultate ca să poarte discuții aprinse despre cărți pe care nu le citiseră. Acum pricepe că toți ceilalți nu sunt ca el. Lor le e ușor să aibă păreri și să și le exprime cu încredere. Ei nu-și fac griji că ar putea părea ignoranți sau vanitoși. Nu sunt băieți proști, dar nici cu mult mai deștepți decât el. Atât că se mișcă prin lume altfel – și Connell, probabil, nu va ajunge niciodată să-i înțeleagă cu adevărat; știe că nici ei nu-l vor înțelege, poate că nici măcar nu vor încerca.

Oricum, are doar câteva cursuri pe săptămână, așa că restul timpului și-l petrece citind. Serile, rămâne până târziu la bibliotecă, unde parcurge textele obligatorii, romane, lucrări de critică literară. Neavând prieteni cu care să ia masa, citește și în timpul prânzului. În weekenduri, când sunt meciuri de fotbal, ascultă știrile despre echipe, apoi se întoarce la citit, în loc să urmărească desfășurarea partidei. Într-o seară, biblioteca s-a închis chiar când ajunsese la pasajul din *Emma* în care domnul Knightley părea că urmează să se căsătorească cu Harriet, așa că a fost obligat să abandoneze cartea și a plecat spre casă într-o stare de agitație emoțională bizară. Se amuză adesea de el însuși, de faptul că se implică extrem de mult în dramele din romane. I se pare neserios, din punct de vedere intelectual, să-l preocupe mariajul unor personaje fictive. Dar e adevărat: literatura îl emoționează. Unul dintre profesorii lui numește asta „plăcerea de a fi atins de marea artă". Nah, spus cu asemenea cuvinte, sună aproape sexual. Și, într-un fel, sentimentul iscat în sufletul lui când domnul Knightley îi sărută mâna

Emmei nu-i complet asexual, deşi relaţia cu sexualitatea e indirectă. Asta îi sugerează lui Connell că aceeaşi imaginaţie care-l animă în postura de cititor i-ar fi de trebuinţă şi pentru a înţelege oamenii adevăraţi, pentru a pătrunde în intimitatea lor.

Nu eşti din Dublin, aşa-i? întreabă Gareth.

Nu. Din Sligo.

A, da? Şi prietena mea e din Sligo.

Connell nu ştie ce se aşteaptă Gareth să-i răspundă.

Ah, zice el încet. Asta-i grozav.

Oamenii din Dublin discută adesea despre vestul Irlandei pe un ton curios, de parcă ar fi vorba despre altă ţară, dar una pe care consideră că o cunosc foarte bine. Într-o seară, în Workmans, Connell i-a spus unei fete că este din Sligo, iar ea a adoptat o figură amuzată şi a zis: Mda, se vede pe faţa ta. S-ar părea că, de fapt, Connell e atras tot mai mult de genul acesta de persoane încrezute. Uneori, când iese în oraş cu Niall, colegul lui de apartament, băiatul îi arată câte un grup de femei zâmbitoare, îmbrăcate în rochii mulate, cu rujul aplicat perfect, şi, alegând-o pe una dintre ele, spune: Pun pariu că asta ţi se pare atrăgătoare. Şi de fiecare dată e vorba despre vreo tipă fără sâni, care poartă pantofi urâţi şi fumează dispreţuitor o ţigară. Iar Connell trebuie să recunoască, da, chiar i se pare atrăgătoare, şi poate încearcă să schimbe câteva vorbe cu ea, şi până la urmă se întoarce acasă simţindu-se încă mai rău decât înainte.

Stânjenit, se uită de jur împrejurul încăperii şi întreabă:

Locuieşti aici, nu?

Aşa-i, răspunde Gareth. Nu-i rău pentru o cameră de cămin, corect?

Bineînţeles, e chiar drăguţă.

Tu unde stai?

Connell îi explică: Într-un apartament de pe lângă facultate, foarte aproape de Brunswick Place.

Împarte cu Niall o cămăruță cu două paturi de o persoană, lipite de pereți opuși. Bucătăria o folosesc în comun cu doi studenți portughezi, care nu prea dau pe-acasă. Apartamentul are niscai probleme cu umezeala și adesea se face atât de frig noaptea, încât Connell își poate vedea respirația în întuneric, dar cel puțin Niall e un tip de treabă. Provine din Belfast și îi împărtășește părerea că studenții de la Trinity sunt ciudați, ceea ce i se pare liniștitor. Connell a ajuns să-i cunoască pe unii dintre prietenii lui Niall, îi știe pe foarte mulți dintre propriii colegi, și totuși n-a descoperit pe nimeni cu care să poată purta o conversație adevărată.

Acasă, niciodată timiditatea lui Connell nu păruse să fie un obstacol în calea vieții lui sociale, pentru că toată lumea știa deja cine e, nemaifiind nevoie să se prezinte sau să-și dea silința să creeze o anumită impresie despre personalitatea lui. Ba chiar dimpotrivă, personalitatea sa părea ceva extern, determinat de opiniile celorlalți, și nu de ceva făcut de el. Acum are senzația de invizibilitate, de nimic, și nicio reputație care să-l recomande. Deși aspectul lui fizic nu s-a schimbat, simte că arată mai rău decât înainte. Hainele au ajuns să-l stânjenească. Toți băieții de la facultate poartă același tip de geci impermeabile de vânătoare și pantaloni de culoarea prunei. Nu că ar avea ceva împotriva oamenilor care se îmbracă așa, dar Connell s-ar simți al naibii de ridicol în chestiile alea. În același timp, îl obligă să admită că propriile haine sunt modeste și ieșite din modă. Singurele lui încălțări constau în niște adidași antici, pe care îi poartă peste tot, inclusiv în sala de sport.

Încă se duce acasă în weekenduri, mai ales fiindcă sâmbăta după-amiază și duminica dimineață lucrează la vechiul

service. Majoritatea foştilor colegi de şcoală au plecat din oraş, fie la facultate, fie la muncă. De pildă, Karen locuieşte în Castlebar, cu sora ei, Connell n-a mai văzut-o de la terminarea liceului. Rob şi Eric studiază amândoi Administrarea afacerilor în Galway şi nu par să mai treacă prin Sligo. În unele weekenduri, Connell nu se întâlneşte cu nimeni de la şcoală. Stă acasă întreaga seară şi se uită la televizor împreună cu maică-sa. Cum e să trăieşti singură? a întrebat-o el, săptămâna trecută. Ea a zâmbit. O, e fantastic! i-a răspuns. Nu mai găsesc prosoape lăsate aiurea pe canapea. Nici vase murdare în chiuvetă, e nemaipomenit! El a încuviinţat, fără pic de haz. Lorraine l-a împuns în joacă. Ce-ai vrea să auzi? a întrebat ea. Că adorm plângând în fiecare seară? El şi-a dat ochii peste cap. Bineînţeles că nu, a mormăit. Lorraine i-a zis că se bucură că s-a mutat de-acasă, crede că o să-i prindă bine. Ce e aşa de bine când te muţi de-acasă? Tu ai trăit aici toată viaţa şi te descurci. Maică-sa l-a privit cu gura căscată. Eh, şi ai de gând să mă îngropi aici, aşa-i? Doamne, n-am decât treizeci şi cinci de ani, a comentat ea. Connell a încercat să nu zâmbească, dar i s-a părut amuzant. Aş putea să plec de-aici şi mâine, mersi frumos, a adăugat ea. Abia că n-ar mai trebui să-ţi văd faţa asta amărâtă în fiecare weekend. Atunci Connell a râs de-a binelea, n-a mai putut să se abţină.

Gareth spune ceva, însă de data asta nu-l aude. „Watch the Throne" răsună puternic din două boxe minuscule. Connell se apleacă puţin în faţă, spre băiat, şi-l întreabă: Poftim?

Prietena mea, ar trebui să vă fac cunoştinţă, zice Gareth. O să ţi-o prezint.

Bucuros de o pauză în conversaţia anostă, Connell îl urmează pe Gareth afară din cameră, până pe treptele de la

intrare. Clădirea dă spre terenurile de tenis, care sunt închise acum, pe durata nopții, și par bizar de reci în goliciunea lor, părând roșiatice în luminile străzii. Pe trepte, câțiva tineri fumează și stau de vorbă.

Hei, Marianne, zice Gareth.

Ea își ridică privirea dinspre țigară, în mijlocul unei fraze. E îmbrăcată cu o jachetă de catifea, aruncată peste rochie, iar părul îi este prins la spate. Mâna în care ține țigara pare lungă și diafană în lumina palidă.

A, tu erai? zice Connell. Salut!

Imediat, de necrezut, chipul Mariannei se destinde într-un zâmbet uriaș, lăsând la vedere dinții strâmbi din față. E dată cu ruj. Toată lumea se uită la ea. Vorbise până atunci, dar s-a oprit ca să-l privească.

Doamne, Dumnezeule! exclamă ea. Connell Waldron! De dincolo de mormânt.

El tușește și, panicat că s-ar putea comporta aiurea, întreabă: Când te-ai apucat de fumat?

Pentru Gareth și pentru prietenii săi, ea explică: Am fost colegi de școală. Apoi, țintuindu-l din nou pe Connell, arătând radios de mulțumită, întreabă: Ei, ce mai faci? El ridică din umeri și mormăie: Mda, OK, sunt bine. Marianne îl fixează de parcă privirea ei ar ascunde un mesaj. Vrei ceva de băut? El îi arată sticla primită de la Gareth. Să-ți dau un pahar. Hai înăuntru, propune ea. Urcă treptele spre el. Peste umăr, zice către ceilalți: Mă întorc imediat. Din vorbele astea și din felul în care stă pe trepte, el înțelege că toți oamenii aceștia de la party sunt prietenii ei, că are o mulțime de prieteni și că e fericită. Apoi, ușa de la intrare se închide în spatele lor și sunt singuri, pe hol.

El o urmează în bucătărie, care-i goală și igienic de tăcută. Suprafețe asortate, în nuanțe turcoaz, și aparatură de firmă.

Geamul ferestrei închise reflectă interiorul luminat – albastru, verde, alb. Lui nu-i trebuie pahar, dar ea scoate unul din dulap și el nu protestează. Dându-și jos jacheta, îl întreabă de unde-l cunoaște pe Gareth. Connell spune că au cursuri împreună. Ea aruncă jacheta pe spătarul unui scaun. Poartă o rochie gri, destul de lungă, în care trupul său arată îngust și delicat.

Toată lumea pare să-l cunoască, zice Marianne. Așa-i el, un extravertit.

Ba chiar una dintre celebritățile din campus, zice Connell.

Asta o face să râdă, și parcă totul e minunat între ei, parcă trăiesc într-un univers doar un pic diferit, în care nu s-a întâmplat nimic rău, atât că deodată Marianne are un prieten șmecher, iar Connell e cel singuratic și nepopular.

I-ar plăcea la nebunie să audă asta, spune Marianne.

Pare să fie într-o grămadă de comitete pentru niște treburi, ceva gen.

Ea zâmbește, își mijește ochii la el. S-a dat cu un ruj foarte închis, de culoarea vinului negru, și are ochii machiați.

Mi-a fost dor de tine, zice ea.

Francheța aceasta, apărută atât de curând și de neașteptat, îl face să roșească. Își toarnă berea în pahar ca să-și distragă atenția.

Mda, și mie mi-a fost dor de tine, îngaimă Connell. Mi-am cam făcut griji când n-ai mai apărut la școală. Știi, am fost destul de necăjit din cauza asta.

Păi, noi nu petreceam prea mult timp împreună la școală.

Nu. Mda. Bineînțeles.

Dar tu și Rachel? întreabă Marianne. Mai sunteți împreună?

Nu, ne-am despărțit atunci, în vară.

Cu o voce suficient de falsă cât să sune aproape sincer, Marianne spune: O, îmi pare rău!

După ce, în aprilie, Marianne a renunțat să se mai ducă la școală, Connell a intrat într-o fază de depresie. Profesorii au vorbit cu el despre treaba asta. Consiliera școlii i-a spus lui Lorraine că e îngrijorată. Probabil că mulți alții din școală șușoteau despre asta, habar n-avea. Nu-și putea aduna forțele cât să se comporte normal. La prânz, stătea în același loc ca de obicei, înghițind cantități triste de mâncare, fără să-și asculte prietenii când vorbeau. Uneori, nu observa nici când îl strigau pe nume, iar atunci trebuiau să arunce cu vreun colț de pâine în el sau să-i dea un ghiont ca să-i atragă atenția. Înțelegeau cu toții că era ceva în neregulă cu el. Simțea o rușine istovitoare pentru genul de persoană care devenise și îi era dor de felul în care îl făcuse Marianne să se simtă, îi era dor de compania fetei. O suna întruna, îi trimitea SMS-uri în fiecare zi, însă ea nu răspundea niciodată. Mama lui i-a spus că nu mai are voie să se ducă acasă la ea, deși Connell credea că oricum n-ar fi îndrăznit.

O vreme, a încercat să treacă peste asta bând mult și făcând sex anxios, supărător, cu alte fete. La o petrecere din casa cuiva, în mai, s-a culcat cu Sinead, sora lui Barry Kenny, care avea douăzeci și trei de ani și era licențiată în Terapia tulburărilor de vorbire. După aceea s-a simțit așa de rău, încât a vomitat, și a trebuit să o mintă pe Sinead, spunându-i că se îmbătase. N-avea pe nimeni cu care să vorbească despre asta. Se simțea chinuitor de singur. Îl bântuiau vise recurente în care era din nou cu Marianne, o ținea liniștit în brațe, așa cum făcea când erau obosiți, și îi vorbea încetișor. Mai apoi, își amintea ce se întâmplase și se trezea atât de deprimat, încât nu putea să-și miște nici un singur mușchi.

Într-o noapte din iunie, a venit beat acasă și a întrebat-o pe Lorraine dacă, atunci când se duce la muncă, o vede frecvent pe Marianne.

Doar uneori, a zis Lorraine. De ce?

Și, e bine, sau cum e?

Ți-am spus deja că mi se pare supărată.

Nu-mi răspunde la niciun mesaj, la nimic, a zis el. Când o sun, dacă vede că sunt eu, închide.

Pentru că i-ai rănit sentimentele.

Mda, dar cam exagerează, nu ți se pare?

Lorraine a ridicat din umeri și și-a întors privirea spre televizor.

Tu așa crezi? a întrebat el.

Ce să cred?

Tu nu ești de părere că exagerează comportându-se așa?

Lorraine a continuat să se holbeze în ecranul televizorului. Connell era beat, nu-și aducea aminte despre ce emisiune era vorba. Ea a răspuns tărăgănat: Știi, Marianne e o ființă foarte vulnerabilă. Iar tu te-ai purtat ca un exploatator nemilos și ai rănit-o. Poate că meriți să te simți prost din cauza asta.

Nu am zis că mă simt prost din cauza asta, a răspuns el.

Cu Rachel a început să iasă prin iulie. Toți cei de la școală știau că fata îl place și că, pentru ea, apropierea lor părea să fie o realizare personală. Cât despre relația în sine, aceasta avea loc, în cea mai mare parte, înainte de a ieși seara în oraș, când ea se machia și se plângea de prietenele ei, iar Connell îi stătea prin preajmă, bând bere din cutii. Uneori, își verifica telefonul în timp ce Rachel turuia, și atunci ea îi arunca reproșuri: Nici măcar nu mă *asculți*! El detesta felul în care se purta în prezența ei, pentru că Rachel avea dreptate, chiar n-o asculta, iar dacă totuși o asculta, nu-i plăcea nimic din

ce spunea. Au făcut sex numai de două ori, în niciuna dintre ocazii nu i-a plăcut, și, când stăteau în pat împreună, simțea o durere acută în piept și în gât, de-abia mai putea să respire. La început se gândise că, dacă va fi cu Rachel, se va simți mai puțin singur, dar asta nu făcuse decât să-i dea singurătății lui o încăpățânare nouă, de parcă ar fi fost adânc înrădăcinată în el și imposibil de stârpit.

În cele din urmă, a venit și noaptea banchetului. Rachel a purtat o rochie extravagant de scumpă, iar Connell a rămas în grădina din fața casei ei cât timp maică-sa i-a fotografiat. Rachel tot pomenea că el se duce la Trinity, iar tatăl fetei i-a arătat niște crose de golf. Apoi s-au dus la restaurant, unde au luat cina. Toată lumea s-a îmbătat groaznic, Lisa a leșinat înainte de desert. Sub masă, Rob le-a arătat pe telefon, lui Eric și lui Connell, poze cu Lisa goală. Râzând, Eric a atins părți din corpul Lisei cu degetele pe ecran. Connell a stat așa, uitându-se, apoi a spus încet: Cam de porc să arăți așa ceva altora, nu? Oftând, Rob și-a închis telefonul și l-a pus la loc în buzunar. Ai devenit un poponar afurisit, cu toate chestiile din ultima vreme, i-a zis el.

La miezul nopții, pe jumătate cherchelit, dar ipocrit de dezgustat de beția tuturor celor din jur, Connell a plecat din sală, a străbătut coridorul și a ieșit, ajungând la locul de fumat din grădină. Tocmai își aprinsese o țigară și rupea niște frunze care atârnau dintr-un pom, când ușa s-a deschis și Eric s-a ivit lângă el. Când l-a văzut, Eric i-a aruncat un rânjet de cunoscător, apoi s-a așezat pe un ghiveci răsturnat. Și-a aprins și el o țigară.

Păcat că Marianne n-a venit, a spus Eric.

Connell a încuviințat din cap, urând să-i audă numele în gura altcuiva și deloc dispus să-i facă pe plac lui Eric dându-i un răspuns.

Care a fost faza? a insistat băiatul.

Connell s-a uitat la el în tăcere. De la becul de deasupra ușii cobora o rază de lumină albă, care-i dădea feței lui Eric o paloare fantomatică.

Ce vrei să zici?

Faza cu ea și cu tine.

Connell abia dacă și-a recunoscut propria voce când a zis: Nu știu despre ce vorbești.

Eric a zâmbit răutăcios și dinții i-au strălucit umed în lumină.

Crezi că noi nu știm că i-o trăgeai? a întrebat. Fii sigur că a aflat toată școala.

Connell a tăcut și a mai pufăit din țigară. Ăsta era probabil cel mai înspăimântător lucru pe care ar fi putut Eric să i-l spună, nu pentru că îi termina viața, ci pentru că nu i-o termina. Și-a dat seama atunci că secretul pentru care își sacrificase propria fericire și fericirea altei persoane fusese o tâmpenie încă de la început, totul fusese complet lipsit de sens. El și Marianne ar fi putut să se plimbe pe holurile școlii ținându-se de mână – și cu ce urmări? Niciuna, de fapt. Căci nu i-ar fi păsat nimănui.

În regulă, a zis Connell.

Și cât timp a durat?

Nu știu. O vreme.

Dar care-i povestea? a insistat Eric. A fost numai ca să te distrezi, sau ce?

Doar mă cunoști.

Și-a stins țigara și a intrat ca să-și recupereze geaca, apoi a plecat fără să-și ia la revedere de la nimeni, nici măcar de la Rachel. S-au despărțit la scurt timp după aceea. Cam asta a fost, oamenii au mers mai departe, el a mers mai departe. Viața lor în Carricklea, pe care o impregnaseră cu atâta

dramă și semnificație, s-a încheiat pur și simplu, fără vreo concluzie, și niciodată n-avea să mai fie reluată, niciodată în același fel.

Păi, nu prea eram compatibil cu Rachel, așa cred, îi zice el Mariannei.

Ea zâmbește acum, un zâmbet mic, timid. Hm, murmură fata.

Adică?

Probabil că și eu aș fi putut să-ți spun asta.

Mda, chiar ar fi trebuit. Atât că nu prea îmi răspundeai la mesaje în perioada aia.

Nah, m-am simțit cumva abandonată.

Și eu m-am simțit puțin abandonat, nu crezi? îndrăznește Connell. Ai dispărut. Și, apropo, n-am avut nicio treabă cu Rachel decât după o grămadă de timp. Nu că ar mai conta acum, sau ceva, dar n-am avut.

Marianne oftează și dă din cap dintr-o parte într-alta, indecis.

În orice caz, nu de-asta n-am mai venit la școală, zice ea.

Te cred. Bănuiesc că ți-era mai bine fără.

A fost mai degrabă ultima picătură.

Mda, mormăie Connell. M-am întrebat dacă nu cumva asta a fost.

Ea surâde din nou, un surâs pieziș, de parcă ar flirta. Serios? îl întreabă. Poate că ești telepat.

Pe vremuri chiar credeam că pot să-ți citesc gândurile, spune Connell.

În pat, vrei să zici.

Acum, el ia o gură din pahar. Berea e rece, dar paharul are temperatura camerei. Înaintea serii ăsteia, nu știa cum s-ar fi comportat Marianne dacă ar fi întâlnit-o vreodată la

facultate, însă acum îi e limpede, sigur că așa ar fi reacționat. Sigur că ar vorbi la mișto despre viața lor sexuală, de parcă ar fi fost o glumiță a lor, nu ceva stânjenitor. Și, într-un fel, îi place asta, după cum îi place și că știe cum să se poarte în prezența ei.

Mda, zice Connell. Și mai apoi. Dar poate că asta-i normal.

Nu este.

Zâmbesc amândoi, un zâmbet mimând amuzamentul, pe jumătate reținut. Connell pune sticla goală pe blat și se uită la Marianne. Ea își netezește rochia.

Sincer, arăți grozav, spune el.

Știu. Tipic pentru mine, am venit la facultate și am devenit drăguță.

El începe să râdă. Nici măcar nu vrea să râdă, dar ceva din dinamica ciudată dintre ei îl obligă. „Tipic pentru mine" e o replică obișnuită a Mariannei, puțin ironică la adresa propriei persoane și, în același timp, o aluzie la înțelegerea reciprocă dintre ei, înțelegerea că ea e o ființă specială. Rochia pe care o poartă, foarte decoltată în față, îi lasă la vedere claviculele palide, ca două cratime albe.

Mereu ai fost drăguță, zice el. Ar fi trebuit s-o știu, dar sunt un tip superficial. Ești foarte drăguță, ești frumoasă.

Acum, ea nu râde. Își afișează pe chip o expresie întrucâtva haioasă și își dă părul la o parte de pe frunte.

Ei, ca să vezi! Pe-asta n-am mai auzit-o de ceva vreme, zice Marianne.

Gareth nu-ți spune că ești frumoasă? Ori e prea ocupat cu teatrul pentru amatori sau ceva gen?

Cu dezbaterile. Și ești foarte răutăcios.

Dezbateri?! se miră Connell. Doamne sfinte, doar nu e implicat în chestia aia cu naziștii, nu?

Buzele Mariannei se transformă într-o linie subțire. Connell nu prea citește ziarele din campus, dar tot a auzit despre clubul de dezbateri care a invitat un neonazist să țină un discurs. Rețelele de socializare sunt pline de știrea asta. Până și un articol din *Irish Times* i-a dat atenție. Connell nu s-a băgat în niciuna dintre discuțiile de pe Facebook, însă a dat *like* la câteva comentarii care îndemnau la retragerea invitației – a fost, probabil, cea mai stridentă atitudine politică pe care a avut-o vreodată.

Păi, nu sunt de acord cu Gareth chiar în toate privințele, zice ea.

Connell râde, fericit cumva să o vadă atipic de slabă și lipsită de scrupule.

Credeam că eu sunt rău fiindcă am ieșit cu Rachel Moran, spune el. Prietenul tău neagă Holocaustul.

Ei, na, Gareth doar susține dreptul la exprimare.

OK, asta-i bine. Slavă Domnului că există moderații albi. Cum cred că a scris odată Martin Luther King.

Atunci, ea râde cu sinceritate. Dinții ei mici, albi, se arată din nou, și fata își ridică o mână ca să-și acopere gura. El mai gustă un pic din pahar și îi privește expresia dulce, de care i-a fost dor. Pare o scenă frumoasă între ei doi, deși probabil că mai târziu Connell o să se urască pentru tot ce i-a spus. Bine, zice Marianne, amândoi am dat greș la capitolul puritate ideologică. Connell se gândește că ar putea să-i zică: Sper că-i foarte bun la pat, Marianne. Asta sigur i s-ar părea nostim. Din cine știe ce motiv, aproape sigur din timiditate, nu îndrăznește. Ea se uită la el cu ochii mijiți și-l întreabă: Acum te vezi cu vreo tipă controversată?

Nu, îi răspunde. Nici măcar cu o fată bună.

Marianne afișează un zâmbet strâmb. Ți se pare greu să cunoști oameni?

El ridică din umeri şi apoi, vag, dă aprobator din cap. Puţin diferit faţă de acasă, nu? zice.

Am câteva prietene pe care ţi le-aş putea prezenta.

A! Pe bune?

Mda, acum am şi eu aşa ceva, răspunde Marianne.

Nu-s foarte sigur că aş fi genul lor.

Se uită unul la altul. Ea e puţin roşie în obraji, iar rujul i s-a cam întins dincolo de buza de jos. Privirea ei îl tulbură tot atât de mult ca pe vremuri.

Ce înţelegi prin asta? întreabă Marianne.

Nu ştiu.

Ce ar putea să nu le placă la tine?

El surâde şi se uită în pahar. Dacă Niall ar vedea-o pe Marianne, ar comenta: Nu-mi spune! Îţi place tipa asta!

Într-adevăr, e genul lui Connell, poate chiar prototipul acelui gen: elegantă, cu un aspect banal, dând impresia de siguranţă de sine perfectă. Şi este atras de ea, recunoaşte asta. După toate lunile din urmă petrecute departe de casă, viaţa i se pare mult mai vastă, iar dramele lui, mai puţin semnificative. Nu mai e persoana anxioasă, timorată, care era în şcoală, când atracţia lui faţă de Marianne i se părea înspăimântătoare, ca un tren ce se apropie în viteză, şi când el n-a putut decât să-i dea un brânci pe şine. Realizează că ea face pe amuzanta şi timida ca să-i arate că n-o bântuie vreun resentiment. Ar putea să-i spună: Îmi pare foarte rău pentru ce ţi-am făcut, Marianne. Mereu s-a gândit că, dacă ar întâlni-o iarăşi, asta i-ar spune. Cumva, ea nu pare să admită o asemenea eventualitate, sau poate că este el laş, sau poate ambele.

Nu ştiu, zice Connell. Bună întrebare, chiar habar n-am.

Trei luni mai târziu

(Februarie 2012)

Marianne se aruncă pe scaunul din față al mașinii lui Connell și închide portiera. Are părul nespălat și își ridică picioarele pe scaun, ca să-și lege șireturile. Miroase a lichior de fructe, nu într-un mod neplăcut, dar nici într-unul foarte agreabil. El urcă la volan și pornește motorul. Ea îi aruncă o privire.

Ți-ai pus centura? o întreabă Connell.

Se uită în oglinda retrovizoare de parcă ar fi o zi ca oricare alta. În realitate, este dimineața de după o petrecere în Swords, la care Connell n-a băut, însă Marianne da, așa că nimic nu e normal. Ea își prinde centura de siguranță, ascultătoare, ca să-i arate că sunt încă prieteni.

Îmi pare rău pentru aseară, zice ea.

Încearcă să pronunțe cuvintele astfel încât să comunice mai multe lucruri: scuze, o jenă dureroasă, o jenă suplimentară, prefăcută, cu rolul de-a o ironiza și a o dilua pe cea dureroasă, senzația că știe că va fi iertată sau că a fost deja, dorința de a nu face mare caz din asta.

N-ai de ce, spune el.

Chiar îmi pare rău.

E-n regulă.

Acum, Connell iese de pe alee. Pare că a uitat incidentul, dar, dintr-un motiv oarecare, asta n-o mulțumește pe Marianne. Vrea ca el să recunoască ce s-a întâmplat, înainte

s-o lase să treacă peste asta, sau poate că vrea ca ea însăşi să mai sufere puţin.

Nu s-ar fi cuvenit să fac aşa ceva.

Uite ce-i, erai destul de băută.

Asta nu-i deloc o scuză.

Şi drogată de nu mai ştiai de tine, adaugă el. Chestie pe care am aflat-o abia mai târziu.

Mda. M-am simţit ca şi cum te-aş fi atacat.

El râde acum. Ea îşi ridică genunchii la piept şi îi cuprinde cu braţele.

Nu m-ai atacat, zice el. Lucruri de-astea se mai întâmplă.

Iată ce s-a petrecut. Connell a dus-o cu maşina pe Marianne la un prieten comun, pentru petrecerea dată în cinstea zilei lui de naştere. Aranjaseră să rămână acolo peste noapte, iar Connell urma să o conducă acasă a doua zi dimineaţă. Pe drum, au ascultat Vampire Weekend, Marianne a băut dintr-o butelcuţă argintie cu gin şi au vorbit despre administraţia Reagan. Ai să te îmbeţi, i-a spus Connell în maşină. Ştii ceva, ai o faţă foarte plăcută, a răspuns ea. Ba chiar şi alţii mi-au zis aceeaşi chestie despre moaca ta.

La miezul nopţii, Connell era pe undeva printre invitaţii la party, în vreme ce Marianne le descoperise pe prietenele ei, Peggy şi Joanna, în magazie. Beau împreună o sticlă de Cointreau şi fumau. Peggy purta o geacă de piele ponosită şi pantaloni dungaţi de in. Părul i se revărsa pe umeri, şi mereu şi-l arunca într-o parte, şi-şi tot trecea o mână prin el. Joanna şedea pe lada frigorifică, în şosete. Era îmbrăcată într-o haină lungă, fără formă, părând o rochie de femeie gravidă, iar pe dedesubt avea o cămaşă. Marianne s-a sprijinit de maşina de spălat şi şi-a scos butelcuţa cu gin din buzunar. Peggy şi Joanna discutau despre moda masculină,

în special despre cât de trendy erau iubiții lor. Marianne s-a mulțumit să rămână acolo, în picioare, lăsând mașina de spălat să-i susțină cea mai mare parte din greutatea corpului, plimbând ginul în gură și ascultându-și prietenele vorbind.

Și Peggy, și Joanna studiază Istoria și Științele politice împreună cu Marianne. Joanna își planifică deja lucrarea de sfârșit de an pe tema James Connolly* și Congresul Sindicatelor Irlandeze. Tot timpul recomandă cărți și articole, pe care Marianne le citește integral, sau pe jumătate, sau în rezumat. Lumea o consideră pe Joanna o persoană serioasă, și chiar așa este, ceea ce nu-nseamnă că nu poate fi și extrem de haioasă. Peggy nu prea înțelege umorul ei, pentru că genul de charismă al lui Peggy e mai degrabă unul înspăimântător și sexy, n-are în el nimic comic. La o petrecere de dinaintea Crăciunului, Peggy i-a pregătit Mariannei o liniuță de cocaină în baia amicului lor Declan, iar Marianne chiar a tras-o, sau, oricum, în mare parte. N-a avut niciun efect semnificativ asupra dispoziției ei, atât că zile întregi după aceea s-a simțit când amuzată, când vinovată că făcuse așa ceva. Joannei nu i-a povestit. Știe că n-ar fi fost de acord, după cum și Marianne, de fapt, dezaprobă ideea, dar când Joanna nu-i de acord cu ceva, ea nu se duce să facă exact lucrul ăla.

Joanna vrea să lucreze în presa scrisă, în timp ce Peggy pare că nu ar vrea să muncească deloc. Până acum, chestia asta n-a fost o problemă pentru ea, fiindcă se întâlnește cu o mulțime de bărbați cărora le place să-i finanțeze stilul de viață, cumpărându-i poșete și droguri scumpe. Îi preferă pe cei mai în vârstă, care lucrează în bănci de investiții ori în firme de contabilitate, tipi de douăzeci și șapte de ani cu

* Lider de sindicat, socialist și republican irlandez, adept al principiilor marxiste. (*N. trad.*)

o grămadă de bani și cu neveste chibzuite acasă, mai ales avocate. Joanna a întrebat-o odată pe Peggy dacă și ea, la rându-i, ar putea deveni într-o zi o tipă de douăzeci și șapte de ani al cărei prieten ori soț și-ar pierde nopțile trăgând pe nas cocaină cu vreo adolescentă. Peggy nu s-a simțit nici pe departe insultată, i s-a părut foarte amuzant. I-a răspuns că, oricum, până atunci va fi măritată cu un oligarh rus și că nu-i păsa câte prietene ar fi avut el. Asta o îmboldește pe Marianne să se-ntrebe ce va face ea însăși după terminarea facultății. Aproape niciun drum nu i se pare închis definitiv, nici măcar cel al mariajului cu un oligarh. Când iese seara în oraș, bărbații strigă în urma ei cele mai porcoase chestii, deci evident că o doresc. Iar la facultate simte adesea că mintea ei are capacități nelimitate, că poate sintetiza orice informații primește – e ca și cum ar avea o mașinărie performantă în cap. Toate îi merg bine, realmente. Habar n-are ce-o să facă mai departe cu viața ei.

În magazie, Peggy a întrebat unde e Connell.

Sus, a răspuns Marianne. Cu Teresa, cred.

Connell ieșea ocazional cu o prietenă a lor pe nume Teresa. Marianne n-are nicio problemă cu Teresa, dar câte-odată se trezește îndemnându-l pe Connell s-o vorbească de rău fără motiv, ceea ce el refuză întotdeauna.

Connell se îmbracă drăguț, și-a dat cu părerea Joanna.

Nu tocmai, a zis Peggy. Adică, are un look fain, însă de cele mai multe ori poartă țoale sport. Nici nu cred să aibă vreun costum.

Joanna a căutat din nou privirile Mariannei și, de data asta, chiar i-a reușit. Peggy, uitându-se la ele, a luat intenționat o ditamai gura de Cointreau și și-a șters buzele cu mâna în care ținea sticla. Ce-i? a întrebat.

Păi, nu provine din clasa muncitoare? a zis Joanna.

Ah, cât de sensibilă ești! a exclamat Peggy. Ce, nu pot să critic felul în care se-mbracă cineva din cauză că are un anumit statut socioeconomic? Mai scutiți-mă!

Nu, nu asta a vrut să spună, a intervenit Marianne.

Pentru că, știi, de fapt toți ne purtăm foarte OK cu el, și-a continuat Peggy ideea.

Marianne și-a dat seama atunci că nu poate să se uite la niciuna dintre prietenele ei. Ce înseamnă „toți"? ar fi vrut să le-ntrebe. În schimb, a smuls sticla de Cointreau din mâna lui Peggy și a tras câteva înghițituri din lichidul călduț și scârbos de dulce.

Pe la două dimineața, după ce s-a îmbătat foarte tare și Peggy a convins-o să fumeze un joint cu ea în baie, l-a văzut pe Connell pe palierul de la etajul al treilea. Nu mai era nimeni acolo. Hei, a strigat-o el. Ea s-a sprijinit de perete, beată cui, cerșindu-i atenția. El a ajuns în capătul scărilor.

Ai fost plecat cu Teresa? a îngăimat Marianne.

Așa am făcut? Foarte interesant... Ești dusă rău, nu-i așa?

Miroși a parfum de damă.

Teresa nu-i pe-aici. Adică, nici măcar n-a venit la petrecerea asta, a spus Connell.

Marianne a râs. S-a simțit ridicolă, dar într-un mod plăcut. Vino, i-a zis. El s-a apropiat, cât să ajungă în dreptul feței ei.

Care-i treaba?

O placi mai mult pe ea decât pe mine? a întrebat Marianne.

El i-a aranjat o șuviță de păr, dându-i-o după ureche.

Nu, a răspuns Connell. Sincer, abia dacă o cunosc.

Dar e mai bună la pat decât mine?

Ești beată, Marianne. Dacă ai fi trează, nici măcar nu ți-ai dori să răspund la întrebarea asta.

Nu-i răspunsul pe care-l așteptam, i-a replicat ea.

Purta dialogul ăsta pe un ton liniar şi, în acelaşi timp, încerca să deschidă unul dintre nasturii cămăşii lui Connell, cu un gest deloc sexy, ci doar pentru că era beată şi drogată în ultimul hal. Dar nici măcar n-a reuşit să-i desfacă nasturele.

Nu este. Cu siguranţă ăsta-i răspunsul pe care-l vrei, a zis Connell.

Apoi, ea l-a sărutat. El nu s-a retras oripilat, dar s-a îndepărtat destul de ferm şi i-a spus: Gata, termină.

Hai să mergem sus, a zis ea.

Mda. De fapt, suntem deja sus.

Vreau să mă fuţi.

El s-a încruntat oarecum, o expresie care, dacă Marianne ar fi fost trează, ar fi determinat-o să pretindă că a glumit doar.

Nu în seara asta, a spus el. Eşti praf!

Ăsta-i singurul motiv?

Connell a privit-o de sus. Ea şi-a cenzurat un comentariu pe care îl păstra de mult despre forma gurii lui, că era perfectă, fiindcă voia să-i răspundă la întrebare.

Da, a zis el. Ăsta e motivul.

Deci, altfel ai face-o.

Ar trebui să te duci la culcare.

Aş putea să-ţi dau niscai droguri, a continuat ea.

Tu nici măcar... Marianne, tu nici măcar n-ai droguri. Asta nu-i decât una dintre multele tâmpenii pe care le debitezi. Du-te să te culci.

Sărută-mă, cel puţin.

El a sărutat-o. A fost un sărut mai degrabă prietenos. Apoi i-a urat noapte bună şi a coborât încet, mişcându-şi uşor, drept, corpul absolut treaz. Marianne s-a dus să caute o baie, unde a băut apă direct de la robinet, până când i-a trecut durerea de cap, după care a adormit pe podea. Acolo

s-a trezit în urmă cu douăzeci de minute, când Connell a rugat-o pe una dintre fete s-o caute.

Acum, el trece de la un post de radio la altul, în timp ce așteaptă la semafor. Când dă peste un cântec al lui Van Morrison, se potolește.

În orice caz, îmi pare rău, zice din nou Marianne. Nu încercam să-ți stric relația cu Teresa.

N-am nicio treabă cu Teresa.

OK. Dar a fost o lipsă de respect față de prietenia noastră.

Serios? Nu știam că sunteți apropiate, zice el.

Mă refeream la prietenia mea cu tine.

Connell își întoarce privirea către ea. Marianne își strânge mai tare genunchii la piept și își îndeasă bărbia în umăr. S-a văzut deseori cu el în ultima vreme. La Dublin, pentru întâia oară, pot să se plimbe pe străzi lungi și somptuoase, încrezători că oamenii pe lângă care trec nu-i cunosc și nici nu sunt interesați de ei. Marianne locuiește singură într-un apartament cu două camere, care-i aparține bunicii sale, iar adeseori, seara, ea și Connell stau în living și beau vin. El i se plânge, aparent fără rezerve, cât îi e de greu să-și facă prieteni la Trinity. Zilele trecute, stătea întins pe canapea și rotea drojdia rămasă în paharul cu vin, când i-a zis: Oamenii de aici sunt toți niște snobi! Chiar dacă m-ar agrea, n-aș vrea să le fiu prieten, sincer îți zic. A lăsat paharul jos și s-a uitat la Marianne: Apropo, de-asta ți-e ție ușor. Pentru că tu vii dintr-o familie bogată, de-asta te place lumea. Ea s-a încruntat, dar l-a aprobat, la care Connell a început să râdă. Te tachinez, a spus el. Privirile li s-au întâlnit. Și ea ar fi vrut să râdă, însă nu știa dacă nu cumva fusese luată în balon.

El merge întotdeauna la petrecerile ei, deși spune că nu-i prea înțelege pe cei din grup. Prietenele Mariannei îl plac

grozav și, din cine știe ce motiv, se simt foarte în largul lor să se așeze în poala lui, în timpul conversațiilor, și să-i ciufulească afectuos părul. Băieții, în schimb, nu l-au îndrăgit la fel de mult. Mai degrabă l-au tolerat datorită asocierii cu Marianne, dar nu-i consideră persoana ca fiind din cale-afară de interesantă. Nici măcar nu-i deștept! a exclamat unul dintre amicii ei, într-o seară, când Connell nu era de față. Crede-mă, e mai deștept decât mine, a zis Marianne. După asta, nimeni n-a știut ce să adauge. Într-adevăr, la petreceri Connell e tăcut, chiar încăpățânat de tăcut, și nu-l interesează să se dea mare cu câte cărți a citit sau câte știe despre războaie. Dar undeva, în adâncurile ei, Marianne înțelege că nu de-asta consideră lumea c-ar fi un prostovan.

De ce a fost o lipsă de respect față de prietenia noastră? întreabă el.

Cred că, dacă am începe să facem sex, cu greu am mai putea rămâne prieteni.

El rânjește diabolic. Nedumerită, ea își ascunde chipul în spatele brațului.

Chiar așa să fie? întreabă Connell.

Nu știu.

Ei, atunci bine.

Într-o noapte, în subsolul localului Bruxelles, doi dintre prietenii Mariannei jucau biliard, destul de stângaci, în timp ce toți ceilalți stăteau la o masă, bând și privindu-i. După ce a câștigat, Jamie a întrebat asistența: Cine vrea să joace cu învingătorul? Connell și-a lăsat lent halba jos și a răspuns: OK, mă tentează. Jamie a lovit primul, dar nu a reușit să bage nicio bilă. Fără să se lase antrenat în vreo conversație, Connell a spulberat patru mingi galbene la rând. Marianne a început să râdă, însă Connell era lipsit de orice expresie,

doar foarte concentrat. În scurtul răgaz de după loviturile lui, a sorbit din halbă în tăcere și l-a urmărit pe Jamie trimițând o bilă roșie aiurea – s-a învârtit haotic și a sărit peste mantă. După aceea, Connell și-a dat repede tacul cu cretă și a continuat să bage în buzunarele mesei și celelalte trei bile galbene. Era ceva atât de senzual în felul în care studia configurația, își calcula loviturile, ca și în sărutul cretei pe suprafața netedă a bilei lovite. Fetele stăteau ciorchine împrejur și îl urmăreau mânuind tacul, aplecându-se peste masă cu fața aceea dură, tăcută, luminată de lampa de deasupra. Parcă ar fi o reclamă la Cola dietetică, a zis Marianne. Atunci toată lumea a râs, până și Connell. Când pe masă a mai rămas doar bila neagră, el a arătat spre buzunarul din partea dreaptă și, satisfăcut, a spus: Marianne, te uiți? Și apoi a lovit bila perfect. Aplauzele au venit de pretutindeni.

În loc să se ducă acasă în seara aceea, Connell a rămas la ea. Au stat întinși pe pat, uitându-se în tavan și vorbind. Până atunci, evitaseră să discute despre ce se întâmplase între ei cu un an înainte, dar în seara aceea Connell a zis: Prietenii tăi știu despre noi?

Marianne a căzut pe gânduri. Ce să știe despre noi? a întrebat, în cele din urmă.

Chestia petrecută în școală, toate alea...

Nu, nu cred. Poate s-au prins de ceva, dar eu nu le-am povestit niciodată.

Câteva secunde, Connell n-a scos o vorbă. În întuneric, Marianne era conectată la tăcerea lui.

Te-ai simți jenată dacă ar afla?

Într-un fel, da.

El s-a întors atunci, luându-și ochii din tavan și îndreptându-și fața către ea. De ce? a întrebat-o.

Pentru că a fost umilitor.

Vorbești despre felul în care m-am purtat cu tine?

Păi, bineînțeles. Și mai ales faptul că am acceptat așa ceva.

Cu delicatețe, el i-a căutat mâna pe sub pătură, iar ea l-a lăsat să i-o cuprindă. Când a-ncercat să-și compună o voce care să sune vesel, maxilarul i-a fost străbătut de un fior.

Te-ai gândit vreodată să mă inviți pe mine la banchet? a întrebat ea. E o prostie, și totuși sunt curioasă dacă te-ai gândit la asta.

Ca să fiu sincer, nu. Aș vrea să mă fi gândit.

Ea a dat din cap. A continuat să se uite la tavanul negru, îngrijorată că el ar putea să-i distingă expresia de pe chip.

Ai fi acceptat? a întrebat-o.

Marianne a încuviințat. A încercat să-și dea ochii peste cap, ca pentru a râde de ea însăși, dar i s-a părut un gest nepotrivit, căci denota milă de sine, nu amuzament.

Îmi pare foarte rău, a spus el. Am greșit atunci. Unde mai pui că, oricum, lumea din școală cam știa despre noi. Habar n-am dac-ai auzit asta.

Ea s-a ridicat într-un cot și l-a privit lung, pe întuneric.

Ce știa? a întrebat.

Că ne vedeam, și tot tacâmul.

Eu n-am spus nimănui, Connell. Jur pe ce am mai sfânt!

Chiar și prin beznă, l-a văzut crispându-se.

Da, știu, a zis el. Ideea era că, și dacă ai fi spus, tot n-ar fi avut nicio importanță. Dar sunt convins că n-ai spus.

S-au purtat mizerabil cu tine din cauza asta?

Nu, nu. Doar Eric a pomenit ceva la banchet, cum că lumea știa. Și, de fapt, nu-i păsa nimănui cu adevărat.

Un nou moment de tăcere s-a lăsat între ei.

Mă simt vinovat pentru toate chestiile pe care ți le-am băgat în cap, a zis Connell. Că ar fi groaznic dacă ar afla cineva. Bineînțeles, asta era mai mult în mintea mea. Adică,

nu exista niciun motiv pentru care oamenilor să le fi păsat. Atât că eu cam sufăr de anxietate când vine vorba despre lucruri de genul ăsta. Nu încerc acum să-mi inventez circumstanțe atenuante, dar cred că am proiectat ceva din anxietatea aia asupra ta, na, dacă are vreo logică ce spun. Nu știu. Încă mă gândesc la asta, mult mă gândesc, oare de ce m-am comportat atât de aiurea...

Ea l-a strâns de mână și, la rându-i, Connell a strâns-o atât de tare, că a durut-o nițel, iar acest mic gest de disperare din partea lui a făcut-o să zâmbească.

Te iert, a spus Marianne.

Îți mulțumesc. Cred că mi-am învățat lecția. Și trag nădejde că m-am și schimbat, așa, ca om. Dar, sincer, dacă m-am schimbat, este meritul tău.

Au continuat să se țină de mână sub pătură chiar și după ce somnul i-a răpus.

Acum, când ajung la apartamentul ei, Marianne îl întreabă dacă vrea să intre. El spune că trebuie să înghită ceva, iar ea răspunde că are de toate pentru micul dejun în frigider. Urcă amândoi. Connell începe să sape prin frigider, în timp ce ea se duce să facă un duș. Își zvârle toate hainele, deschide robinetul la maximum și se spală aproape douăzeci de minute. După aceea, da, se simte mai bine. Când iese, înfășurată într-un halat de baie alb, cu părul un pic uscat cu prosopul, Connell a terminat deja de mâncat. Are farfuria goală și își verifică e-mailul. În cameră miroase a cafea și a prăjeală. Ea se îndreaptă spre el, iar el se șterge la gură cu dosul mâinii, de parcă s-ar fi emoționat deodată. Marianne rămâne în picioare lângă scaunul lui. Uitându-se în sus, căutându-i privirea, Connell îi desface cordonul halatului.

A trecut aproape un an. Îi atinge pielea cu buzele, şi ea se simte sfântă, ca un altar. Vino în pat, îi spune. El o urmează.

După aceea, ea porneşte uscătorul de păr, iar el se duce la duş. Marianne se întinde din nou, ascultând sunetul ţevilor. Zâmbeşte. Când Connell iese, se întinde alături, stau faţă în faţă, o atinge. Hm, murmură ea. Şi fac sex din nou, fără să-şi vorbească mult. Pe urmă, ea se simte împăcată şi vrea să doarmă. El îi sărută pleoapele închise. Cu alţii nu e deloc aşa, zice ea. Mda, ştiu, zice el. Ea simte că sunt lucruri pe care el nu i le spune şi nu-şi dă seama dacă îşi stăpâneşte dorinţa de a se smulge de lângă ea, sau dorinţa de a deveni cumva mai vulnerabil. El o sărută pe gât. Ea îşi simte ochii tot mai grei. Cred că o să ne fie bine, şopteşte el. Ea nu ştie sau nu-şi aminteşte despre ce e vorba. Adoarme.

Două luni mai târziu

(Aprilie 2012)

Tocmai s-a întors de la bibliotecă. Marianne fusese vizitată de niște prieteni, dar când sosește el, musafirii își iau gecile din cuierul de pe hol, pregătindu-se de plecare. Peggy e singura care stă încă la masă, golind o sticlă de vin rosé într-un pahar imens. Marianne șterge blatul cu o cârpă umedă. Prin fereastra de deasupra chiuvetei din bucătărie se zărește un dreptunghi de cer colorat într-un albastru precum al blugilor. Connell se așază la masă, iar Marianne scoate o bere din frigider și i-o desface. Îl întreabă dacă-i este foame, el răspunde că nu. Afară e cald, răcoarea sticlei îi face plăcere. În curând vor începe examenele și, de obicei, el rămâne la bibliotecă până când angajatul de acolo își face ultimul rond, sunând din clopoțel ca să anunțe închiderea.

Pot să întreb ceva? zice Peggy.

Connell își dă seama că e beată și că Marianne și-ar dori ca ea să plece. Și el ar vrea asta.

Sigur, răspunde Marianne.

Voi doi v-o trageți, nu-i așa? zice Peggy. Cu alte cuvinte, faceți sex împreună.

Connell nu scoate o vorbă. Își trece degetul mare peste eticheta sticlei de bere, pipăind după un colț, ca s-o dezlipească. Habar n-are ce o să răspundă Marianne: vreun lucru amuzant, se gândește el, ceva care s-o facă pe Peggy să râdă și să uite ce a-ntrebat. În schimb, cu totul neașteptat,

Marianne zice: A, da. El zâmbeşte ca pentru sine. Colţul etichetei se dezlipeşte de pe sticla de bere.

OK, aprobă Peggy. E bine de ştiut. Toată lumea îşi dă cu părerea în fel şi chip, apropo.

Păi, mda, zice Marianne. Însă nu-i nimic nou, am mai fost împreună şi în liceu.

A, pe bune? se miră Peggy.

Marianne îşi toarnă apă într-un pahar. Când se întoarce cu faţa spre cei doi, cu paharul în mână, se uită la Connell.

Sper că nu te deranjează c-am devoalat asta, îi spune.

El ridică din umeri, îi zâmbeşte, iar ea îi întoarce zâmbetul. Nu se dau în spectacol cu relaţia lor, însă amicii lui ştiu destule. Lui nu-i plac manifestările de afecţiune în public, asta-i tot. Marianne l-a întrebat odată dacă îi este „ruşine" cu ea, însă fusese doar o glumă. Ce nostim! Niall crede că mă laud prea mult cu tine, a spus atunci Connell. Mariannei i-a plăcut la nebunie asta. El nu se laudă propriu-zis cu ea, deşi se pare că Marianne e foarte populară şi o mulţime de tipi nu s-ar da în lături să-i intre în graţii. Mda, e posibil să se laude cu ea ocazional, dar numai la modul elegant.

De fapt, voi doi formaţi un cuplu foarte drăguţ, comentează Peggy.

Mersi, răspunde Connell.

Nu am rostit cuvântul „cuplu", zice Marianne.

A, da?! se miră Peggy. Adică, nu aveţi o relaţie exclusivă? Cât de cool! Am vrut şi eu să încerc o relaţie deschisă cu Lorcan, dar lui nu i-a convenit deloc.

Marianne îşi trage un scaun şi se aşază. Bărbaţii pot fi posesivi, spune ea.

Ştiu, aprobă Peggy. Ce bazaconie! Şi ai crede că abia aşteaptă ocazia să aibă mai multe partenere.

În general, observ că bărbații sunt mult mai preocupați să limiteze libertățile femeilor decât să-și exercite propriile libertăți, zice Marianne.

Așa să fie? îl întreabă Peggy pe Connell.

Dând ușor aprobator din cap, el se uită la Marianne, așteptând să continue ea. A ajuns să o perceapă pe Peggy ca fiind prietena mult prea limbută, care întrerupe tot timpul. Îi preferă pe alți amici ai Mariannei, dar aceia nu rămân niciodată atât de târziu, nici nu vorbesc atât de mult.

Adică, dacă te uiți ce viață duc bărbații, pare trist, spune Marianne. Ei controlează tot sistemul social – și ceva mai bun n-au găsit pentru ei înșiși? Nici măcar nu se distrează.

Peggy râde. Tu te distrezi, Connell? îl întreabă.

Hm, mormăie el. Între niște limite rezonabile, aș zice. Dar sunt de acord cu ideea.

Ai prefera să trăiești în matriarhat?

Nu prea am cum să știu asta. Dar aș încerca, la o adică, să văd cum e.

Peggy continuă să râdă, de parcă la urechi i-ar fi ajuns ceva incredibil de spiritual. Nu te bucuri de privilegiul de a fi bărbat? întreabă ea.

Sunt de acord cu Marianne, răspunde Connell. Nu-i o chestie de care să mă bucur. Adică, e așa cum e, nu mă distrez din cale-afară.

Peggy rânjește cu toți dinții. Dacă aș fi fost bărbat, zice ea, aș fi avut trei prietene. Sau chiar mai multe.

Connell dezlipește și ultimul colț de etichetă de pe sticla de bere. Se desface mai ușor când sticla e foarte rece, fiindcă lipiciul se dizolvă în urma condensării. Pune berea pe masă și începe să plieze eticheta, formând un pătrat mic. Peggy continuă să vorbească, dar nu i se pare important s-o asculte.

Relația lui cu Marianne este foarte mulțumitoare acum. Serile, după ce se închide biblioteca, merge pe jos până la apartamentul ei, poate pe drum cumpără ceva de mâncare sau o sticlă cu vin de patru euro. Când vremea e frumoasă, cerul i se pare la mii de kilometri distanță, iar păsările zburătăcesc văzduhul infinit de deasupra. Când plouă, orașul se întunecă, se adună sub cețuri; mașinile se mișcă mai încet, cu farurile strălucind întunecat, iar fețele trecătorilor sunt înroșite de frig. Marianne pregătește cina, spaghete sau risotto, apoi el spală vasele și face curat în bucătărie. Strânge firimiturile de sub aparatul de prăjit pâine, în vreme ce Marianne îi citește glume de pe Twitter. După aceea, se bagă în pat. Lui îi place să o pătrundă foarte adânc, lent, până când ea începe să respire zgomotos, uneori să lovească cu pumnul în pernă, scoțând mici icnete ori de câte ori el face vreo mișcare.

Conversațiile care urmează sunt agreabile pentru Connell, adesea luând turnuri neașteptate și îmboldindu-l să exprime idei pe care, mai-nainte, nu le-a formulat niciodată în mod conștient. Vorbesc despre romanele citite, despre textele pe care le studiază, despre momentul istoric pe care-l trăiesc, despre dificultatea de a observa acest moment în plină desfășurare. Uneori, are impresia că, împreună cu Marianne, formează un cuplu precum acelea de la patinaj artistic, improvizându-și discuțiile într-un mod expert și într-o sincronizare atât de bună, încât asta îi surprinde pe amândoi. Ea se aruncă grațios în aer și, de fiecare dată, fără să știe cum anume, el o prinde. Gândul că, probabil, vor face sex din nou înainte să adoarmă contribuie la plăcerea conversației, iar Connell bănuiește că intimitatea discuțiilor lor, adesea oscilând între conceptual și personal, face ca și sexul să li se pară mai reușit. Vinerea trecută, pe când stăteau întinși după

aceea, ea a zis: A fost intens, nu-i așa? I-a răspuns că lui întotdeauna i se pare destul de intens. De fapt, vreau să spun, a fost de-a dreptul romantic. Cred că, la un moment dat, am început să am sentimente față de tine, a zis Marianne. El a zâmbit spre tavan. Trebuie să-ți reprimi toate chestiile astea, Marianne, i-a spus. Eu așa fac.

Marianne știe prea bine ce simte Connell pentru ea. Doar fiindcă devine timid în fața prietenilor ei nu înseamnă că relația lor nu e serioasă, fiindcă este. Din când în când, el își face griji că nu a fost suficient de clar în privința asta, iar după ce lasă o astfel de grijă să dospească în mintea lui o zi sau două, întrebându-se cum să abordeze subiectul, în cele din urmă, sfios, rostește ceva de genul: Știi că te plac teribil de mult, nu? Și, dintr-un motiv nedesluşit, tonul lui pare aproape nervos, iar ea râde. Marianne are o mulțime de alte opțiuni amoroase, pe-asta o știe toată lumea. Studenți la științe politice care vin la petrecerile ei cu sticle de Moët și cu povestioare nostime din vacanțele lor petrecute în India. Membri ai comitetelor cluburilor studențești, îmbrăcați frecvent în ținută de seară, care cred, în mod inexplicabil, că treburile interne ale cluburilor studențești li se par interesante oamenilor normali. Tipi care își fac un obicei din a o atinge ca din întâmplare pe Marianne în timpul conversațiilor, aranjându-i părul sau punându-i o mână pe spate. O dată, când se îmbătase prostește, Connell a întrebat-o de ce toți oamenii ăștia trebuie să fie așa de tactili cu ea, iar Marianne a răspuns: Dacă tu nu vrei să mă atingi, nici altcineva n-are voie? Asta l-a indispus îngrozitor.

Nu se mai duce acasă la final de săptămână, deoarece prietena lor Sophie i-a făcut rost de un alt job, în restaurantul tatălui ei. Așa că, pe durata weekendurilor, Connell doar stă într-un birou, la etaj, răspunde la e-mailuri și scrie

rezervări într-un caiet mare, cu coperte din piele. Uneori sună așa-zise celebrități, cum ar fi mici vedete de la RTÉ și alții de genul ăsta, însă în cele mai multe seri de weekend localul e mort. Lui Connell i se pare evident că firma pierde bani la greu și că va trebui să-și închidă porțile, dar cum a căpătat jobul atât de ușor, nu poate să fie cu adevărat anxios gândind la o astfel de perspectivă. Dacă și când va rămâne fără un loc de muncă, va apărea unul dintre ceilalți amici bogați ai Mariannei și-i va oferi altă slujbă. Oamenii avuți au grijă unii de alții, iar faptul că el e cel mai bun prieten al Mariannei și, după cum bănuiesc aceia, partenerul ei de sex, l-a ridicat la statutul social de adiacent al bogaților: cineva pentru care se organizează petreceri-surpriză la aniversare și pentru care se găsesc joburi lejere din senin.

Înainte de sfârșitul semestrului, a trebuit să facă o prezentare la curs despre *Morte Darthur** și, în timp ce vorbea, mâinile îi tremurau și nu putea să-și ridice privirea din foi ca să remarce dacă, de fapt, îl ascultă cineva. Vocea i-a șovăit în câteva rânduri și a avut impresia că, dacă nu ar fi șezut pe scaun, ar fi căzut lat. Abia mai târziu a aflat că prezentarea lui fusese considerată de-a dreptul impresionantă. O colegă chiar l-a numit „geniu" în față, pe un ton cam dezaprobator, de parcă geniile ar fi niște creaturi oarecum vrednice de dispreț. În general, se știe că, în anul lor, Connell a luat nota cea mai mare la toate modulele de curs, cu excepția unuia singur, iar el descoperă că îi face plăcere să fie considerat inteligent, fie și numai pentru că, astfel, interacțiunile lui cu alții i se par mai limpezi. Îi place când cineva se chinuiește să-și aducă aminte titlul unei cărți sau numele un autor, iar el

* Sau *Le Morte d'Arthur*. Prima versiune în proză, în limba engleză, a legendei despre Regele Arthur și Cavalerii Mesei Rotunde, aparținându-i lui Sir Thomas Malory; a fost scrisă în jurul anului 1470 și publicată în 1485. (*N. red.*)

poate să i-l spună imediat, fără să se dea mare. Îi place când Marianne le zice prietenilor ei – oameni ai căror tați sunt judecători sau miniștri, tineri care au mers la școli îngrozitor de scumpe – că el, Connell, este „cea mai deșteaptă persoană pe care o vor cunoaște vreodată".

Dar tu, Connell? îl întreabă Peggy.

El nu a fost atent, așa că nu poate decât să îngaime: Poftim?

Te-ar tenta ideea partenerilor multipli?

Connell o privește. Pe figura lui Peggy parcă s-a întins un arc.

Ăăă... Nu știu. Ce vrei să spui?

Nu ai fantezii în care ești posesorul unui întreg harem? Credeam că-i o chestie universală pentru bărbați.

A, înțeleg... Nu, nu prea.

Poate doar două, atunci? zice Peggy.

Două ce, două femei?

Peggy se uită la Marianne și chicotește ca un copil poznaș. Marianne își soarbe apa din pahar, calmă.

Putem, dacă vrei, zice Peggy.

Stai, scuze, o oprește Connell. Ce anume putem?

Păi, cum vrei să-i zici... Un trio, ceva gen.

Ah, face el. Și râde de propria-i ignoranță. Aha. Aha, scuze. Îndoaie din nou eticheta, neștiind ce altceva să spună. Nu m-am prins, adaugă el. Atât că nu poate să facă asta. Nu-și pune problema dacă i-ar plăcea sau nu, pur și simplu nu poate s-o facă. Din cine știe ce motiv, nu-i în stare să-și explice, se gândește că, eventual, ar putea să i-o tragă lui Peggy de față cu Marianne, deși ar fi cam jenant și nu neapărat plăcut. Dar nu ar putea – iar de asta e absolut sigur – să facă vreodată ceva cu Marianne în timp ce îi privește Peggy sau oricare dintre prietenele ei, sau oricine altcineva, de fapt.

Se simte ruşinat şi confuz numai când îşi imaginează una ca asta. Dacă intimitatea dintre el şi Marianne ar fi invadată de Peggy sau de altă persoană, s-ar distruge ceva din el, o parte din eul lui, un fragment care nu pare să aibă nume şi pe care nu a încercat niciodată să-l identifice. Mai împăturește o dată eticheta umedă a sticlei de bere, astfel încât acum e minusculă şi foarte strânsă. Hm! exclamă el.

O, nu, intervine Marianne. Eu sunt mult prea ruşinoasă. Cred că aş muri.

Peggy întreabă: Serios? Rostește asta pe un ton plăcut, interesat, de parcă ar fi la fel de bucuroasă să discute despre timiditatea Mariannei dacă ar face sex în grup. Connell încearcă să nu arate cât de uşurat se simte.

Am tot felul de pitici pe creier, zice Marianne. Sunt cam nevrotică.

Peggy o complimentează pe Marianne pentru felul cum arată, cu pricepere şi efeminare, apoi o întreabă cam care-s piticii ei.

Marianne îşi împinge în afară buza de jos, apoi spune: Păi, nu mă simt demnă să fiu iubită. Cred că felul meu de a fi nu poate fi iubit. Am o fire rece, e greu să mă placă cineva... Îşi ridică în aer una dintre mâinile lungi, subțiri, de parcă doar ar aproxima ce vrea să spună, în loc să identifice exact.

Nu cred asta, zice Peggy. Cu tine se poartă rece?

Connell râde şi-i răspunde: Nu.

Peggy şi Marianne continuă să vorbească, iar el răsucește eticheta între degete, extrem de agitat.

Săptămâna aceasta, Marianne s-a dus acasă pentru câteva zile, iar când s-a întors la Dublin, aseară, părea abătută. S-au uitat împreună la *Umbrelele din Cherbourg* în apartamentul

ei. La sfârșitul filmului, Marianne a lăcrimat, dar s-a întors cu spatele, ca să n-o vadă el plângând. Asta l-a tulburat pe Connell. Finalul fusese destul de trist, și totuși, ce motive ar fi avut să plângă? Ești OK? a întrebat-o. Ea a încuviințat, cu spatele, încât el i-a văzut doar un tendon alb al cefei ieșind în relief.

Hei, te supără ceva? a insistat Connell.

Ea a clătinat din cap, însă nu s-a întors. Connell s-a dus să-i facă o ceașcă de ceai, iar când a revenit, Marianne se oprise din plâns. Când a atins-o pe păr, i-a zâmbit fără convingere. Protagonista filmului rămăsese însărcinată pe neașteptate, și Connell încerca acum să-și aducă aminte când avusese Marianne ultima menstruație. Cu cât se gândea mai intens la asta, cu atât mai demult i se părea că fusese. În cele din urmă, cuprins de panică, a întrebat-o: Hei, nu cumva ești însărcinată, sau ceva, nu? Marianne a râs. Asta l-a liniștit.

Nu, a zis ea. Mi-a venit ciclul azi-dimineață.

OK. Păi, asta e bine.

Dacă aș fi însărcinată, ce-ai face?

El a zâmbit, a inspirat pe gură. Păi, depinde mai curând de ce ai vrea tu să faci, a răspuns.

Recunosc că m-ar încerca o oarecare tentație să-l păstrez. Dar nu ți-aș face așa ceva, stai liniștit.

Serios? Și care ar fi tentația? Scuză-mă dacă ți se pare lipsit de sensibilitate.

Nu știu, a răspuns ea. Într-un fel, îmi place ideea că mi s-ar întâmpla ceva așa de spectaculos. Mi-ar plăcea să contrazic așteptările oamenilor. Crezi că aș fi o mamă rea?

Nu, ai fi nemaipomenită, bineînțeles. Ești nemaipomenită în tot ce faci.

Marianne a zâmbit. Nu ar fi nevoie să te implici, a zis ea.

Oricum te-aș susține, indiferent ce ai hotărî.

N-avea habar de ce afirma că ar susține-o, din moment ce el, practic, nu avea niciun venit suplimentar și nicio perspectivă de a căpăta vreunul. I se păruse că asta trebuie să spună, atât. În realitate, nu se gândise niciodată la așa ceva. Marianne părea genul de persoană stăpână pe sine, voluntară, care s-ar ocupa singură de aranjarea procedurii, iar el, cel mult, ar putea s-o însoțească în avion.

Închipuie-ți ce-ar comenta lumea din Carricklea, a zis ea.

A, mda. Lorraine nu m-ar ierta niciodată.

Marianne și-a ridicat repede privirea și a întrebat: De ce, nu mă place?

Nu, nu, chiar te iubește. Vreau să zic că nu m-ar ierta pe mine dacă ți-aș face așa ceva. Te iubește, stai fără griji. Doar știi. Crede că ești mult prea bună pentru mine.

Atunci, Marianne a zâmbit din nou și și-a atins fața cu mâna. Lui i-a plăcut asta, așa că s-a apropiat un pic de ea și i-a mângâiat pielea albă de pe interiorul încheieturii.

Dar familia ta? a întrebat Connell. Presupun că nici ai tăi nu m-ar ierta niciodată.

Ea a ridicat din umeri. Și-a lăsat mâna să-i cadă înapoi în poală.

Ai tăi știu că ne vedem și-acum?

Marianne a clătinat din cap. Și-a mutat privirea, sprijinindu-și obrazul într-o mână.

Nu că ar fi nevoie să le spui, a continuat el. Poate că oricum n-ar fi de acord să ieși cu mine. Probabil că te văd împreună cu un doctor, sau cu un avocat, sau așa ceva.

N-aș crede că le pasă prea mult de ce fac eu.

Și-a acoperit fața cu palmele preț de o clipă, și-a frecat brusc nasul, apoi și l-a tras. Connell știa că avea o relație încordată cu familia sa. Prima dată când și-a dat seama erau încă la liceu, și asta nu i s-a părut neobișnuit, fiindcă

pe-atunci Marianne avea relații încordate cu toată lumea. Fratele ei, Alan, mai mare cu vreo câțiva ani, avea ceea ce Lorraine numea „o personalitate slabă". Într-adevăr, era greu să ți-l închipui apărându-și punctul de vedere într-un conflict cu Marianne. Dar acum sunt majori amândoi, și totuși ea nu se duce acasă aproape niciodată, sau se duce și apoi se întoarce așa, tulburată și mohorâtă, spunând că s-a certat din nou cu familia și nedorind să vorbească despre asta.

Iar te-ai certat cu ei, corect? a întrebat Connell.

Ea a aprobat din cap. Nu prea mă plac, a răspuns.

Știu că, probabil, așa ți se pare, a zis el. Dar, la urma urmei, sunt familia ta, imposibil să nu te iubească.

Marianne n-a răspuns. Nu a încuviințat, nici nu a clătinat din cap, doar a stat așa acolo. La scurt timp după aceea, s-au băgat în pat. Ea avea crampe și i-a spus că s-ar putea să o doară dacă fac sex, astfel că el doar a atins-o ușor, până când i-a provocat orgasmul. Recăpătându-și buna dispoziție, ea a scos gemete senzuale și a exclamat: Doamne, ce bine-a fost! El s-a dat jos din pat și s-a dus să se spele pe mâini în baia alăturată, o încăpere micuță cu faianță roz, cu o plantă în ghiveci într-un colț, iar în rest, cu o sumedenie de borcănele cu cremă de față și multe parfumuri. Când își clătea mâinile sub robinet, a întrebat-o pe Marianne dacă se simte mai bine. Din pat, ea i-a răspuns: Mă simt minunat, mulțumesc. Privindu-se în oglindă, a observat puțin sânge pe buza lui de jos. Probabil că, din neatenție, își dusese mâna la gură. S-a șters cu partea udă a degetelor, iar din camera cealaltă Marianne i-a spus: Închipuie-ți cât de amărâtă voi fi când o să cunoști pe altcineva și o să te îndrăgostești. Ea face adesea glumițe de genul ăsta. El și-a șters mâinile și a stins lumina din baie.

N-am idee, a zis Connell. Dar, din punctul meu de vedere, ăsta-i un aranjament destul de bun.

Ei, mă străduiesc din răsputeri.

S-a întors în pat, lângă ea, și a sărutat-o pe față. Fusese tristă înainte, după film, însă acum era fericită. Stătea în puterea lui Connell să o facă fericită. Era un lucru pe care el putea cu adevărat să i-l dea. Cu alți oameni, Marianne părea extrem de independentă și distantă, dar cu el era altfel, o persoană cu totul diferită. Connell era singurul care o cunoștea în felul ăsta.

În sfârșit, Peggy își termină vinul și pleacă. Connell rămâne la masă, în timp ce Marianne o conduce spre ieșire. Ușa de afară se închide și Marianne revine în bucătărie. După ce-și clătește paharul, îl lasă la scurs în suportul de vase. El așteaptă ca ea să-l privească.

Mi-ai salvat viața, zice Connell.

Ea se întoarce zâmbind, coborându-și mânecile suflecate.

Nici mie nu mi-ar fi surâs ideea, spune Marianne. Aș fi făcut-o, dacă ai fi vrut tu, dar mi-am dat seama că nici tu n-aveai chef.

El se uită la ea. Continuă să se uite, până când ea îl întreabă: Ce?

N-ar trebui să faci lucruri pe care nu vrei să le faci, spune Connell.

A, dar nu asta am vrut să zic.

Marianne dă din mâini ca pentru a arăta că subiectul e irelevant. Într-un fel, el înțelege asta. Încearcă să-și îmbuneze tonul, pentru că, oricum, nu e ca și cum ar fi supărat pe ea.

Păi, ai intervenit la marele fix, spune el. Ești foarte atentă la preferințele mele.

Încerc să fiu.

Mda, ești. Vino-ncoace!

Ea se apropie și se așază alături, iar el o atinge pe obraz. Brusc, îi răsare de neunde un gând îngrozitor, că ar putea s-o lovească peste față, chiar tare, iar ea ar sta acolo neclintită și l-ar lăsa. Ideea îl sperie atât de rău, că își împinge scaunul înapoi și se ridică în picioare. Mâinile îi tremură. Nu știe de ce a răsărit nălucirea asta. Poate că vrea s-o facă. Dar îl apucă greața numai gândindu-se.

Ce s-a întâmplat? întreabă ea.

Simte un fel de gâdilat în degete și nu poate să respire cum trebuie.

O, nu știu, zice el. Nu știu, scuză-mă.

Am făcut ceva aiurea?

Nu, nu, scuze. Am avut o senzație... o senzație bizară. Nu știu.

Ea nu se ridică. Dar ar face-o – nu-i așa? – dacă el i-ar cere să se ridice. Inima îi bate cu putere și se simte amețit.

Ți-e rău? îl întreabă ea. Te-ai cam albit la față.

Uite, Marianne. Nu ești o ființă rece, să știi. Nu ești așa, chiar deloc.

Ea îi aruncă o privire ciudată, strâmbându-se. Ei bine, poate că „rece" nu a fost cuvântul potrivit, zice Marianne. Nu prea contează.

Și nu-i deloc greu să te placă cineva, știi? Toată lumea te place.

Cred că n-am explicat bine. Nah, las-o baltă.

Connell încuviințează. Încă nu poate respira normal. Păi atunci, ce-ai vrut de fapt să spui? insistă el. Ea îl privește acum și, în sfârșit, se ridică în picioare. Ești palid ca un mort, zice. Sper că n-ai să leșini... El răspunde că nu. Ea îl ia de mână și-i spune că are palmele umede. El aprobă din

cap, respirând cu greutate. Marianne îi șoptește: Dacă am făcut ceva care te-a supărat, îmi pare foarte rău, iartă-mă. Connell se forțează să râdă și își retrage mâna: Nu, atât că m-a năpădit brusc o senzație stranie. Nu știu ce-a fost. Dar mi-e bine acum.

Trei luni mai târziu

(Iulie 2012)

Marianne citește eticheta de pe un borcan de iaurt, în supermarket. În cealaltă mână ține telefonul, la care Joanna îi povestește niște șotii petrecute la slujba ei. Când Joanna e pusă pe glume, poate să monologheze la nesfârșit, așa că Marianne nu-și face griji că își abate atenția de la discuție preț de câteva secunde, cât să vadă ce scrie pe eticheta iaurtului. Fiind o zi călduroasă, poartă o bluză și o fustă subțiri, iar în răcoarea din raionul cu dulapuri frigorifice i se face pielea de găină. N-are niciun motiv să se afle în supermarket, atât că nu vrea să zăbovească în casa familiei, iar în Carricklea sunt puține locuri în care o persoană singură să poată trece neremarcată. Nu poate să se ducă să bea ceva sau să-și ia o cafea pe Strada Principală. Chiar și supermarketul își va pierde utilitatea pentru ea când oamenii vor observa că, de fapt, nu face cumpărături sau când se va întâlni cu vreun cunoscut și va trebui să poarte o conversație.

Jumătate din lumea de la birou e în concediu, așa că nu se face prea multă treabă, zice Joanna. Dar eu îmi primesc leafa oricum, așa că nu mă deranjează.

Pentru că Joanna are un serviciu acum, majoritatea conversațiilor dintre ele se desfășoară la telefon, chiar dacă amândouă locuiesc în Dublin. Marianne a venit acasă numai pentru weekend, însă Joanna doar acum are timp liber. La telefon, îi descrie adesea biroul, diferitele personaje care lucrează acolo, conflictele care izbucnesc între ele – e ca

și cum ar fi cetățean al unei țări pe care Marianne n-a vizitat-o niciodată, țara muncii plătite. Marianne pune iaurtul la loc în frigider și o întreabă pe Joanna dacă nu i se pare ciudat să fie plătită pentru orele petrecute degeaba la birou, sau, luând-o altfel, dacă-i convine să dea bucăți din timpul ei extrem de scurt pe pământul ăsta în schimbul invenției omenești numite bani.

E un timp pe care n-o să-l mai primești înapoi, adaugă Marianne. Adică, timpul este real.

Și banii sunt reali.

Păi, de, timpul este mai real. Timpul e o noțiune fizică, banii nu sunt decât un construct social.

Da, dar eu sunt vie inclusiv la job, zice Joanna. Tot eu sunt, tot am experiențe. Tu nu muncești, OK, dar timpul trece și pentru tine. Nici tu nu-l mai primești înapoi.

Totuși, eu pot să hotărăsc singură ce fac cu el.

La asta ți-aș răspunde că și luarea de decizii e tot un construct social.

Marianne râde. Iese de pe culoarul cel friguros și se îndreaptă spre raionul cu snackuri.

Nu cred în moralitatea muncii, spune ea. A unor tipuri de muncă, poate, dar tu nu faci decât să muți niște hârtii de colo-colo într-un birou, nu contribui la efortul omenirii.

N-am pomenit nimic despre moralitate.

Marianne apucă un pachețel cu fructe uscate și îl examinează, dar conține stafide, așa că îl așază la loc și ia altul.

Ai impresia că eu te judec pe tine fiindcă ești atât de leneșă? întreabă Joanna.

Adânc în sinea ta, cred că mă judeci. O judeci și pe Peggy.

Peggy are o minte leneșă, asta-i altceva.

Marianne țâțâie din buze, ca pentru a o certa pe Joanna că e prea nemiloasă, dar fără mare convingere. Studiază eticheta de pe un pachet cu mere deshidratate.

N-aș vrea să te transformi în Peggy, spune Joanna. Îmi placi așa cum ești.

O, Peggy nu-i chiar atât de rea. Scuze, mă duc să plătesc, trebuie să închid acum.

OK. Poți să mă suni mâine, dacă ai chef să vorbești după chestia aia.

Mersi, spune Marianne. Ești o prietenă bună. Pa-pa!

Pornește spre ieșire, luând în drum și o sticlă cu ice tea, pe lângă pachetul cu mere deshidratate. Ajungând la coada de la automatele unde se face plata, o vede pe Lorraine, care scoate din coș tot felul de cumpărături. Când o zărește pe Marianne, femeia se oprește și-i spune: Hei, bună! Marianne își apasă fructele deshidratate de coaste și, la rândul ei, o salută.

Ce mai faci, dragă? întreabă Lorraine.

Bine, mulțumesc. Tu?

Connell îmi zice că ești cea mai bună de pe-acolo. Câștigi premii și tot ce se mai poate. Bineînțeles, asta nici nu mă surprinde.

Marianne zâmbește. Zâmbetul ei pare știrb și copilăresc. Strânge tare pachetul cu fructe uscate, îl simte pârâind în strânsoarea ei umedă, apoi îl scanează la automat. Luminile din supermarket sunt de un alb ca al clorului, iar ea nu e deloc machiată.

Ei, nimic important, zice Marianne.

Connell apare de după colțul unui raft, sigur că asta se-ntâmplă. Ține în mâini un pachet cu șase pungi de chipsuri, cu sare și aromă de oțet. Poartă un tricou alb și pantalonii aceia de trening cu dungi pe laterale. Pare mai lat în

umeri acum. Şi se uită la ea. A fost în supermarket în tot timpul ăsta; poate chiar a văzut-o pe culoarul cu frigiderele, poate că a trecut iute pe lângă ea, să nu fie observat. Poate că a auzit-o vorbind la telefon.

Bună, zice Marianne.

O, hei, nu ştiam că eşti în oraş.

Îi aruncă o ocheadă mamei lui, apoi scanează chipsurile şi le trece în zona cumpărăturilor achitate. Surpriza lui la vederea Mariannei pare sinceră – ori cel puţin reticenţa lui de a o privi sau de a-i vorbi pare aşa.

Aud că eşti foarte populară acolo, la Dublin, spune Lorraine. Vezi, acum ştiu toate bârfele de pe la Trinity.

Connell nu-şi ridică privirea. Scanează celelalte produse din coş: o cutie cu plicuri de ceai, o pâine feliată.

Fiul tău e doar amabil, cu siguranţă, răspunde Marianne.

Scoate portofelul şi-şi plăteşte cumpărăturile, trei euro nouăzeci şi nouă. Lorraine şi Connell îndeasă târguielile lor în sacoşe de plastic refolosibile.

Te lăsăm cu maşina acasă? întreabă Lorraine.

O, nu, răspunde Marianne. Mă duc pe jos. Dar mulţumesc, oricum.

Pe jos?! se miră Lorraine. Până pe Blackfort Road? Ba nu. Te ducem noi.

Connell ia toate sacoşele de plastic în braţe şi arată din cap spre uşă.

Hai să mergem! zice.

Marianne nu l-a mai văzut din mai. El s-a mutat acasă după examene, în vreme ce ea a rămas la Dublin. Connell a spus că vrea să se mai întâlnească şi cu alte fete, Marianne a zis: Bine. Acum, fiindcă n-a fost niciodată prietena lui cu adevărat, nu este nici măcar fosta lui prietenă. Nu este nimic. Urcă toţi în maşină, Marianne pe bancheta din spate.

Connell discută cu maică-sa despre cineva cunoscut care a murit; dar era un om în vârstă, așa că povestea nu-i chiar atât de tristă. Marianne se holbează pe geam.

Ei bine, sunt foarte bucuroasă că ne-am întâlnit, spune Lorraine. Mă încântă să văd că arăți așa grozav.

O, mulțumesc.

Cât timp rămâi în oraș?

Doar în weekend, răspunde Marianne.

În sfârșit, Connell semnalizează la intrarea în complexul Foxfield și parchează în fața casei lui. Lorraine coboară. Connell îi aruncă o privire Mariannei în oglinda retrovizoare și-i cere: Hai, vino în față, te rog. Nu sunt taximetrist. Marianne se conformează în tăcere. Lorraine deschide portbagajul, iar Connell se răsucește în scaun. Lasă sacoșele, o să le aduc eu când mă-ntorc, îi zice maică-sii. Ea ridică mâinile ca pentru a se preda, închide portbagajul, apoi le face semn cu mâna.

De la casa lui Connell până la cea a Mariannei drumul e scurt. După ce iese din complex, virează la stânga, luând-o spre sensul giratoriu. Cu doar câteva luni în urmă, Connell și Marianne stăteau treji toată noaptea, discutând și făcând sex. În zori, el trăgea pătura de pe ea și se arunca deasupra jucăuș, cu o expresie zâmbitoare, ca și cum ar fi zis: Hei, 'neața! Erau cei mai buni prieteni. I-a spus asta când l-a întrebat care-i cel mai bun prieten al lui. Tu, a răspuns. Ca apoi, la sfârșitul lui mai, să-i spună că se duce acasă, unde va rămâne pe toată durata verii.

Și ce mai faci? întreabă el.

Bine, mersi. Dar tu?

Sunt bine, mda.

Connell schimbă viteza cu un gest hotărât al mâinii.

Mai lucrezi la service? întreabă ea.

Nu, nu. Adică, unde lucram pe vremuri? Păi, service-ul ăla s-a închis.

Serios?

Mda, zice el. Lucrez la Bistro. Mama ta a fost pe-acolo mai alaltăseară cu... ăăă, prietenul ei sau cine-o fi.

Marianne încuviințează din cap. Acum trec pe lângă terenurile de fotbal. O peliculă subțire de ploaie începe să se prelingă pe parbriz și Connell pornește ștergătoarele, care scârțâie dintr-o parte în alta, imprimând un ritm mecanic drumului lor.

Când, în primăvară, Connell s-a dus acasă în săptămâna de vacanță dintre semestre, a întrebat-o pe Marianne dacă n-ar vrea să-i trimită poze cu ea goală. Desigur, o să le șterg oricând vrei, i-a spus. Poți să verifici. Asta i-a sugerat Mariannei un întreg ritual erotic despre care nu auzise niciodată. De ce aș vrea să le șterg? l-a întrebat. Vorbeau la telefon, Connell fiind acasă, în Foxfield, iar Marianne, întinsă pe patul ei din Merrion Square. Connell i-a explicat pe scurt regula privind pozele nud, că nu trebuie să le arăți altora, că trebuie să le ștergi la cerere și așa mai departe.

Primești poze dintr-astea de la multe fete? l-a întrebat ea.

Păi, acum n-am niciuna. Și, de fapt, eu n-am cerut altora, dar uneori ți se mai trimit.

Ea l-a întrebat dacă o să-i trimită, la schimb, fotografii similare cu el, iar Connell a scos un sunet ca un „hm".

Nu știu, a răspuns. Chiar ai vrea o poză cu scula mea?

Spre amuzamentul ei, a simțit cum i se umezește gura.

Da, de ce nu? Dar dacă mi-ai trimite una, sincer, n-aș șterge-o niciodată, așa că probabil n-ar trebui să-mi trimiți.

Atunci el a râs: Nu-mi pasă dacă o ștergi sau nu.

Ea și-a desfăcut gleznele încrucișate. Adică, o s-o iau cu mine în mormânt, a spus. Sau o să mă uit la ea în fiecare zi, până când o să mor.

Connell a râs și mai tare. Marianne, a zis el, nu sunt religios, dar uneori cred că Dumnezeu te-a creat special pentru mine.

Prin ceața iscată de ploaie, centrul sportiv dispare rapid din câmpul vizual. Connell se uită din nou la Marianne, după care își mută privirea înapoi la drum.

Iar acum ești cu tipul ăsta, Jamie, nu? întreabă el. Așa am auzit.

Mda.

N-arată deloc rău.

A! exclamă ea. Păi, OK. Mersi.

Marianne și Jamie sunt împreună de câteva săptămâni. El are anumite înclinații. Cei doi au anumite înclinații comune. Uneori, în toiul zilei, Marianne își amintește ceva ce i-a zis sau i-a făcut Jamie și toată energia o părăsește, lăsându-i corpul asemenea unui stârv, o greutate imensă și îngrozitoare pe care trebuie s-o care după ea.

Mda, zice Connell. L-am bătut cândva la o partidă de biliard. Probabil că nu-ți mai aduci aminte.

Ba da.

Connell aprobă din cap și adaugă: Mereu te-a plăcut. Marianne se uită prin parbriz la automobilul din față. E adevărat, Jamie a plăcut-o dintotdeauna. O dată, i-a trimis un SMS în care-i atrăgea atenția că, foarte probabil, Connell nu privea serios relația cu ea. I-a arătat mesajul lui Connell și au râs împreună de asta. Ședeau în pat amândoi atunci, chipul lui fiind luminat de afișajul telefonului. Ar trebui să umbli cu unul care te ia în serios, scria în mesaj.

Dar tu? Ieși cu cineva? întreabă Marianne.

Nu prea. Oricum, nimic important.

Te bucuri de viața de burlac, înțeleg.

Doar mă știi, răspunde el.

Te știam odată...

El se încruntă. E cam filozofic, spune. Nu m-am schimbat atât de mult în ultimele câteva luni.

Nici eu. De fapt, nu m-am schimbat deloc.

Într-o seară din mai, una dintre prietenele Mariannei, Sophie, a organizat o petrecere ca să sărbătorească încheierea examenelor. Părinții ei colindau la vremea aceea prin Sicilia, așa ceva. Connell mai avea de dat un examen, însă nu era îngrijorat din cauza asta, prin urmare a mers și el. Veniseră toți prietenii lor, mai ales că Sophie avea o piscină încălzită la subsol. Și-au petrecut cea mai mare parte a nopții în costume de baie, intrând și ieșind din apă, bând și pălăvrăgind. Marianne a rămas pe margine, cu un pahar din plastic cu vin, în timp ce majoritatea celorlalți jucau ceva în piscină, un joc în care trebuiau să stea unii pe umerii altora, pe echipe, și să încerce să se dărâme reciproc în apă. În a doua partidă, Sophie s-a urcat pe umerii lui Connell și i-a spus apreciativ: Ai un spate frumos și puternic. Marianne i-a privit, ușor amețită, admirând felul în care arătau împreună Sophie și Connell, el cu mâinile pe gambele ei fine și bronzate, și simțind un soi de nostalgie bizară față de un lucru aflat în desfășurare. Atunci, Sophie și-a întors privirea către ea.

N-ai de ce să-ți faci griji, Marianne, i-a strigat. N-o să ți-l fur.

Marianne a crezut că el o să rămână cu ochii ațintiți spre apă, prefăcându-se că nu aude, însă Connell a privit-o și a surâs.

Nu e deloc îngrijorată, a zis el.

Ea n-a înțeles exact ce însemna asta, de fapt, dar a zâmbit. Pe urmă a început partida. Se simțea fericită să fie înconjurată de oameni pe care îi plăcea, care o plăceau. Știa că, dacă voia să le vorbească, probabil că toți aveau să se întoarcă spre ea, să o asculte cu interes sincer, și era fericită și pentru asta, deși nu avea absolut nimic să le spună.

Când jocul s-a terminat, Connell s-a apropiat, stând în piscină chiar în locul unde Marianne își bălăcea picioarele. A privit în jos spre el cu blândețe. Te admiram, a spus ea. Connell și-a dat la o parte de pe frunte părul ud. Mereu mă admiri, i-a răspuns. Ea a lovit ușor cu piciorul în direcția lui, iar el i-a cuprins glezna și i-a mângâiat-o cu degetele. Tu și Sophie formați o echipă de sportivi adevărați, a zis Marianne. El a continuat să-i mângâie piciorul sub apă. Era o senzație foarte plăcută. Ceilalți îl chemau înapoi, spre capătul unde piscina era adâncă, voiau să mai înceapă un joc. Iau o pauză runda asta, le-a răspuns el. Apoi a ieșit pe bordura piscinei, așezându-se lângă Marianne. Corpul îi lucea de apă. Și-a întins o mână pe gresia din spatele ei, ca să se sprijine.

Vino-ncoace, a spus Connell.

I-a cuprins mijlocul cu brațul. Niciodată n-o mai atinsese de față cu altcineva. Prietenii lor nu-i văzuseră niciodată împreună așa, nimeni nu-i văzuse. În piscină, ceilalți încă se stropeau și țipau.

Ce bine e! a zis Marianne.

El și-a întors capul și a sărutat-o pe umărul gol. Ea a surâs, surprinsă și mulțumită. El s-a uitat din nou spre apă, apoi către ea.

Ești fericită acum, nu? Zâmbești.

Ai dreptate, sunt fericită.

Connell a dat din cap, privind spre piscină, unde Peggy tocmai căzuse în apă, și toată lumea râdea.

Așa să fie viața? a întrebat el.

Marianne i-a aruncat o ocheadă, însă nu și-a dat seama din expresia de pe figura lui dacă era bucuros sau abătut. Cum adică? l-a întrebat. El doar a ridicat din umeri. Peste câteva zile, i-a spus că pleacă din Dublin pentru toată vara.

Nu m-ai anunțat că ești în oraș, spune el.

Ea încuviințează lent, de parcă acum se gândește la asta, de parcă abia acum îi trece prin minte că, de fapt, nu i-a spus lui Connell că e în oraș, iar gândul i se pare interesant.

Dar de ce, nu mai suntem prieteni? întreabă el.

Sigur că suntem.

Nu prea-mi răspunzi la mesaje.

Într-adevăr, l-a ignorat. A trebuit să le spună prietenilor ce se întâmplase cu relația lor, că el s-a despărțit de ea și că a plecat, ceea ce a făcut-o să se simtă umilită. Marianne îl prezentase pe Connell tuturor, ea le spusese ce companie minunată era, cât de sensibil, cât de inteligent, iar el o răsplătise rămânând în apartamentul ei aproape noapte de noapte timp de trei luni, bând berea pe care ea o cumpăra pentru el, apoi părăsind-o subit. Asta a făcut-o să treacă drept o mare fraieră. Peggy a râs când a aflat, bineînțeles, zicând că toți bărbații sunt la fel. Joannei nu i s-a părut deloc amuzantă situația, ci misterioasă și tristă. O tot întreba ce anume a zis fiecare la despărțire, după care cădea pe gânduri, de parcă derula scena în minte iar și iar, încercând să-i găsească un sens.

Joanna a vrut să afle mai apoi în ce măsură Connell îi cunoaște familia. Toți locuitorii din Carricklea se cunosc unii pe alții, a răspuns Marianne. Clătinând din cap, Joanna a zis: Adică, știe cum sunt ai tăi? Marianne n-a putut să răspundă la asta. Simte că nici măcar ea nu-și dă seama cum

sunt cei din familia sa, că nu reușește niciodată să le facă o descriere potrivită. Că oscilează între a le exagera comportările, ceea ce o face să se simtă vinovată, și a le atenua, ceea ce îi dă iarăși senzația de vină, dar o vină diferită, orientată mai adânc spre sine. Joanna susține că ea înțelege cum e familia Mariannei – dar cum ar putea, cum ar putea oricine, când nici Marianne însăși nu știe? Sigur că nici Connell nu poate ști. El a crescut într-un cămin iubitor, în care s-a simțit minunat. El presupune că toată lumea e plină de calități, atât, doar presupune.

Mă gândeam că o să-mi trimiți măcar un SMS dacă vii acasă, zice el. E cam ciudat să dau peste tine așa, fără ca măcar să știu că ești prin zonă.

În momentul acesta, ea își aduce aminte subit că a lăsat o butelcuță în mașina lui Connell, în ziua din aprilie când au mers la Howth, pe care n-a mai recuperat-o de-atunci. Ar putea să fie încă în torpedo. Se uită într-acolo, dar simte că n-ar putea să-l deschidă, pentru că el ar întreba-o ce face, și astfel ar trebui să aducă vorba despre excursia la Howth. În ziua aceea, s-au dus să înoate în mare, apoi au parcat mașina undeva, într-un loc ferit, și au făcut sex pe bancheta din spate. Ar putea părea o lipsă de pudoare să-i amintească despre ziua aceea exact acum, când sunt din nou amândoi în mașină, chiar dacă într-adevăr și-ar dori să-și regăsească butelcuța. Sau poate că nici n-are legătură cu butelcuța, poate că ar vrea să-i aducă aminte cum a futut-o cândva pe bancheta mașinii în care stau acum, știe că asta l-ar face să roșească, și poate că ar vrea să-l forțeze să roșească, o manifestare sadică de putere. Dar ea nu s-ar mai recunoaște pe sine, așa că tace.

În fine, cu ce ocazie prin oraș? întreabă el. În vizită la familie, atât?

E parastasul tatălui meu.

A! exclamă Connell. Se uită la ea, apoi din nou în față. Scuze, adaugă el. Nu mi-am dat seama. Când este, mâine dimineață?

Ea aprobă din cap. La zece jumate, zice.

Îmi pare rău, Marianne. A fost o impoliteţe din partea mea.

Nu-i nimic. Nu prea voiam să vin acasă pentru asta, dar mama a insistat. Nu mă dau în vânt după asemenea ceremonii.

Nu, zice el. Mda, te cred.

El tușește. Ea se uită pe geam. Au ajuns în capătul străzii ei acum. Niciodată Marianne şi Connell n-au vorbit prea mult nici despre tatăl ei, nici despre al lui.

Vrei să vin? întreabă Connell. Sigur, dacă n-ai chef să mă vezi acolo, nu vin. Dar nu m-ar deranja, dacă vrei tu.

Ea îl privește şi simte o oarecare slăbiciune în corp.

Mulţumesc că te-ai oferit, zice. E frumos din partea ta.

Nicio problemă.

Să ştii că nu eşti obligat...

Nu e vorba de obligaţii aici, spune el. Sincer, mi-aş dori să vin.

Semnalizează şi trage în faţa aleii cu pietriş din faţa casei. Maşina mamei ei nu-i acolo, aşadar nici Denise. Faţada imensă, albă, a conacului se înalţă ameninţător deasupra. Ceva din felul în care sunt dispuse ferestrele îi dă clădirii o expresie dezaprobatoare. Connell opreşte motorul.

Îmi pare rău că ţi-am ignorat mesajele, spune Marianne. A fost o copilărie din partea mea.

Nu contează. Uite, dacă nu mai vrei să fim prieteni, nu-i nevoie să fim.

Sigur că vreau să fim prieteni.

El încuviințează, bătând cu degetele în volan. Corpul lui este așa de mare și de blând, ca al unui labrador. Ea ar vrea să-i povestească diverse lucruri. Dar acum e prea târziu și, oricum, faptul că a povestit ceva unuia sau altuia n-a ajutat-o cu nimic.

Bine, zice Connell. Atunci, ne vedem mâine dimineață, la biserică.

Vrei să intri puțin? îl întreabă. Am putea să bem un ceai sau ceva.

O, aș vrea, dar am niște înghețată în portbagaj.

Marianne se uită în jur, amintindu-și de sacoșele cu târguieli, și brusc se simte dezorientată.

Lorraine m-ar omorî, surâde el.

Sigur... Bineînțeles.

Marianne coboară din mașină. El îi face semne cu mâna, de dincolo de geam. Și va veni mâine dimineață, și va purta un pulover bleumarin cu o cămașă albă pe dedesubt, arătând nevinovat ca un mieluțel, și va sta alături de ea pe hol după aceea, fără să spună prea multe, dar susținând-o din priviri. Vor schimba zâmbete, zâmbete ușurate, liniștitoare. Și vor fi din nou prieteni.

Șase săptămâni mai târziu

(Septembrie 2012)

A întârziat la întâlnirea cu ea. Autobuzul a fost blocat în trafic din pricina unei manifestații în oraș, și acum a întârziat opt minute, și nici nu știe exact unde se află cafeneaua. Nu s-a mai întâlnit niciodată cu Marianne „la o cafea". Vremea e prea caldă azi, o căldură enervantă, neobișnuită în anotimpul ăsta. În fine, găsește cafeneaua de pe Capel Street și trece pe lângă casier, spre ușa din fund, cercetându-și telefonul. E ora trei și nouă minute. Dincolo, în spate, Marianne șade în grădina pentru fumători, bându-și deja cafeaua. Nu se mai vede altcineva, locul e liniștit. Ea nu se ridică atunci când îl vede.

Îmi pare rău c-am întârziat, spune Connell. A fost nu știu ce protest, așa că autobuzul abia s-a târât.

Se așază în fața ei. Nu a comandat nimic încă.

Nu-ți face griji, răspunde ea. În legătură cu ce protestau? Împotriva avortului, cam așa, nu?

Lui îi e rușine că n-a observat. Nu, nu cred, spune. Parcă ceva legat de impozitul pe case, habar n-am.

Ei, atunci le urez mult succes. Fie ca revoluția să aibă loc rapid și brutal.

Nu a mai întâlnit-o din iulie, când a venit acasă pentru parastasul tatălui său. Buzele ei arată acum palide, ușor crăpate, iar sub ochi are cercuri întunecate. Deși îi place s-o vadă arătând bine, simte o milă cu totul aparte când ea pare bolnavă sau are tenul urât, e ca atunci când un fotbalist,

de obicei excelent, face un meci slab. Cumva, în felul ăsta, pare o ființă mai bună. Poartă o bluză neagră foarte elegantă, încheieturile mâinilor îi sunt subțiri și albe, iar părul îi este răsucit lejer la ceafă.

Mda. Ca să fiu sincer, aș avea ceva mai multă energie să protestez dacă ar fi brutală, zice el.

Vrei să iei bătaie de la polițai?

Sunt lucruri mai rele decât bătaia.

Marianne soarbe o gură din cafea când el zice asta și pare să rămână o clipă cu ceașca la gură. El nu știe cum se face că sesizează pauza – e ceva diferit, ceva strecurat în ritmul ei normal de a bea. Apoi, așază ceașca la loc pe farfurioară.

Sunt de acord, spune Marianne.

Ce vrei să zici cu asta?

Sunt de acord cu tine.

Ai fost atacată recent de polițiști, sau am ratat eu ceva? întreabă Connell.

Ea își pune în ceașcă puțin zahăr dintr-un pliculeț, după care amestecă. În cele din urmă, își ridică privirea spre el, de parcă acum și-ar aduce aminte de prezența lui.

Nu-ți iei o cafea? îl întreabă.

Connell încuviințează. Încă se simte vlăguit după alergătura de la autobuz încoace și cam prea încins pe sub haine. Ridicându-se de la masă, revine în sala principală a cafenelei. Acolo e răcoare și mult mai întuneric. O femeie rujată puternic îi ia comanda și-i spune că i-o va aduce afară.

Până în aprilie, Connell a tot plănuit să lucreze la Dublin pe parcursul verii și să-și achite chiria din leafă, dar, cu o săptămână înainte de examene, șeful i-a spus că-i reduce programul de lucru. În felul ăsta, abia dacă putea să-și acopere chiria, nu-i mai rămânea un sfanț din care să trăiască. Știuse

întotdeauna că restaurantul acela avea să dea faliment şi era furios pe el că nu căutase să se angajeze în altă parte. S-a gândit constant la asta vreo câteva săptămâni. Până la urmă, a hotărât că trebuie să plece din Dublin pe durata verii. Niall a fost foarte înţelegător, a spus că îl va aştepta până în septembrie, păstrându-i locul în cameră, şi aşa mai departe. Dar cu Marianne cum rămâne? a întrebat Niall. La care Connell a răspuns: De, nu ştiu. Nu i-am zis încă.

Realitatea era că, oricum, cele mai multe nopţi şi le petrecea în apartamentul Mariannei. Ar fi putut, pur şi simplu, să-i explice situaţia şi s-o întrebe dacă era-n regulă să stea la ea până în septembrie. Ştia că ar fi spus „da". Era sigur că ar fi spus „da", ar fi fost imposibil să şi-o închipuie nespunându-i „da". Şi totuşi, s-a trezit amânând să-i pomenească despre asta, amânând răspunsurile la întrebările lui Niall pe marginea chestiunii, planificând să discute cu Marianne, şi apoi, în ultimul moment, răzgândindu-se. I se părea că seamănă prea mult cu a-i cere bani. Ei doi nu vorbeau niciodată despre bani. De pildă, nu vorbiseră niciodată despre faptul că mama ei o plătea pe mama lui ca să-i spele podelele şi să-i pună la uscat rufele spălate, sau despre faptul că banii aceştia ajungeau, indirect, la Connell, care cel mai adesea îi cheltuia cu Marianne. Nu suporta ideea că trebuie să se gândească la asemenea lucruri. Ştia că Marianne nu gândea niciodată astfel. Ea îi cumpăra tot timpul câte ceva – biletele la teatru sau cina erau lucruri pentru care ea plătea, ca apoi, imediat şi definitiv, să uite treaba asta.

Într-o seară de pe la sfârşitul sesiunii, s-au dus la un party acasă la Sophie Whelan. Ştia că, în cele din urmă, va trebui să-i spună Mariannei că se mută din apartamentul lui Niall şi s-o întrebe direct dacă poate sta la ea. Mare parte din seară şi-au petrecut-o la piscină, bucurându-se de gravitaţia

fascinantă a apei calde. A privit-o pe Marianne în costumul ei de baie roșu, fără bretele, împroșcând stropi în jur. O șuviță de păr ud i se desprinsese din cocul mic de la ceafă și i se lipise, plată și strălucitoare, de piele. Toată lumea râdea și bea. Nimic nu semăna cu viața lui adevărată. Nu-i cunoștea pe oamenii aceia, abia dacă îi păreau reali, abia dacă el îi părea real. Pe marginea piscinei, a sărutat nesățios umărul Mariannei, iar fata i-a zâmbit încântată. Nimeni nu s-a uitat la ei. S-a gândit că ar fi putut să-i spună despre situația lui, despre chestiunea chiriei, în seara aceea. Dar îi era foarte teamă să n-o piardă. Când au ajuns în pat, ea a vrut să facă sex, pe urmă a adormit. El s-a gândit s-o trezească la un moment dat, însă n-a fost în stare. A decis să aștepte până după ultimul examen ca să-i vorbească despre probabila lui plecare acasă.

Două zile mai târziu, imediat după predarea lucrării pe tema dragostei în Evul Mediu și în Renaștere, a mers la apartamentul Mariannei și au stat amândoi la masă, bând cafea. El a ascultat numai cu o ureche ce povestea despre relația complicată dintre Teresa și Lorcan, așteptând să termine, și în cele din urmă i-a zis: Ăăă, auzi... Se pare că n-o să-mi pot plăti chiria aici, peste vară. Marianne și-a ridicat privirea din ceașca de cafea și a întrebat pe un ton plat: Ce?

Mda, a zis el. Va trebui să mă mut de la Niall.

Când?

Destul de curând. Poate că săptămâna viitoare.

Chipul ei a rămas inexpresiv, nedevoalând vreo emoție anume. Ah, asta înseamnă că pleci acasă, nu? a zis.

El și-a frecat osul pieptului, simțind că nu mai poate să respire. Așa se pare, mda, a răspuns.

Ea a dat aprobator din cap, a ridicat scurt din sprâncene, apoi le-a coborât la loc. După care s-a uitat îndelung în ceașca de cafea: Ei bine, dar te întorci în septembrie, bănuiesc.

Pe el îl dureau ochii, așa că i-a închis. Nu înțelegea cum s-a întâmplat una ca asta, cum de lăsase conversația să derapeze astfel. Era prea târziu să spună că ar fi vrut să rămână cu ea, era limpede, dar când devenise prea târziu? Părea că se petrecuse într-o fracțiune de secundă. S-a și văzut lăsându-și capul pe masă, începând să plângă ca un copil. În schimb, a deschis ochii.

Da, normal. Nu renunț la facultate, nu-ți face griji.

Deci, o să fii plecat doar trei luni.

Mda.

A urmat o pauză lungă.

Nu știu, a bâiguit el. Presupun că, așa stând lucrurile, o să vrei să ieși cu alții, nu?

Într-un târziu, cu o voce care l-a frapat, fiindcă era cu adevărat rece, Marianne a răspuns: Sigur că da.

Atunci s-a ridicat fără să-și fi terminat cafeaua. După ce a ieșit din clădire, a început să plângă – atât din pricina fanteziei lui penibile de a locui în apartamentul ei, cât și pentru destrămarea relației lor, indiferent care ar fi fost aceasta.

Peste câteva săptămâni, Marianne se vedea cu altul, un prieten comun pe nume Jamie. Tatăl lui Jamie se număra printre oamenii care provocaseră criza financiară – nu la figurat, fusese chiar unul dintre personajele direct implicate. Connell a aflat despre relația celor doi de la Niall. A citit asta într-un SMS, pe când se afla la job, și a trebuit să se ducă în cămară și să-și apese fruntea de un raft rece un minut întreg. Marianne dorise tot timpul să iasă cu altcineva, s-a gândit atunci. Se bucurase, probabil, că el fusese nevoit să plece din cauza banilor. Voia un prieten a cărui familie și-ar fi permis

s-o ia în vacanțe luxoase, poate la schi. Iar acum, că își găsise unul dintr-ăștia, nici măcar nu-i mai răspundea la mesaje.

Până în iulie, chiar și Lorraine auzise că Marianne ieșea cu alt băiat. Sigur că lumea din oraș vorbea despre asta, fiindcă tatăl lui Jamie era notoriu în întreaga țară și fiindcă, oricum, în Carricklea nu se întâmpla mare lucru.

Păi, și voi doi când v-ați despărțit? l-a întrebat pe Connell.

N-am fost niciodată împreună.

Dar vă vedeați, cel puțin așa am crezut.

Ocazional, a răspuns el.

Of, tinerii din ziua de azi... Nu pot să pricep sub niciun chip relațiile voastre.

Las' că nu ești deloc bătrână.

Pe vremea când eram eu la școală, ori ieșeai cu cineva, ori nu.

Connell și-a mișcat maxilarul dintr-o parte în alta, uitându-se la televizor fără interes.

Și-atunci, eu de unde-am aterizat? a zis el.

Lorraine i-a dat un ghiont, pe post de reproș, iar el a continuat să se uite la televizor. Era o emisiune de călătorii, cu plaje lungi, argintii, și oceane cu unduiri albastre.

Marianne Sheridan n-ar ieși cu unul ca mine, a spus Connell.

Ce înseamnă asta, unul ca tine?

Cred că noul ei prieten e ceva mai potrivit, face parte din aceeași clasă socială.

Lorraine a rămas tăcută câteva secunde. Connell își simțea măselele scrâșnind.

Nu cred că Marianne s-ar purta așa, a comentat Lorraine. Nu cred că e genul ăla de persoană.

Connell s-a ridicat de pe canapea. Eu pot să-ți spun numai ce s-a întâmplat, a zis el.

Păi, poate interpretezi tu greșit ce s-a întâmplat.

Dar Connell ieșise deja din încăpere.

În grădina din spatele cafenelei, lumina soarelui este atât de puternică, încât fărâmițează toate culorile, care devin înțepătoare. Marianne își aprinde o țigară, lăsând pachetul deschis pe masă. Când Connell se așază, îi zâmbește printr-un mic nor de fum cenușiu. El se simte timorat, fără să știe din ce cauză.

Nu cred că ne-am mai întâlnit vreodată la o cafea, zice el. Așa-i?

Ba cred că da.

El știe că devine dezagreabil, dar nu se poate opri: Ba nu.

Ne-am mai întâlnit, spune ea. Am luat o cafea înainte să mergem la film, la *În spatele ferestrei*. Deși atunci a fost mai degrabă o întâlnire romantică.

Observația asta îl surprinde și, ca răspuns, scoate doar un sunet vag: Hm.

Ușa din spatele lor se deschide și femeia rujată îi aduce cafeaua. Connell îi mulțumește, ea zâmbește, apoi se întoarce. Ușa se balansează, închizându-se în urmă-i. Marianne spune că și-ar dori ca Jamie și Connell să se cunoască mai bine. Sper ca voi doi să vă înțelegeți, zice Marianne. Atunci își ridică spre Connell o privire tulburată, o expresie sinceră, care îl emoționează.

Mda, sunt sigur că o să ne înțelegem, zice el. De ce nu?

Știu că vei fi politicos. Dar, voiam să zic, eu sper să vă împrieteniți.

O să încerc.

Și nu-l intimida, adaugă Marianne.

Connell își toarnă puțin lapte în cafea, așteptând să apară culoarea aceea alburie la suprafață, apoi așază ceașca la loc pe masă.

Ah! exclamă el. Păi, poate-i zici și lui să nu mă intimideze pe mine.

De parcă pe tine te-ar putea intimida, Connell! E mai mic de statură decât mine.

Nu-i vorba numai despre înălțime...

Din punctul lui de vedere, zice Marianne, tu ești nu doar mult mai înalt, ci și tipul care i-o trăgea prietenei lui.

Ce frumos! Asta i-ai spus despre noi? Connell este un tip înalt care mi-o trăgea mai deunăzi?

Acum ea râde. Nu, zice. Dar toată lumea știe.

Se simte complexat din cauza înălțimii? N-o să mă folosesc de asta, aș vrea numai să știu.

Marianne ridică ceașca de cafea. Connell nu-și dă seama ce fel de relație ar trebui să aibă ei doi acum. Cad de acord să nu se mai considere atrași unul de altul? Când ar trebui să-nceapă asta? Nimic din comportamentul Mariannei nu-i dă vreun indiciu. De fapt, bănuiește că e încă atrasă de el, dar că acum i se pare amuzant să tolereze o atracție față de cineva care nu va aparține niciodată lumii ei.

În iulie, a mers la parastasul organizat pentru tatăl Mariannei. Biserica din oraș era mică, ferestrele aveau vitralii, mirosea a ploaie și a tămâie. Connell și Lorraine nu se duceau niciodată la liturghie, însă el mai fusese acolo, la înmormântări. Când a ajuns, a văzut-o pe Marianne în pronaos. Arăta ca o operă de artă religioasă. Să se uite la ea era mult mai dureros decât ar fi putut să-l avertizeze cineva și îi venea să facă vreun lucru îngrozitor, cum ar fi să-și dea foc sau să intre cu mașina într-un copac. Întotdeauna când era

îndurerat, își închipuia diverse moduri în care să-și provoace răni grave. Faptul că își imagina o durere mult mai grea și mai acaparatoare decât cea pe care o simțea în realitate, sau poate doar energia cognitivă consumată, sau întreruperea temporară a gândurilor anterioare – asta părea să-l aline pe moment, însă după aceea se simțea și mai rău.

În seara aceea, după ce Marianne s-a întors la Dublin, el a ieșit să bea cu câțiva foști colegi de școală, mai întâi la Kelleher's, apoi la McGowan's, pe urmă în clubul acela de noapte cumplit, Phantom, din spatele hotelului. Nu era nimeni pe-acolo cu care să fi fost realmente apropiat, iar după câteva pahare și-a dat seama că oricum nu se dusese ca să socializeze, ci doar ca să bea până când atingea un fel de absență calmă a conștiinței. Treptat, s-a retras din conversații și s-a concentrat pe a consuma cât de mult alcool putea, fără ca măcar să râdă la glume, fără ca măcar să le asculte.

La Phantom s-au întâlnit cu Paula Neary, fosta lor profesoară de economie. Connell era deja atât de beat, încât vederea îi era descentrată și, pe lângă orice obiect solid, vedea încă o versiune a obiectului, ca o fantomă. Paula le-a făcut cinste tuturor cu shoturi de tequila. Purta o rochie neagră și, la gât, un pandantiv de argint. El a lins câteva granule de sare de pe dosul propriei palme, apoi a zărit un spectru al colierului ei, o urmă vagă, albă, pe umărul femeii. Când l-a privit, Paula nu avea doi ochi, ci mai mulți, care se mișcau exotic prin aer, părând un soi de nestemate. Asta l-a făcut să râdă, iar ea s-a aplecat spre el, respirându-i în față, ca să-l întrebe ce era așa de nostim.

Nu-și amintește cum a ajuns acasă la ea, dacă au mers pe jos sau au luat un taxi, nu știe. În casa ei, aproape lipsită de mobilă, domnea genul acela de curățenie ciudată pe care îl au uneori locuințele oamenilor singuri. Paula părea o persoană

fără hobby-uri: fără bibliotecă, fără instrumente muzicale. Ce faci în weekenduri? își amintește Connell că a bălmăjit. Ies în oraș și mă distrez, i-a răspuns. Ăsta i s-a părut până și atunci un lucru profund deprimant. Ea a turnat vin în pahare pentru amândoi. Connell s-a așezat pe canapeaua de piele și a băut vinul, mai mult ca să aibă ce face cu mâinile.

Cum e echipa de fotbal de anul ăsta? a întrebat-o.

Nu-i la fel fără tine, a zis Paula.

S-a așezat lângă el pe canapea. Rochia îi alunecase ușor pe umăr, lăsând la vedere o aluniță deasupra sânului drept. Ar fi putut să i-o tragă pe vremea când era în liceu. Colegii glumeau pe tema asta, dar ar fi fost șocați dacă s-ar fi întâmplat cu adevărat. S-ar fi gândit că timiditatea lui ascundea ceva dur ca oțelul, ceva înspăimântător.

Cei mai buni ani din viața ta, a zis femeia.

Poftim?

Cei mai buni ani din viața ta, anii de liceu.

El a încercat să râdă, însă nu i-au ieșit decât niște sunete prosteşti, jenante. Nu știu, a zis. Dacă-i așa, mi se pare trist.

Atunci, ea a început să-l sărute. I se părea ciudat să i se întâmple asta, ceva neplăcut la suprafață, dar interesant într-un fel, de parcă viața lui o apuca într-o nouă direcție. Gura ei mirosea a tequila acră. O fracțiune de secundă, s-a întrebat dacă era legal ca profa să-l sărute și a ajuns la concluzia că, probabil, era legal, nu-i venea în minte niciun motiv pentru care n-ar fi fost. Și totuși, i se părea ceva profund greșit. De fiecare dată când se retrăgea, ea părea să se apropie și mai mult, așa că s-a trezit gândindu-se la dinamica mișcării lor. Nu mai era sigur dacă stătea în fund pe canapea sau sprijinit cu spatele de brațul canapelei. Ca pentru a experimenta, a încercat să se ridice, fapt ce i-a confirmat că era deja ridicat, iar luminița roșie pe care și-o imagina ca fiind

pe tavan, deasupra lui, s-a dovedit a fi o lumină de veghe a combinei aflate în partea opusă a camerei.

Pe vremea liceului, domnișoara Neary îl făcea să se simtă extrem de stânjenit. Dar oare acum își stăpânea acel disconfort, lăsând-o să-l sărute pe canapeaua din living, sau doar îi ceda? Abia dacă a avut timp să formuleze întrebarea, că ea a început să-i desfacă nasturii de la blugi. Panicat, a încercat să-i împingă mâna, dar cu un gest atât de ineficient, încât ea a părut să creadă că vrea s-o ajute. I-a desfăcut nasturele de sus, iar atunci el i-a spus că e foarte beat și că ar trebui să se oprească. Ea și-a strecurat mâna pe sub marginea chiloților lui, zicându-i că e-n regulă, asta n-o deranjează. Connell s-a gândit că probabil o să leșine în momentul acela, și totuși și-a dat seama că nu poate. Ar fi vrut să poată. A auzit-o pe Paula susurând: Ce excitat ești! Evident, era o tâmpenie să spună asta, fiindcă nici măcar nu era.

Cred că o să borăsc, a icnit el.

Atunci, ea s-a retras la iuțeală, trăgându-și rochia, iar Connell a profitat de ocazie ca să se ridice de pe canapea și să-și încheie blugii. Cu precauție, femeia l-a întrebat dacă e OK. Când s-a uitat la ea, a distins două Paule care stăteau pe canapea, atât de clar delimitate, că nu mai era evident care să fi fost Paula cea adevărată și care fantoma. Scuză-mă, a zis el. A doua zi s-a trezit, cu toate hainele pe el, pe podeaua propriului living. Nu avea idee cum ajunsese acasă.

Pare nesigur de ceva, zice Marianne. Nu știu de ce. Poate că ar vrea să fie un tip mai cerebral.

Ba poate că se stimează pe sine prea mult.

Nu, clar nu-i asta. Este...

Ochii i se mișcă iute de colo-colo. Când face așa, pare un matematician de elită care rezolvă în minte ecuații complicate. Își așază ceașca înapoi pe farfurioară.

Cum este? întreabă Connell.

Este sadic.

Connell se holbează la ea din partea opusă a mesei, lăsându-și figura să exprime alarma pe care o simte la o asemenea remarcă, iar ea îi zâmbește drăgălaș. Răsucește ceașca pe farfurioară.

Vorbești serios? o întreabă Connell.

Păi, îi place să mă lovească. Numai când facem sex, adică. Nu și când ne certăm.

Râde, un râs stupid care nu i se potrivește. Câmpul vizual al lui Connell se cutremură violent preț de o secundă, ca la începutul unei migrene uriașe, și își duce o mână la frunte. Își dă seama că e panicat. În preajma ei, întotdeauna se simte cumva inocent, deși, în realitate, e mult mai experimentat decât Marianne din punct de vedere sexual.

Și ție-ți place asta? o întreabă.

Marianne ridică din umeri. Țigara ei arde în scrumieră. O ridică și trage rapid din ea, înainte s-o stingă.

Nu știu, zice. Nu știu dacă îmi place cu adevărat.

Atunci, de ce îl lași s-o facă?

A fost ideea mea.

Connell ridică ceașca și ia o gură mare de cafea foarte fierbinte, din nevoia de a face ceva concret cu mâinile. Când pune ceașca la loc, cafeaua dă pe dinafară și se varsă în farfurie.

Cum adică? întreabă el.

A fost ideea mea, voiam să mă simt supusă lui. E greu de explicat.

Păi, hai, încearcă. Mă interesează.

Ea râde din nou. O să te simți tare stânjenit, spune Marianne.

În regulă.

Se uită la Connell, poate ca să-și dea seama dacă glumește, apoi își ridică bărbia, și el știe că nu va mai da înapoi acum de la a-i povesti, fiindcă asta ar însemna să cedeze în fața unui lucru pe care nu-l crede despre sine.

Nu-i vorba că mă excită ideea de a fi umilită, zice Marianne. Doar că-mi place să știu că m-aș umili pentru cineva, dacă acel cineva ar vrea s-o fac. Are vreo logică? Nu știu dacă are, m-am tot gândit... E vorba despre dinamică, mai degrabă decât despre ce se întâmplă de fapt. În fine, eu i-am sugerat asta, că aș putea să fiu mai supusă. Și așa a ieșit la iveală că-i face plăcere să mă bată.

Connell începe să tușească. Marianne ia un bețișor de amestecat în cafea din borcănelul de pe masă și îl răsucește între degete. El așteaptă să i se potolească tusea, apoi întreabă: Ce îți face?

O, nu știu. Uneori mă lovește cu cureaua. Alteori vrea să mă sugrume, chestii dintr-astea.

Aha.

Adică, mie nu-mi face plăcere. Dar nu te supui cuiva cu adevărat dacă te supui numai la lucrurile care-ți plac.

Și mereu ai avut ideile astea? întreabă Connell.

Ea îi aruncă o ocheadă. El se simte ca și cum frica l-ar fi consumat și l-ar fi transformat în altceva, ca și cum ar fi trecut prin frică, iar ca să o privească acum e de parcă ar înota spre ea traversând un râu. Apucă pachetul de țigări și se uită înăuntru. Dinții încep să-i clănțăne, își pune o țigară pe buza de jos și o aprinde. Marianne e singura care declanșează astfel de sentimente în el – o senzație ciudată,

disociativă, de parcă s-ar îneca şi de parcă timpul n-ar mai fi aşa cum trebuie să fie.

Nu vreau să crezi că Jamie e un tip îngrozitor, spune ea.

Din descriere, aşa pare.

De fapt, nu este.

Connell trage din ţigară şi apoi, timp de o secundă, îşi lasă ochii să i se închidă pe jumătate. Soarele bate puternic şi simte corpul Mariannei aproape de el, şi gura de fum, şi gustul amar rămas după cafea.

Poate că aşa vreau să fiu tratată, zice ea. Nu ştiu. Uneori cred că merit lucruri rele, pentru că sunt o persoană rea.

El expiră. În primăvară, câteodată se trezea noaptea lângă Marianne şi, dacă nici ea nu dormea, se îmbrăţişau până când se simţea ajungând înăuntrul ei. Nu era nevoie să spună prea multe, doar să o întrebe dacă totul e-n regulă, iar ea îi răspundea mereu că da, e bine. Nimic din viaţa lui nu se compara cu ceea ce simţea atunci. Deseori îşi dorea să poată adormi înăuntrul corpului ei. Era ceva ce nu putea să simtă cu altcineva, nici n-ar fi vrut, pentru nimic în lume. Mai apoi, adormeau îmbrăţişaţi, fără să-şi vorbească.

Nu mi-ai spus niciodată lucrurile astea, zice el. Când eram...

Cu tine era altfel. Eram noi, ştii. Lucrurile erau altfel.

Marianne răsuceşte beţişorul de lemn cu amândouă mâinile şi apoi îi dă drumul dintr-un capăt, aşa că i se încurcă printre degete.

Ar trebui să mă simt jignit? întreabă el.

Nu. Dacă vrei să auzi cea mai simplă explicaţie, ţi-o spun.

Păi, n-ar fi o minciună?

Nu, răspunde ea.

Se oprește o clipă. Lasă cu grijă pe masă beţişorul de amestecat în cafea. Acum nu mai are ce să facă cu mâinile, aşa că, în schimb, îşi atinge părul.

Cu tine nu era nevoie să joc teatru. Era ceva real. Cu Jamie, parcă joc un rol, doar mă prefac că mă simt în felul ăla, că sunt în mâinile lui, în puterea lui. Dar cu tine chiar aia era dinamica, aveam cu adevărat sentimentele alea, aş fi făcut orice-ai fi vrut. Acum, vezi, mă gândesc că sunt o iubită rea. Nu sunt fidelă. Cine n-ar vrea să mă pocnească?

Marianne îşi acoperă ochii cu mâinile. Zâmbeşte, un zâmbet obosit, depreciativ faţă de sine. El îşi şterge palmele de coapse.

Eu n-aş vrea, spune Connell. Poate c-aşa sunt eu, mai demodat.

Ea flutură din mână şi îl priveşte, cu acelaşi zâmbet, cu buzele uscate.

Sper c-o să putem mereu să ne luăm apărarea unul altuia, zice Marianne. E foarte încurajator pentru mine.

Păi, asta-i bine.

Atunci, ea se uită la el de parcă acum îl vede pentru prima oară de când s-au aşezat la masă.

În fine... Tu ce mai faci?

Connell ştie că l-a întrebat cu onestitate. El nu e genul de om care să se simtă confortabil făcând confidenţe sau cerând lucruri din partea altora. Din acest motiv are nevoie de Marianne. Asta îl frapează acum pentru prima dată. Marianne este o persoană căreia îi poate cere lucruri. Chiar dacă sunt anumite probleme şi resentimente în relaţia lor, relaţia continuă să existe. Ceea ce i se pare însemnat şi aproape emoţionant.

Mi s-a întâmplat o chestie cam ciudată în vară, zice el. Pot să-ţi povestesc?

Patru luni mai târziu

(Ianuarie 2013)

Este în apartamentul ei, cu niște prieteni. Examenele pentru bursă s-au încheiat săptămâna trecută, iar noul semestru începe luni. Se simte dărâmată, ca o corabie răsturnată pe-o parte. Fumează a patra țigară din seara asta, ceea ce îi dă o senzație ciudată, acidă, în piept, și n-a luat încă cina. La prânz, a mâncat o mandarină și o bucată de pâine prăjită, fără unt. Peggy șade pe canapea, povestind despre călătoriile ei cu trenul prin Europa. Din cine știe ce motiv, insistă să explice diferența dintre Berlinul de Vest și cel de Est. Marianne expiră și, absent, zice: Da, am fost acolo.

Peggy se întoarce spre ea, cu ochii măriți. Ai fost la Berlin? o întreabă. Nu credeam că celor din Connacht li se permite să călătorească atât de departe.

Câțiva dintre prietenii lor râd discret. Marianne își scutură țigara în scrumiera din ceramică de pe brațul canapelei. Nemaipomenit de amuzant, spune ea.

Probabil că ți-au dat liber de la fermă, zice Peggy.

Exact, răspunde Marianne.

Peggy își continuă relatarea. În ultima vreme, ea a început să doarmă în apartamentul Mariannei când Jamie nu e acolo, să ia micul dejun în patul ei și chiar să o urmeze la baie când face duș, tăindu-și unghiile de la picioare cu voioșie și plângându-se în privința bărbaților. Mariannei îi place că o consideră prietena ei specială, chiar dacă asta se manifestă ca o tendință de a-i ocupa enorm din timpul liber.

Dar recent la unele petreceri, Peggy a început totodată să o ia peste picior de față cu alții. Ca să le facă pe plac prietenilor comuni, Marianne încearcă să râdă odată cu ei, însă efortul îi contorsionează chipul, și astfel se ivește o nouă ocazie pentru Peggy de a o tachina. După ce toată lumea pleacă, se ghemuiește în umărul Mariannei și-i spune: Nu fi supărată pe mine. Iar Marianne răspunde cu o voce subțire, defensivă: Nu sunt supărată pe tine. De pe-acum se întrezărește că vor purta exact aceeași discuție, din nou, peste doar câteva ore.

După ce povestea despre Berlin se încheie, Marianne aduce o altă sticlă cu vin din bucătărie și umple paharele invitaților.

Apropo, ce-ai făcut la examene? o întreabă Sophie.

Marianne ridică din umeri într-un mod comic și e recompensată cu mici hohote. Uneori, prietenii par nesiguri în ce privește dinamica relației ei cu Peggy, râzând excesiv atunci când Marianne încearcă să fie haioasă, dar într-un fel ce pare empatic sau chiar compătimitor, mai degrabă decât amuzat.

Zi pe bune, intervine Peggy. Le-ai cam futut, nu-i așa?

Marianne zâmbește, se strâmbă, pune la loc dopul sticlei de vin. Examenele pentru bursă s-au încheiat cu două zile în urmă, iar Peggy și Marianne le-au dat împreună.

Ei, s-ar fi putut și mai bine, răspunde Marianne diplomatic.

Asta e sută la sută tipic pentru tine, comentează Peggy. Ești cea mai deșteaptă persoană din lume, dar când vine vorba s-o arăți, te îneci la mal.

Poți să le dai din nou la anul, spune Sophie.

Mă îndoiesc că a fost atât de rău, zice Joanna.

Marianne evită privirea Joannei și duce vinul la loc în frigider. Bursele oferă cinci ani de taxe plătite, cazare gratuită în cămin și mese la cantină în fiecare seară, alături de

alți studenți. Pentru Marianne, care nu trebuie să-și achite singură chiria sau taxele școlare, și nici habar n-are cât costă lucrurile de genul ăsta, e doar o chestiune de reputație. I-ar plăcea ca intelectul ei superior să fie recunoscut public prin căpătarea unei sume mari de bani. Așa ar putea face liniștit pe modesta, chiar dacă n-ar crede-o nimeni. Adevărul e că n-a fost deloc rău la examene. S-a descurcat chiar bine.

Profesorul meu de statistică m-a tot bătut la cap să le dau, spune Jamie. Dar nu eram nebun să-mi fut vacanța de Crăciun învățând.

Marianne afișează un alt zâmbet absent. Jamie nu a dat examenele fiindcă știa că, dacă le dă, n-o să le ia. Și ceilalți din încăpere știu asta. El încearcă să se laude, dar îi lipsește cunoașterea de sine necesară pentru a pricepe că ceea ce spune poate fi înțeles ca laudă și că, oricum, nimeni nu crede laudele. E ceva liniștitor în cât de transparent este Jamie pentru ea.

La începutul relației lor, aparent fără să fi meditat la asta, Marianne i-a zis că e genul de fată „supusă". Și pentru ea a fost o surpriză când s-a auzit rostind cuvântul: poate a făcut-o ca să-l șocheze. Ce vrei să spui? a întrebat-o Jamie. Ca și cum ar fi fost versată, i-a răspuns: Știi tu, îmi place ca bărbații să mă agreseze. După aceea, el a-nceput să o lege și să o bată cu diverse obiecte. Când se gândește cât de puțin îl respectă, se simte dezgustătoare și se urăște pe sine, iar sentimentele astea declanșează în ea o dorință copleșitoare de a fi subjugată și, într-un fel, distrusă. Când se întâmplă, creierul ei pur și simplu se golește, e ca și cum ai stinge deodată lumina într-o cameră, și se lasă în voia orgasmului fără vreo bucurie perceptibilă. După care, începe iar. Atunci când se gândește să se despartă de el, lucru care se întâmplă adesea, nu reacția lui o preocupă cel mai mult, ci reacția lui Peggy.

Peggy îl place pe Jamie, ceea ce-nseamnă că i se pare un soi de fascist, dar un fascist fără vreo putere covârșitoare asupra Mariannei. Uneori, Marianne se plânge de el, iar Peggy îi răspunde doar lucruri de genul: Păi, e un porc șovin, ce pretenții ai? Peggy crede că toți bărbații sunt niște animale respingătoare, care nu-și pot controla impulsurile, și că femeile n-ar trebui să se bazeze pe ei când au nevoie de susținere emoțională. Mariannei i-a luat mult timp ca să-și dea seama că Peggy se folosea de critica asta la adresa bărbaților, luați la grămadă, doar ca să-l apere pe Jamie. La ce te așteptai? zicea. Sau: Crezi că asta-i nasol? După standardele bărbaților, el e un prinț. Marianne habar n-are de ce Peggy face asta. De câte ori Marianne sugerează, oricât de timid, că relația ei cu Jamie s-ar putea încheia, Peggy sare-n sus ca arsă. Chiar s-au luat la ceartă din pricina asta în câteva rânduri, iar certurile s-au sfârșit cu Peggy declarând, în mod bizar, că oricum nu-i pasă dacă ei doi se despart, și cu Marianne, epuizată și confuză, spunând că probabil n-o vor face.

Acum, când Marianne se așază iarăși, telefonul ei începe să sune. Nu recunoaște numărul. Se ridică să răspundă, făcându-le semn celorlalți să-și continue conversația, și se duce în bucătărie.

Alo? zice ea.

Bună, sunt Connell. E cam jenant, dar tocmai mi s-au furat niște lucruri, portofelul, telefonul...

Doamne! Îngrozitor! Ce s-a-ntâmplat?

Mă întrebam... Sunt tocmai în Dun Laoghaire în momentul ăsta și n-am un sfanț să iau un taxi. Mă întrebam dacă n-am putea să ne întâlnim, poate să-mi împrumuți niște bani, ceva...

Toți prietenii Mariannei se uită acum spre ea, iar ea le face semn din mână să-și vadă mai departe de treburi. Din fotoliu, Jamie continuă s-o urmărească vorbind la telefon.

Sigur că da, nu-ți face griji, spune Marianne. Sunt acasă, vrei să iei un taxi până aici? Vin afară să-l plătesc, e bine așa? Poți să suni la sonerie când ajungi.

Da, OK, mersi. Mulțumesc, Marianne. Am luat cu împrumut telefonul ăsta, așa că trebuie să-l înapoiez imediat. Ne vedem curând.

Închide. Prietenii se uită întrebător la ea, în timp ce, ținând telefonul într-o mână, se întoarce în cameră. Le explică ce s-a întâmplat, și toți îl compătimesc pe Connell. El mai vine din când în când la petrecerile Mariannei, doar ca să bea la iuțeală ceva, înainte să plece în altă parte. În septembrie, i-a povestit ce se întâmplase cu Paula Neary, ceea ce a făcut-o pe Marianne să se simtă cuprinsă de o violență cum nu mai cunoscuse până atunci. Știu că dramatizez, a spus Connell. În definitiv, n-a făcut ceva chiar atât de rău. Dar mă simt dat peste cap din pricina asta. Marianne s-a auzit rostind cu o voce ca de gheață: Aș vrea să-i tai gâtul. Connell și-a ridicat privirea spre ea și a râs, șocat. Doamne, Marianne! a spus. Dar râdea. Așa aș face, a insistat ea. El a clătinat din cap: Trebuie să-ți temperezi impulsurile astea violente. Nu poți să te-apuci să tai gâturile oamenilor, o să te bage la pușcărie. Marianne l-a lăsat să râdă, însă a repetat încet: Dacă mai pune vreodată mâna pe tine, o s-o fac, nu-mi pasă de consecințe.

Marianne are doar mărunțiș în poșetă, dar într-un sertar al noptierei păstrează trei sute de euro. Se duce acolo, fără să aprindă lumina, și prin perete aude murmurul vocilor prietenilor ei. Banii sunt la locul lor, șase bancnote de cincizeci.

Ia trei și, în liniște, le bagă în portofel. Apoi se așază pe marginea patului, neavând chef să se întoarcă imediat.

Atmosfera a fost tensionată de Crăciun. Alan devine anxios și pare a avea nervii întinși la maximum ori de câte ori au musafiri acasă. Într-o noapte, după ce mătușa și unchiul lor au plecat, Alan a urmărit-o pe Marianne până în bucătărie, unde își dusese ceașca goală de ceai.

Uită-te la tine, a zis el. Cât mai aveai de gând să te lauzi cu rezultatele alea la examene?

Marianne a deschis robinetul de apă caldă și, cu degetele, a cercetat temperatura jetului. Alan s-a postat în cadrul ușii, cu brațele încrucișate.

Nu eu am adus vorba. Ei m-au întrebat.

Dacă ăsta-i singurul lucru cu care poți să te lauzi în viață, mi-e milă de tine, a spus Alan.

Apa de la robinet s-a încălzit și Marianne a pus dopul în scurgerea chiuvetei, apoi a picurat niște detergent de vase pe un burete.

Tu asculți ce-ți zic? s-a răstit Alan.

Da, ți-e milă de mine, ascult.

Ești în ultimul hal de penibilă, așa ești.

Am înțeles mesajul, a spus ea.

A așezat una dintre cești pe suportul de vase, la uscat, și a cufundat alta în apa fierbinte.

Te crezi mai deșteaptă decât mine? a continuat el.

Ea a șters cu buretele ud interiorul ceștii. Asta-i o întrebare ciudată, a spus. Nu știu, nu mi-am pus niciodată problema.

Ei bine, nu ești! a venit răspunsul.

Bine, cum zici tu.

Bine, cum zici tu, a repetat el maimuțărindu-se, cu o voce temătoare, ca de fetiță. Nu-i de mirare că n-ai prieteni, nici măcar nu ești în stare să porți o conversație normală.

Corect.

Ar trebui să auzi ce spune lumea din oraș despre tine.

Involuntar, pentru că ideea i se părea extrem de ridicolă, Marianne a izbucnit în râs. Înfuriat de-a binelea, Alan a tras-o de lângă chiuvetă, apucând-o de brațul drept, și, aparent spontan, a scuipat-o. Apoi i-a dat drumul. O picătură vizibilă de flegmă aterizase pe fusta ei. Uau, ce scârbos! a zis ea. Alan s-a întors cu spatele și a ieșit din bucătărie, în vreme ce Marianne s-a întors la spălatul vaselor. Pe când așeza a patra ceașcă pe suportul de uscat vase, a observat un tremur ușor, dar perceptibil, al mâinii ei drepte.

În ziua de Crăciun, maică-sa i-a dat un plic în care se aflau cinci sute de euro. Fără nicio felicitare. Era unul dintre plicurile acelea mici, din hârtie maro, pe care le folosea atunci când o plătea pe Lorraine. Marianne i-a mulțumit, iar Denise i-a spus nonșalant: Sunt un pic îngrijorată din pricina ta. Fata a învârtit plicul între degete și a încercat să adopte o expresie adecvată. Dar ce-i cu mine? a întrebat.

Păi, a continuat Denise, ce-ai de gând să faci cu viața ta?

Nu știu sigur. Cred că încă am o sumedenie de opțiuni. Deocamdată, mă concentrez asupra facultății.

Și pe urmă?

Marianne a apăsat plicul și l-a frecat cu degetul mare, până când pe hârtie a apărut o vagă pată negricioasă. Așa cum am zis, nu știu sigur, a repetat ea.

Îmi fac griji că vei avea un șoc în lumea reală, a spus Denise.

În ce fel?

Nu știu dacă îți dai seama că universitatea e un mediu protector. Nu e ca un loc de muncă.

Păi, mă îndoiesc că la locul de muncă m-ar scuipa cineva dacă am avea o neînțelegere, a spus Marianne. Acolo nu se îngăduie așa ceva, din câte-am auzit.

Denise a afișat un zâmbet strâmb. Drăguță, dacă nu faci față la un pic de rivalitate între frați, nu știu cum o să te descurci în viața de adult, a zis ea.

Las' c-o să vedem!

Atunci, Denise a lovit cu palma în masa de bucătărie. Marianne a tresărit, dar nu și-a ridicat privirea, nici nu a dat drumul plicului.

Te crezi specială, nu-i așa? a tunat Denise.

Marianne a închis ochii. Nu, a zis ea. Nu mă cred nicicum.

Când Connell sună la sonerie, e aproape unu noaptea. Marianne coboară, luând cu ea portofelul, și observă taxiul așteptând în fața clădirii. În piațeta din partea opusă, ceața șerpuiește printre copaci. Nopțile de iarnă sunt superbe, îi vine să-i spună lui Connell. El este în picioare lângă mașină, vorbind cu taximetristul pe geam, cu spatele la ea. Când aude ușa, se întoarce, și atunci Marianne vede că are gura însângerată, sânge negru precum cerneala uscată. Face un pas înapoi, strângându-și o claviculă, iar Connell zice: Știu, m-am văzut în oglindă. Dar altfel sunt OK, trebuie doar să spăl sângele ăsta. Confuză, Marianne îi plătește șoferului, scăpând aproape tot mărunțișul în canalizare. Pe scară, înăuntru, observă că buza de sus a lui Connell e umflată, formând o masă dură, lucioasă, spre obrazul drept. Dinții îi sunt mânjiți de sânge. Doamne, Dumnezeule! exclamă ea. Ce s-a întâmplat? El îi cuprinde mâna blând, mângâindu-i încheieturile falangelor cu degetul mare.

Un tip s-a repezit la mine și mi-a cerut portofelul, îi povestește Connell. Iar eu, nu știu de ce, i-am zis că nu i-l dau, și-atunci mi-a zvârlit un pumn în față. Nah, a fost o idee proastă, ar fi trebuit să-i dau banii și gata... Scuze că te-am sunat pe tine, e singurul număr pe care-l știu pe de rost.

Of, Connell, îngrozitor! Știi, am niște prieteni în vizită, dar spune-mi ce ți-ar conveni. Vrei să faci un duș și să rămâi aici? Sau vrei niște bani, să te duci acasă?

Acum au ajuns în fața ușii apartamentului ei. Se opresc.

Cum te aranjează și pe tine, răspunde Connell. Apropo, eu sunt beat pulbere. Scuze.

Ah, cum așa?

Păi, n-am mai trecut pe-acasă, pe la somn, de la examene. Nu știu, mai am pupile?

Marianne îi cercetează ochii. Pupilele i s-au dilatat, seamănă cu niște gloanțe negre, rotunde.

Da, zice ea. Sunt uriașe.

El o mângâie din nou pe mână și, cu o voce înceată, zice: Ei, oricum se fac așa când te văd pe tine.

Ea râde, clătinând din cap.

Clar că ești beat dacă flirtezi cu mine, spune ea. Jamie e aici, să știi.

Connell inspiră adânc, apoi se uită peste umăr.

Poate-ar fi mai bine să mă-ntorc afară, să-mi mai iau un pumn în nas, zice el. N-a fost suficient.

Ea zâmbește, dar el îi eliberează mâna. Marianne deschide ușa.

În camera de zi, prietenii ei scot exclamații de uimire și îl pun să le relateze ce s-a întâmplat. O face, deși fără elementele dramatice dorite. Marianne îi aduce un pahar cu apă. El

își clătește gura, apoi scuipă un lichid de culoarea coralului în chiuveta din bucătărie.

Sărăcie de căcănar jegos! aruncă Jamie.

Cine, eu? spune Connell. Nu-i prea elegant să zici asta. Nu toți putem să mergem la școli private, să știi.

Joanna se amuză. De obicei, Connell nu e agresiv, și Marianne se întreabă dacă nu cumva pumnul primit în figură l-a aruncat într-o dispoziție ostilă – sau dacă nu cumva e mai beat decât și-a închipuit ea.

Mă refeream la tipul care te-a jefuit, spune Jamie. Și probabil că te-a furat ca să-și cumpere droguri. Așa procedează majoritatea.

Connell își atinge dinții cu degetele, vrând parcă să verifice dacă-i mai are pe toți în gură. Apoi își șterge mâinile cu un prosop pentru vase.

Eh, viața nu-i ușoară nici pentru dependenții de droguri, zice el.

Asta așa e, aprobă Joanna.

N-ar putea să încerce, habar n-am, să renunțe la ele? întreabă Jamie.

Connell râde: Mda, sunt sigur că asta nu le-a trecut prin cap.

Toată lumea tace, iar Connell zâmbește timid. Dinții lui nu mai arată atât de înspăimântător acum, că și-a clătit gura. Scuzați-mă, oameni buni, nu vă mai deranjez, le zice el. Toți se înghesuie să-l asigure că nu-i deranjează, cu excepția lui Jamie, care nu scoate o vorbă. Marianne simte pentru o clipă dorința maternă de a-i face o baie lui Connell. Joanna îl întreabă dacă îl doare ceva, iar el răspunde frecându-și dinții din față cu vârful degetului și apoi zicând: Nu-i chiar așa de rău. Poartă o jachetă neagră peste un tricou alb, pătat, sub care Marianne remarcă strălucirea unui lănțișor simplu de

argint pe care îl are din școală. Peggy a descris odată lănțișorul ca fiind „șic, în stil supermarket", ceea ce a făcut-o pe Marianne să se crispeze, deși nu și-a dat seama pentru care dintre prietenii ei se crispa.

De câți bani crezi că ai nevoie? i se adresează lui Connell. Întrebarea e destul de delicată, astfel că invitații se apucă să vorbească între ei, ca să nu-i incomodeze. El ridică din umeri. S-ar putea să nu poți retrage bani dacă nu mai ai cardul bancar, spune Marianne. Connell strânge din ochi și își atinge fruntea.

Să-mi bag picioarele, ce beat sunt! zice el. Scuze, parc-aș avea halucinații. Ce m-ai întrebat?

Bani. Cât să-ți dau?

O, nu știu, vreo zece?

Îți dau o sută de euro, spune ea.

Ce? Nu...

Se contrazic așa o vreme, până când Jamie se apropie de cei doi și atinge brațul Mariannei. Brusc, ea devine conștientă de urâțenia lui și vrea să se retragă cât mai mult. Jamie are un început de chelie pe frunte, iar feței lui prelungi par să-i lipsească maxilarele. Alături, chiar și stropit de sânge, Connell radiază de sănătate și farmec.

Probabil că va trebui să plec în curând, zice Jamie.

Păi, ne vedem mâine, zice Marianne.

Jamie se uită la ea șocat și își reprimă impulsul de a spune: Ce?! Ea, în schimb, zâmbește. Nu e ca și cum ar fi cea mai atrăgătoare persoană din lume, departe de asta. În unele fotografii, pare nu doar banală, ci țipător de urâtă, dezvelindu-și dinții strâmbi în fața camerei și arătând ca o rozătoare. Cu vinovăție, îl strânge pe Jamie de încheietura mâinii, de parcă astfel ar putea să comunice imposibilul: să-i spună lui

Jamie că, din păcate, Connell e rănit și are nevoie de atenția ei, iar lui Connell, că ar prefera să nu-l atingă deloc pe Jamie.

În regulă, zice Jamie. Ei, noapte bună, atunci.

O sărută pe obraz și se duce să-și ia haina. Toți ceilalți îi mulțumesc Mariannei pentru găzduire, lăsându-și paharele lângă suportul de uscat vase ori în chiuvetă. Apoi, ușa de la intrare se închide, iar Marianne și Connell rămân singuri. Ea simte cum i se relaxează mușchii umerilor, de parcă singurătatea lor ar fi un narcotic. Umple ceainicul și scoate cești din dulap, mai așază câteva pahare murdare în chiuvetă și golește scrumierele.

Deci, încă este prietenul tău? întreabă Connell.

Ea zâmbește, la fel și el. Marianne ia două pliculețe de ceai din cutie și le pune în cești, în timp ce apa din ceainic se încălzește. Tare mult îi place să fie singură cu el așa. O face să simtă că, pe neașteptate, viața devine întru totul suportabilă.

Este, așa-i, răspunde Marianne.

Și de ce, mă rog?

De ce e prietenul meu?

Mda, zice Connell. Ce se întâmplă cu voi? Adică, de ce te mai vezi cu el?

Marianne pare să emită un soi de fornăit. Bănuiesc că vrei un ceai, spune ea. Connell încuviințează, băgându-și mâna dreaptă în buzunar. Ea scoate din frigider o cutie cu lapte, o simte umedă între degete. El stă acum sprijinit de blatul din bucătărie, cu gura umflată, dar cu sângele din rană îndepărtat, iar figura lui arată brutal de atrăgătoare.

Ai putea avea alt prieten, știi, zice el. Adică, mai toți tipii se îndrăgostesc de tine, din câte-am auzit.

Încetează!

Ești genul de persoană pe care oamenii ori o iubesc, ori o urăsc.

Ceainicul electric s-a oprit cu un clic, așa că Marianne îl ridică de pe suport. Umple una dintre cești, apoi pe cealaltă.

Păi, tu nu mă urăști, zice ea.

La început, el nu răspunde. Apoi zice: Nu. Într-un fel, eu sunt imun la toate astea legate de tine. Pentru că te-am cunoscut din liceu.

De pe vremea când eram o ratată urâtă, comentează Marianne.

Nu ai fost niciodată urâtă.

Ea așază ceainicul la loc. Simte că deține o anumită putere asupra lui Connell, o putere periculoasă.

Încă mă mai crezi drăguță? îl întreabă.

El o privește, probabil știind ce are ea de gând, apoi se uită la propriile mâini, ca pentru a-și aminti că, fizic, se află în camera aceea.

Ești într-o dispoziție bună, spune el. Presupun că a fost o petrecere izbutită.

Marianne îi ignoră remarca. Du-te dracului, gândește ea, dar sigur că nu la modul serios. Cu ajutorul unei linguri, aruncă pliculețele de ceai în coșul de gunoi, apoi toarnă lapte în cești și pune cutia la loc în frigider, toate astea cu mișcările rapide ale cuiva care se ocupă cu devotament de un prieten beat.

Pe bune, aș prefera ca prietenul tău să fie oricare altul, zice Connell. De exemplu, aș prefera ca prietenul tău să fie tipul care m-a jefuit.

Ce-ți pasă ție?

El nu răspunde. Marianne se gândește cum l-a tratat pe Jamie înainte de a pleca și își freacă fața cu mâinile. Un țărănoi băutor de lapte, așa l-a numit Jamie pe Connell odată. Ce-i drept, și ea l-a văzut bând lapte direct dintr-o cutie. Joacă jocuri video în care apar extratereștri, are păreri despre

managerii de fotbal. E dintr-o bucată, e ca un dinte mare al unui copil. Probabil că niciodată în viața lui nu s-a gândit să provoace durere cuiva în scop sexual. E un om de treabă, un prieten bun. Și atunci, de ce se leagă de el, cerându-i mereu câte ceva? Chiar trebuie să fie întotdeauna disperată, ca pe vremuri, în prezența lui?

Îl iubești? întreabă Connell.

Ea se oprește în loc, cu mâna pe ușa frigiderului.

Nu prea-ți stă în obicei să te interesezi despre sentimentele mele, Connell. Credeam că noi nu vorbim lucruri de genul ăsta.

Bine. OK.

El se freacă din nou la gură, părând abătut. Apoi își coboară mâna și se uită prin fereastra bucătăriei.

Uite, zice Connell, probabil că ar fi trebuit să-ți spun mai-nainte... Mă văd cu o fată. Sunt cu ea de ceva timp, ar fi trebuit să-ți pomenesc despre asta.

Marianne e atât de șocată de veste, că simte totul la modul fizic. Se uită la el direct, incapabilă să-și ascundă uimirea. În toată perioada de când sunt prieteni, el n-a avut niciodată o iubită. Nici măcar nu s-a gândit cu adevărat că ar putea să-și dorească una.

Ce? zice Marianne. De cât timp sunteți împreună?

De vreo șase săptămâni. Helen Brophy, nu știu dacă o cunoști. E studentă la Medicină.

Marianne îi întoarce spatele și își ia ceașca de pe blat. Se chinuie să-și țină umerii nemișcați, îngrozită că va începe să plângă și că el își va da seama de asta.

Atunci, de ce încerci să mă convingi să mă despart de Jamie? întreabă ea.

Nu încerc, nu încerc deloc. Vreau doar să fii fericită, atâta tot.

Pentru că-mi eşti un prieten extrem de bun, nu?

Păi, mda, zice el. Adică, nu ştiu.

Ceaşca din mâinile Mariannei e prea fierbinte ca s-o poată ţine, dar în loc s-o pună jos, lasă durerea să-i pătrundă în degete, până adânc, în carne.

Eşti îndrăgostit de ea? îl întreabă.

Mda. O iubesc, da.

Acum Marianne începe să plângă, cel mai jenant lucru care i s-a întâmplat în toată viaţa ei de adult. Stă cu spatele la el, dar simte cum umerii îi saltă într-un teribil spasm involuntar.

Doamne! zice Connell. Marianne...

Du-te-n pizda mă-tii!

Connell o atinge pe spate, dar ea se retrage cu o smucitură, de parcă s-ar feri să n-o lovească. Lasă ceaşca pe blat, ca să-şi şteargă cât de cât faţa cu mâneca.

Pleacă, zice ea. Lasă-mă-n pace!

Marianne, nu fi aşa. Mă simt îngrozitor, OK? Ar fi trebuit să-ţi spun mai demult, îmi pare rău.

Nu vreau să vorbesc cu tine. Cară-te!

O vreme, nu se întâmplă mare lucru. Ea îşi muşcă interiorul obrazului, până când durerea începe să-i calmeze nervii. Nu mai plânge. Îşi şterge faţa din nou, de data asta cu mâinile, şi se întoarce spre el.

Pleacă, atât te rog.

El oftează, se uită în pământ. Se freacă la ochi.

Mda, zice. Ăăă, îmi pare rău că trebuie să aduc vorba, dar chiar am nevoie de banii ăia ca să ajung acasă. Scuză-mă.

Ea îşi aminteşte de unde începuse totul şi acum se simte prost. De fapt, îi şi zâmbeşte, aşa dă prost se simte. O, Doamne! exclamă. Cu toată povestea asta, am şi uitat că ai fost jefuit. Pot să-ţi dau două de cincizeci, e-n regulă?

El încuviințează, dar nu se uită la ea. Marianne știe că se simte jenat, că vrea să se comporte ca un adult. Scotocește după portofel și îi întinde banii, pe care el îi bagă-n buzunar. Privește în pământ, clipind și dregându-și glasul, de parcă și el ar fi pe punctul să plângă. Îmi pare rău, spune.

Nu-i nimic, zice ea. Nu-ți face griji din atâta lucru.

Connell se șterge la nas și se uită prin încăpere, de parcă nu ar fi avut s-o mai vadă vreodată.

Știi, vara trecută nu prea-mi dădeam seama ce se-ntâmplă cu noi, zice el. Adică, atunci când a trebuit să mă mut acasă. Mă gândisem că poate o să mă lași să stau aici, sau ceva. Nu prea știu ce s-a întâmplat cu noi până la urmă.

Ea simte o durere ascuțită în piept și își duce rapid o mână spre gât, dar mâna i se încleștează în aer.

Mi-ai zis că n-ar fi rău să ne mai vedem și cu alții... Habar n-aveam că ai fi vrut să stai aici. Credeam că e un mod de-a spune că te desparți de mine.

El își freacă palma de buze preț de o secundă, apoi expiră.

N-ai scos o vorbă cum că ți-ai fi dorit să stai aici, adaugă ea. Ai fi fost bine-venit, firește. Întotdeauna ai fost.

Mda, ai dreptate, mormăie Connell. Uite, eu o să plec acum. Să ai o noapte bună, da?

Pleacă. În urma lui, ușa se încuie cu un țăcănit nu foarte sonor.

În aripa Facultății de Arte, a doua zi dimineață, Jamie o sărută în văzul tuturor și îi spune că e frumoasă. Ce-a mai făcut Connell aseară? întreabă el. Marianne îl strânge pe Jamie de mână și își dă ochii peste cap, cu un aer complice. O, era așa de dus! Până la urmă i-am dat papucii.

Șase luni mai târziu

(Iulie 2013)

Se trezește la puțin timp după ora opt. Afară e soare, iar vagonul s-a încălzit, o căldură grea de răsuflări și transpirație. Gări mărunte, cu nume imposibil de descifrat, se succed în viteză și dispar. Elaine este deja trează, Niall doarme încă. Connell se freacă la ochiul stâng cu încheieturile degetelor și se ridică în șezut. Elaine citește singurul roman pe care l-a luat cu ea în călătorie, un roman cu o copertă lucioasă, pe care, în partea de sus, scrie: *Acum, un film de succes*. Actrița din prim-plan a fost însoțitoarea lor constantă în ultimele săptămâni. Connell resimte o afinitate aproape prietenească față de ea, când îi vede chipul palid, ce pare a descinde dintr-o dramă de demult.

Pe unde suntem, ai idee? întreabă Connell.

Elaine își ridică privirea din carte. Am trecut de Ljubljana acum vreo două ore, îi răspunde.

A, bun. Înseamnă că nu mai e mult.

Connell îi aruncă o privire lui Niall, care își bălăngăne ușor capul în somn. Elaine îi urmărește privirea. Doarme dus, ca de obicei, zice ea.

La început, au fost și alții. Câțiva prieteni ai lui Elaine i-au însoțit de la Berlin la Praga, apoi, la Bratislava, s-au întâlnit cu niște colegi ai lui Niall de la Inginerie, înainte să ia trenul spre Viena. Motelurile erau ieftine, iar orașele pe care le-au vizitat le dădeau o senzație plăcută de provizorat. Nimic din ce a făcut Connell acolo nu i-a rămas în minte. Întreaga

călătorie i s-a părut compusă dintr-o serie de filme scurte, difuzate o singură dată, ca mai târziu să-și amintească vag despre ce fusese vorba, dar fără să știe exact intriga. Își aduce aminte că a văzut diverse chestii pe geamurile taxiurilor.

În fiecare oraș, caută un internet café și îndeplinește aceleași trei ritualuri de comunicare: vorbește cu Helen pe Skype, îi trimite maică-sii un SMS gratuit de pe website-ul rețelei lui de telefonie și îi scrie un e-mail Mariannei.

Helen e plecată cu o viză de lucru și călătorie, pe durata verii, la Chicago. Când stau pe Skype, le aude în fundal pe prietenele ei sporovăind, părând să-și aranjeze părul una alteia, iar câteodată Helen se întoarce și le zice o chestie de genul: Fetelor, vă rog! Vorbesc la telefon! El adoră să-i vadă fața pe ecran, mai ales când conexiunea e bună și mișcările ei sunt line, naturale. Are un zâmbet minunat, o dantură minunată. Ieri, după ce au încheiat conversația, a plătit la ghișeu, a ieșit din nou la soare și și-a cumpărat un pahar scump de Cola cu gheață. Uneori, când Helen are multe prietene în jur sau când localul în care se află el geme de lume, conversațiile lor pot deveni un pic stângace, dar chiar și așa se simte mai bine după ce vorbește cu ea. Se surprinde grăbindu-se să încheie discuția și să închidă, numai ca apoi să poată savura retrospectiv plăcerea de-a o fi văzut, fără presiunea momentelor în care e nevoit să adopte expresiile potrivite și să spună cuvintele potrivite. Doar văzând-o pe Helen, chipul ei frumos, zâmbetul ei, asigurându-se că ea continuă să-l iubească, ziua i se luminează, și ore în șir după aceea nu mai simte altceva decât o fericire amețitoare.

Helen l-a învățat pe Connell un nou fel de a trăi. E ca și cum un capac înfiorător de greu ar fi fost ridicat de pe viața lui emoțională și, deodată, a izbutit să respire aer proaspăt. Îi e posibil, fizic, să scrie și să trimită un mesaj în care să spună:

Te iubesc! Înainte nu i se păruse niciodată cu putință, nici pe departe, dar iată că, de fapt, este ușor. Sigur că, dacă cineva i-ar vedea mesajele, s-ar simți jenat, însă acum știe că aceasta e o jenă normală, un impuls aproape protector către un aspect extrem de bun al vieții. Poate să ia cina cu părinții lui Helen, s-o însoțească la petrecerile prietenilor ei, să suporte zâmbetele și conversațiile repetitive. Poate să o strângă de mână în timp ce lumea îi pune întrebări despre viitorul lui. Când ea îl atinge spontan, apăsându-i ușor brațul, sau chiar când se întinde să-i culeagă o scamă de pe guler, simte un val de mândrie și speră că oamenii din jur îi privesc. Faptul că e cunoscut că iubitul ei îi oferă o poziție fermă în societate, îl clasifică drept o persoană dezirabilă, uneori cu un statut special, o persoană ale cărei tăceri în timpul conversațiilor sunt socotite meditative, iar nu stânjenitoare.

SMS-urile pe care i le trimite lui Lorraine sună destul de protocolar. O ține la curent cu obiectivele istorice sau culturale pe care le vizitează. Ieri:

> salutări din viena. catedrala sf. ștefan cam supraapreciată sincer vorbind dar muzeul de artă e grozav. sper că acasă toate-s bune.

Ei îi place să întrebe ce mai face Helen. Întâia oară când s-au întâlnit, cele două s-au înțeles din prima secundă. Ori de câte ori Helen vine în vizită, Lorraine clatină din cap la mici lucruri care țin de comportamentul lui Connell și-i zice: Cum de-l suporți, draga mea? Oricum, slavă Cerului că se înțeleg. Helen e prima prietenă pe care i-a prezentat-o mamei lui și, cu surprindere, și-a dat seama cât de mult își dorește s-o impresioneze pe Lorraine, demonstrându-i că relația lor e absolut normală și că Helen îl consideră un tip de toată isprava. Nu știe exact de unde i se trage asta.

În săptămânile de când s-au despărțit, e-mailurile lui către Marianne au devenit tot mai lungi. A început să le schițeze pe telefon în momentele de respiro, când își așteaptă hainele la spălătorie sau când rămâne treaz la motel, în nopțile în care nu poate adormi din pricina căldurii. Citește schițele acelea de mai multe ori, revizuind toate elementele specifice prozei, mutând subordonatele pentru ca propozițiile să se întrepătrundă corect, armonios. Atunci când scrie, timpul i se pare lent și dilatat, când, de fapt, trece foarte repede, și nu de puține ori și-a ridicat privirea doar ca să constate că s-au scurs câteva ore bune. N-ar putea explica ce anume îl fascinează atât de mult la e-mailurile către Marianne, dar nu simte că ar fi vorba despre vreun lucru necuviincios. Experiența scrierii lor pare o expresie a unui principiu mai larg, fundamental, ceva care ține de identitatea lui, sau ceva încă mai abstract, având legătură cu viața însăși. De curând, în micul lui jurnal gri, a notat: „idee pentru o poveste relatată numai prin e-mailuri". Apoi a tras o linie deasupra, hotărând că ar fi doar un artificiu. Se descoperă adesea ștergând lucruri din jurnal, de parcă și-ar imagina că, în viitor, cineva i-ar analiza frazele cu atenție, de parcă ar vrea ca persoana aceea din viitor să știe care idei i s-au părut bune și care mai puțin.

Corespondența lui cu Marianne include o mulțime de linkuri către articole și reportaje. În momentul de față, amândoi sunt preocupați de știrile despre Edward Snowden, Marianne datorită interesului ei față de arhitectura supravegherii la nivel mondial, iar Connell, din cauza dramei personale a tânărului. Citește toate speculațiile online, urmărește înregistrările video neclare de la Aeroportul Șeremetievo. El și Marianne pot vorbi despre asta numai prin e-mail, folosind aceleași tehnologii de comunicare despre care știu acum că sunt supravegheate, și uneori pare că relația lor a fost

prinsă într-o rețea complexă a puterii de stat, că rețeaua este, în sine, o formă de inteligență care îi include pe amândoi și sentimentele pe care și le poartă. Am impresia că agentul NSA care citește e-mailurile astea își face o părere greșită despre noi, i-a scris odată Marianne. Nu știe, probabil, că nu m-ai invitat la banchetul liceului.

Ea îi povestește pe larg despre casa în care se află, cu Jamie și Peggy, aproape de Trieste. Ce se întâmplă acolo, cum se simte, cum presupune că se simt ceilalți, ce mai citește, la ce se gândește. El îi relatează despre orașele vizitate, incluzând uneori câte-un paragraf în care descrie un anumit loc sau o anumită scenă. I-a scris cum a ieșit din stația de metrou Schönleinstraße și a descoperit că afară era complet întuneric, despre frunzele copacilor care se unduiau deasupra ca niște degete fantomatice, despre zgomotul din baruri, despre mirosul de pizza și gaze de eșapament. I se pare important să exprime o experiență în cuvinte, ca și cum ar captura-o într-un borcan și aceasta n-ar mai putea să-l părăsească niciodată. Cândva, îi destăinuise Mariannei că scrisese niște povestiri, iar acum ea nu mai înceta să i le ceară, ca să le citească. Dacă sunt la fel de bune ca e-mailurile tale, trebuie să fie superbe, i-a scris. A fost măgulit de asta, dar i-a răspuns sincer: Nu, nu sunt la fel de bune.

Elaine, Niall și Connell au stabilit să ia trenul de la Viena spre Trieste, ca să-și petreacă ultimele câteva zile în casa de vacanță a Mariannei, înainte să se întoarcă toți la Dublin, cu avionul. S-a luat în calcul și o excursie de o zi la Veneția. Aseară, cu rucsacurile în spinare, s-au urcat în tren, iar Connell i-a trimis un SMS Mariannei: ar trebui să ajungem mâine după-amiază, n-o să am timp să-ți răspund cum trebuie la e-mail până atunci. Aproape că nu mai are haine curate. Poartă un tricou gri, blugi negri și niște tenișI cândva

albi. În rucsac: diverse țoale cam jegoase, un tricou alb, proaspăt, o sticlă de plastic pentru apă, lenjerie, un încărcător pentru telefon, pașaportul, două cutii de paracetamol, un exemplar foarte rufos dintr-un roman de James Salter, iar pentru Marianne, o ediție cu poeme alese ale lui Frank O'Hara, pe care a găsit-o într-o librărie de limbă engleză din Berlin. Un caiet gri cu copertă moale.

Elaine îl înghiontește pe Niall, până când capul lui alunecă de pe pernă, iar atunci deschide ochii. Întreabă cât e ceasul și unde sunt, Elaine îi spune. Apoi Niall își împreunează degetele și își întinde brațele în față. Încheieturile îi trosnesc ușor. Connell se uită pe geam, cercetând peisajul pe lângă care trec rapid: nuanțe uscate de galben și verde, panta portocalie a unui acoperiș de țiglă, o fereastră care strălucește în soare.

Bursele studențești au fost anunțate în aprilie. Rectorul a ieșit pe treptele sălii de examene și a citit lista beneficiarilor. Cerul era extrem de albastru în dimineața aceea, un adevărat delir, ca gheața aromatizată. Connell purta jacheta lui de fiecare zi, iar Helen îl ținea de braț. Când a venit rândul celor de la Engleză, s-au auzit patru nume, în ordine alfabetică, iar ultimul a fost: Connell Waldron. Helen l-a îmbrățișat. Asta a fost tot, rectorul i-a rostit numele și a trecut mai departe. El a așteptat în piațetă până când s-au anunțat bursele colegilor de la Istorie și Științe Politice și, când a auzit numele Mariannei, s-a uitat în jur după ea. I-a văzut pe niște prieteni ai ei felicitând-o entuziast, chiar aplaudând-o. Și-a băgat mâinile în buzunare. Abia la auzul numelui Mariannei și-a dat seama cât de real era totul, într-adevăr el câștigase bursa, amândoi câștigaseră. Nu-și amintește prea bine ce s-a întâmplat pe urmă. Știe că a sunat-o pe Lorraine, care a

rămas fără cuvinte la telefon, în stare de șoc, apoi a murmurat: O, Doamne Dumnezeule, slavă Ție!

Bucuroși, Niall și Elaine i s-au alăturat, bătându-l pe spate și numindu-l „un nenorocit de tocilar perfect". Connell râdea fără să știe prea bine de ce, poate doar fiindcă atât de mult entuziasm cerea un gen de manifestare, și desigur că nu voia să plângă. În seara aceea, toți noii bursieri au fost nevoiți ca, puși la patru ace, să participe la un dineu în sala de mese. Connell a împrumutat un frac de la un coleg, nu-i venea foarte bine, iar la cină s-a simțit stânjenit, încercând să poarte o conversație cu profesorul de engleză care ședea lângă el. Ar fi vrut să fie cu Helen, cu prietenii lui, nu cu oamenii aceia pe care nu-i mai văzuse niciodată și care nu știau nimic despre el.

Acum, totul pare posibil mulțumită bursei. Chiria e plătită, taxele școlare la fel, are o masă gratuită în fiecare zi la facultate. Așa s-a făcut că și-a permis să-și petreacă jumătate din vară călătorind prin Europa, risipind bani cu atitudinea nonșalantă a unui om bogat. A explicat asta, sau a încercat să explice, în e-mailurile către Marianne. Pentru ea, bursa a fost un imbold pentru stima de sine, o confirmare fericită a ceea ce crezuse mereu despre ea însăși: că e specială. Connell n-a știut niciodată cu adevărat dacă să creadă asta despre el, nici acum nu știe. Pentru el, bursa e ceva cu un impact material enorm, e ca un vas de croazieră uriaș care tocmai a apărut la orizont de nicăieri – și, brusc, poate să facă studii post-universitare gratuite, dacă vrea, să locuiască la Dublin, dacă vrea, să nu mai aibă grija chiriei până când termină facultatea. Dintr-odată, poate să-și petreacă o după-amiază la Viena admirându-l pe Vermeer în *Alegoria picturii* și, dacă vrea, poate să-și cumpere un pahar cu bere rece după aceea. E ca și cum un lucru despre care toată viața a presupus că

ar fi doar un fundal vopsit s-a dovedit real: oraşele din ţări străine sunt reale, operele de artă celebre sunt reale, sistemele de metrou, rămăşiţele Zidului Berlinului. Asta sunt banii, substanţa care face lumea să devină reală. E ceva extrem de depravat şi de sexy aici.

Ajung la casa Mariannei pe la ora trei, în căldura de cuptor a după-amiezii. Arbuştii din faţa porţii freamătă de insecte, iar o pisică roşcovană stă tolănită pe capota unei maşini, pe partea cealaltă a străzii. Prin gard, Connell vede casa, exact cum arăta în fotografiile pe care i le trimisese ea, o faţadă de piatră şi ferestre cu obloane albe. Vede masa din grădină, cu două cești abandonate pe ea. Elaine apasă butonul soneriei şi, după câteva secunde, cineva apare din spatele casei. Este Peggy. În ultima vreme, Connell a devenit convins de faptul că Peggy nu-l place, şi îşi dă seama că-i urmăreşte purtările ca să descopere dovezi. Nici el n-o place, niciodată n-a plăcut-o, dar asta nu i se pare relevant. Ea vine în grabă spre poartă, cu sandalele lipăind pe pietriş. Căldura îi bate în ceafă lui Connell, e precum senzaţia că o pereche de ochi te priveşte insistent. Peggy descuie poarta şi îi invită înăuntru, zâmbind şi spunând *ciao, ciao*. Poartă o rochie scurtă din material de blugi şi nişte ochelari negri, imenşi. Merg cu toţii pe pietriş spre casă, Niall ducând şi rucsacul lui Elaine, pe lângă al său. Pescuind un set de chei din buzunarul rochiei, Peggy descuie uşa intrării din faţă.

Pe hol, o arcadă de piatră acoperă câteva trepte. Le coboară. Bucătăria e o încăpere lungă, cu gresie de culoarea teracotei, dulapuri albe şi o masă aşezată lângă uşile mari, bine luminate, care dau spre grădină. Marianne este afară, în grădina din spate, printre cireşi, cu un coş de rufe în braţe. Poartă o rochie albă, cu bretelele petrecute pe după gât, şi

are pielea bronzată. Tocmai pune rufele la uscat. Aerul de afară e neclintit, iar hainele atârnă acolo în culori umede, fără să se mişte. Apoi Marianne apasă pe clanţă, şi atunci îi vede înăuntru. Toate astea par să se deruleze foarte lent, deşi trec numai câteva secunde. Când deschide uşa, aşezând coşul pe masă, Connell simte un fel de durere plăcută în gât. Rochia Mariannei e imaculată, iar Connell îşi dă seama cât de nespălat probabil că arată el, mai ales că n-a făcut duş de când au plecat de la hostel, ieri dimineaţă.

Bună, zice Elaine.

Marianne zâmbeşte şi spune *ciao*, de parcă s-ar lua pe sine în derâdere, o sărută pe obraz pe Elaine, apoi pe Niall, îi întreabă cum au călătorit, iar Connell rămâne acolo nemişcat, copleşit de o senzaţie care ar putea să denote epuizare totală, o epuizare care s-a acumulat de-a lungul săptămânilor din urmă. Simte mirosul rufelor spălate. De aproape, vede că Marianne are braţele uşor pistruiate, iar umerii îi sunt de un roz pal. După un moment, se întoarce spre el, îl sărută pe obraji. Privindu-l în ochi, spune: Hei, salut! Connell percepe un interes aparte în expresia ei, ca şi cum ar aduna informaţii despre sentimentele lui, ceva ce au învăţat amândoi să facă de-a lungul timpului, ca un limbaj numai de ei ştiut. Îşi simte faţa încingându-i-se când ea îl priveşte, dar nu vrea să se uite într-altă parte. Şi el poate culege informaţii de pe figura ei. Deduce că ar dori să-i vorbească despre ceva.

Bună, zice Connell.

Marianne a acceptat o ofertă de a-şi petrece al treilea an de facultate în Suedia. Va pleca în septembrie şi, dacă nu va reveni de Crăciun, Connell ar putea să n-o mai vadă până în luna iunie a anului următor. Prietenii îi spun că-i va fi dor de ea, însă deocamdată aşteaptă cu nerăbdare să vadă cât de intensă va fi corespondenţa lor cât timp va fi departe.

Acum se uită în ochii ei reci, care lasă loc oricărei interpretări, și se gândește: Bine, o să-mi fie dor de ea. Are sentimente contradictorii în privința asta, ca și cum s-ar simți infidel, fiindcă îi place cum arată ea sau cum se simte în preajma ei. Nu e sigur ce le este permis prietenilor să le placă unul la celălalt.

Într-o serie de e-mailuri pe care le-au schimbat de curând în legătură cu prietenia lor, Marianne și-a exprimat sentimentele vorbind mai ales despre interesul ei intens față de opiniile și convingerile lui Connell, despre curiozitatea pe care o simte față de viața lui și despre tendința de a-i cere părerea ori de câte ori se simte nehotărâtă în vreo privință. Connell a vorbit mai degrabă despre identificarea lui cu persoana ei, despre impulsul de a o susține și de a suferi odată cu ea, despre capacitatea lui de a-i percepe și înțelege motivațiile. Marianne a socotit că asta ar putea avea legătură cu rolurile bărbaților și ale femeilor, în general. Eu cred că te plac pur și simplu ca persoană, a răspuns el defensiv. Asta e foarte drăguț din partea ta, i-a scris ea pe urmă.

Acum, Jamie coboară treptele din spatele lor, și cu toții se întorc să-l salute. Connell dă scurt din cap, abia ridicându-și bărbia. Jamie îi zâmbește ironic și-i spune: Arăți cam prăfuit, amice. Pentru Connell, Jamie a devenit un obiect continuu al disprețului și batjocurii, asta de când e iubitul Mariannei. La câteva luni după ce i-a văzut prima dată împreună, a avut fantezia obsesivă de a-i zdrobi țeasta, până când capul lui Jamie ar fi căpătat textura unui ziar ud. Odată, după ce au stat de vorbă la o petrecere, Connell a părăsit clădirea și a lovit atât de tare cu pumnul într-un zid de cărămidă, că mâna a început să-i sângereze. Cumva, Jamie e și plictisitor, și ostil în același timp, mereu căscând și dându-și ochii peste cap atunci când trebuie să-i asculte pe alții. Și totuși, Connell

n-a mai cunoscut pe nimeni care să fie într-atât de sigur pe sine ca Jamie, iar asta fără efort. Nimic nu-l șochează. Nu pare capabil de vreun conflict intern. Connell și-l închipuie sugrumând-o pe Marianne cu mâinile goale și simțindu-se cât se poate de relaxat în tot acest timp, ceea ce, din câte spune ea, cam așa și este.

Marianne pune apă la fiert pentru cafea, în timp ce Peggy feliază pâinea și aranjează pe farfurii niște șuncă de Parma. Elaine le povestește despre antichitățile lui Niall și Marianne râde generos, nu fiindcă relatarea ar fi amuzantă, ci pentru a o face pe Elaine să se simtă bine-venită. Peggy le împarte farfuriile, iar Marianne atinge umărul lui Connell și îi întinde o ceașcă de cafea. Datorită rochiei albe și a ceștii mici, albe, de porțelan, îi vine să-i zică: Arăți ca un înger. N-ar fi fost un lucru care s-o supere nici măcar pe Helen, dacă l-ar fi auzit spunându-l, dar oricum nu poate să vorbească astfel de față cu alții, să se dedea la excentricități drăgăstoase. Își bea cafeaua, mănâncă niște pâine. Cafeaua e foarte fierbinte și amară, pâinea e proaspătă și fragedă. Începe să se simtă obosit.

După prânz, urcă să facă un duș. Sunt patru dormitoare, așa că are camera lui, cu o fereastră glisantă imensă ce dă spre grădină. După duș, îmbracă singurele haine acceptabile rămase: un tricou simplu, alb, și blugii pe care îi are de pe vremea liceului. Părul îi e încă ud. Își simte mintea clară – efectul cafelei, al apei cu presiune mare de la duș, al bumbacului răcoros pe piele. Își aruncă pe umeri prosopul umed și deschide fereastra. Cireșele se anină în pomii de un verde-închis asemenea unor cercei. Se gândește o dată sau de două ori la fraza asta. O va include într-un e-mail către Marianne, dar sigur că ar fi aiurea să-i trimită e-mailuri cât timp ea e la parter. Helen poartă cercei, de obicei unii din

aur, de forma unor inele mici. Își dă voie să viseze puțin la ea, oricum ceilalți sunt jos. Se gândește la Helen șezând întinsă pe spate. Ar fi trebuit să se gândească la asta sub duș, dar fusese prea vlăguit. Mda, trebuie să afle parola de la Wi-Fi din casa asta.

Precum Connell, și Helen a fost populară în școală. Încă se străduiește să păstreze legătura cu prietenii de demult și cu toți membrii familiei, ținând minte zile de naștere ori postând instantanee nostalgice pe Facebook. Răspunde mereu la invitațiile la petreceri, unde ajunge la timp, fotografiază mereu grupurile de musafiri, iar și iar, până când reușește o poză care mulțumește pe toată lumea. Cu alte cuvinte, e o persoană de treabă, și Connell începe să înțeleagă că, de fapt, îi plac persoanele de treabă, chiar vrea să devină una dintre ele. Helen a mai avut o relație serioasă înaintea lui, cu un tip pe nume Rory, de care s-a despărțit în primul an de facultate. Acum, acesta e student la UCD*, prin urmare Connell nu l-a întâlnit niciodată, dar s-a uitat prin fotografiile lui de pe Facebook. Nu arată complet diferit de Connell în ce privește statura și culoarea tenului, însă, cumva, pare nătâng și demodat. Odată, a recunoscut față de Helen că îi căutase numele pe internet, la care ea l-a întrebat ce impresie i-a făcut.

Nu știu, a răspuns Connell. N-aș zice că pare cool, nu-i așa?

Ei i s-a părut foarte amuzant. Erau întinși în pat, Connell ținându-și un braț pe după umerii ei.

Ăsta-i genul tău? Îți plac tipii care nu sunt cool? a întrebat-o.

Tu să-mi spui.

---

* University College Dublin. (*N. red.*)

De ce, eu nu sunt cool?

Mie așa mi se pare, a răspuns Helen. Și zic asta fără răutate, mie nu-mi plac persoanele cool.

Connell s-a ridicat puțin, ca s-o privească mai atent.

Pe bune? s-a mirat el. Nu mă simt jignit, dar, sincer, îmi închipuiam că sunt destul de cool.

Totuși, ai un aer provincial...

Serios? Cum adică?

De pildă, ai cel mai pronunțat accent de Sligo pe care l-am auzit.

Nu-i adevărat. Nu pot să cred așa ceva. Nimeni nu mi-a mai zis asta până acum. Chiar am?

Helen râdea încă. El i-a mângâiat abdomenul, hlizindu-se ca pentru sine, iar asta fiindcă reușise s-o facă pe ea să râdă.

De multe ori, abia dacă înțeleg ce spui, a continuat ea. Din fericire, ești genul de om puternic și tăcut.

Atunci a trebuit să râdă și el de-a binelea. Helen, ce rea ești! i-a zis.

Ea și-a așezat o mână sub ceafă. Chiar crezi sincer că ești cool? l-a întrebat.

De, acum nu mă mai cred.

Ea a zâmbit ca pentru sine. Bine, a spus. Mă bucur că nu ești.

Helen a întâlnit-o pe Marianne pentru prima dată în februarie, pe Dawson Street. Connell și Helen se plimbau ținându-se de mână, când el a zărit-o pe Marianne ieșind din Hodges Figgis*, cu o beretă neagră pe cap. A, bună, a zis el cu o voce înecată de durere. S-a gândit să dea drumul mâinii lui Helen, dar nu s-a simțit în stare. Bună, a răspuns Marianne. Tu trebuie să fii Helen. Apoi, cele două femei au

* Librărie din Dublin, menționată și în romanul *Ulise* al lui James Joyce. (*N. trad.*)

purtat o conversație intelectuală, extrem de amabilă, în timp ce Connell a rămas lângă ele cuprins de panică, țintind cu privirea diverse obiecte dimprejur.

După aceea, Helen l-a întrebat: Vasăzică, tu și Marianne ați fost întotdeauna doar prieteni, sau...? Ajunseseră în camera lui, lângă Pearse Street. Afară, autobuzele treceau prin fața ferestrei și proiectau o coloană de lumini galbene pe ușa dormitorului.

Mda, mai mult sau mai puțin, a bâiguit el. N-am fost niciodată împreună oficial, ca să zic așa.

Dar ați avut relații intime.

Mda, oarecum. Nu... De fapt, ba da. Contează?

Nu, eram doar curioasă, a răspuns Helen. A fost ceva ocazional, fără obligații?

Mda, ceva gen. În clasa a douăsprezecea și apoi, încă o vreme, anul trecut. N-a fost o chestie serioasă.

Helen i-a zâmbit. El își zgâria buza de jos cu dinții, un gest pe care și-a amintit să și-l reprime abia după ce ea îl remarcase.

Arată ca și cum ar urma Facultatea de Arte, a comentat Helen. Bănuiesc că ți se pare foarte șic.

Connell a râs puțin, uitându-se în podea. Nu, nimic de genul ăsta, a spus. Ne știm de când eram copii.

Nu-i nevoie să apară ca o ciudățenie faptul că e „fosta ta", a zis Helen.

Nu e „fosta mea". Suntem doar prieteni.

Dar înainte să fiți prieteni...

Păi, n-a fost iubita mea, a întrerupt-o Connell.

Totuși, ai făcut sex cu ea.

El și-a cuprins întreaga față cu mâinile. Helen a râs.

După aceea, Helen a părut ferm hotărâtă să devină prietenă cu Marianne, ca pentru a dovedi ceva. Atunci când se

întâlneau la petreceri, Helen se ducea la ea să o complimenteze, admirându-i părul sau îmbrăcămintea, iar Marianne încuviința vag din cap și apoi continua prin a-și exprima vreo opinie pertinentă despre raportul privind Magdalene Laundry* sau despre cazul Denis O'Brien**. Obiectiv vorbind, lui Connell i se păreau interesante părerile Mariannei, dar înțelegea și că dorința ei de a le exprima pe larg, în detrimentul unor conversații mai lejere, nu era apreciată de toată lumea. Într-o seară, după o discuție despre situația din Israel ce nu se mai sfârșea, Helen a devenit irascibilă și, pe drumul spre casă, i-a spus lui Connell că Marianne i se pare „absorbită de sine".

Pentru că vorbește atât de mult pe teme politice? a întrebat Connell. Totuși, n-aș zice că asta înseamnă c-ar fi absorbită de sine.

Helen a ridicat din umeri, dar a inspirat adânc, semn că nu-i plăcea interpretarea lui.

Așa era și în liceu, a adăugat el. Însă nu se dă mare, chiar o interesează lucrurile alea.

Realmente îi pasă de tratativele de pace israeliene?

Uimit, Connell a răspuns simplu: Da. Iar după câteva secunde în care au mers unul lângă altul în liniște, a adăugat: Și mie, ca să fiu sincer. Mi se pare un lucru important. Helen a oftat zgomotos. El a fost surprins că ea a oftat în modul acela iritat, întrebându-se dacă nu cumva băuse cam mult. Își ținea brațele încrucișate la piept. Fără a avea intenția de a-i face morală, Connell a continuat: Bineînțeles că n-o să salvăm Orientul Mijlociu dezbătând problema la un party.

---

* Aziluri administrate de ordinul romano-catolic, care au funcționat în secolele XVIII-XX și în care condițiile erau foarte dure, femeile de acolo fiind supuse, printre altele, la muncă forțată. (*N. trad.*)

** Om de afaceri irlandez, aflat între primii 200 de miliardari din lume în 2015 și cel mai bogat cetățean irlandez din naștere. (*N. trad.*)

Cred totuși că Marianne reflectează din plin la chestiunile astea.

Nu ești de părere că ar putea s-o facă doar ca să i se dea atenție? a întrebat Helen.

El s-a încruntat, făcând un efort conștient de a da impresia că meditează. Pe Marianne o interesa atât de puțin ce gândeau oamenii despre ea, era atât de sigură pe propria percepție despre sine, încât cu greu ai fi putut să ți-o imaginezi cerșind, în orice fel, vreo atenție. De fapt, din câte știa Connell, nu se plăcea în totalitate, dar aprecierile venite din partea altora i se păreau la fel de irelevante ca dezaprobarea de care avusese parte în timpul liceului.

Sincer? a zis el. Nu cred.

Atenția pe care i-o acorzi tu pare să-i placă destul de mult.

Connell a tăcut. Abia atunci a înțeles de ce Helen era așa de supărată și de ce nu încerca să-și disimuleze nervozitatea. Lui nu i se păruse că Marianne îl tratase preferențial, deși îl asculta mereu când vorbea, un gest de curtoazie pe care, uneori, nu-l făcea față de alții. Connell a întors capul, uitându-se după o mașină care trecuse.

N-am observat asta, a spus în cele din urmă.

Spre ușurarea lui, Helen a renunțat la temă, lansându-se, totuși, într-o critică mai generală a purtărilor Mariannei.

De fiecare dată când o vedem la un party, flirtează cu vreo zece tipi, a zis Helen. Dacă nici asta nu înseamnă că tânjește după aprobarea bărbaților...

Bucuros că nu mai era el cel luat în vizor, Connell a zâmbit: Mda. În liceu se purta cu totul altfel.

Vrei să zici că nu se purta ca o târfuliță? a aruncat Helen.

Simțindu-se brusc încolțit și regretând că lăsase garda jos, Connell a tăcut din nou. Știa că Helen era o persoană cumsecade, însă uneori uita cât de tradiționale îi erau valorile.

După o vreme, a spus stânjenit: Uite, e prietena mea, OK? Nu vorbi așa despre ea. Helen n-a răspuns, dar și-a ridicat brațele încrucișate mai sus, pe piept. Ce-i drept, nu fusese replica potrivită. Mai târziu, Connell s-a întrebat dacă într-adevăr îi luase apărarea Mariannei sau se apăra pe sine de o acuzație implicită cu privire la propria sexualitate, cum că ar fi fost contaminat în vreun fel, că ar fi avut dorințe moralmente inacceptabile.

Acum, adevărul nemărturisit este că Helen și Marianne nu se plac prea mult. Au personalități diferite. Connell crede că trăsăturile sale compatibile într-un grad înalt cu Helen sunt cele mai mari calități ale lui: devotamentul, viziunea practică, dorința de a fi un om bun. Când e cu Helen, nu are sentimente de care să-i fie rușine, nu se trezește spunând lucruri stranii în timpul actului sexual, nu are senzația permanentă că nu-și găsește locul, că niciodată nu va aparține vreunui loc.

Marianne are o sălbăticie care l-a molipsit și pe el o vreme, făcându-l să simtă că erau la fel, că sufereau de aceeași rană spirituală imposibil de numit și că niciunul dintre ei nu ar fi putut să-și găsească locul în lume. Însă el n-a fost niciodată la fel de vătămat ca Marianne, atât că ea îl făcea să se simtă astfel.

Într-o seară, o aștepta pe Helen la facultate, în fața corpului de clădire dedicat cluburilor studențești. Ea venea de la sala de gimnastică, din cealaltă parte a campusului, și urmau să ia împreună autobuzul către locuința ei. Connell stătea pe trepte, uitându-se la ecranul telefonului, când ușa din spatele lui s-a deschis, și deodată au ieșit o mulțime de studente și studenți, îmbrăcați în rochii și costume de seară, râzând și vorbind laolaltă. În lumina de pe holul din spatele lor, li se vedeau numai siluetele, așa că a durat puțin până când

a recunoscut-o pe Marianne. Purta o rochie lungă, închisă la culoare, și avea părul ridicat în vârful capului, ceea ce îi sublinia gâtul zvelt. Cu o expresie familiară, Marianne i-a surprins privirea. Hei, bună, a zis ea. Connell nu-i cunoștea pe însoțitorii ei, doar presupunea că trebuie să fi fost colegii de la un cerc de dezbateri. Bună, i-a răspuns. Cum s-ar putea oare ca sentimentele lui pentru ea să fie măcar asemănătoare cu sentimentele pe care le nutrea față de alții? Dar unele dintre aceste sentimente veneau din cunoașterea puterii teribile pe care o avusese asupra ei, pe care o avea încă și pe care nu credea că o va pierde vreodată.

Atunci a sosit Helen. El a observat-o numai când l-a strigat. Era echipată în colanții de sport și tenișii, ducea rucsacul de sală pe un umăr, iar pelicula de transpirație de pe fruntea ei se deslușea în lumina străzii. A simțit un val imens de dragoste pentru Helen, dragoste și înțelegere, aproape compasiune. Știa că locul lui era alături de ea. Ceea ce aveau împreună era ceva normal, aveau o relație salubră. Viața pe care o trăiau era o viață corectă.

Luându-i rucsacul de pe umăr, a ridicat o mână să-și ia la revedere de la Marianne. Ea nu i-a răspuns în același fel, doar a dat scurt din cap. Distracție plăcută! i-a urat Helen, înainte de a porni spre stația de autobuz. După aceea, Connell s-a simțit trist pentru Marianne, trist că nimic din viața ei nu a părut cu adevărat sănătos, trist că fusese nevoit să-i întoarcă spatele. Știa că asta o îndurerase. Într-un fel, era trist și pentru el însuși. În autobuz, a continuat să o vadă în minte așa cum stătuse în prag, cu lumina în spate: cât de elegant arăta, cât de fermecătoare era și ce expresie subtilă afișase când îi întâlnise privirea. Dar el nu putea să fie ceea ce și-ar fi dorit ea. După o vreme, și-a dat seama că Helen îi spunea niște

lucruri, așa că a încetat să se gândească la toate astea și a început s-o asculte.

Pentru cină, Peggy a gătit paste, iar acum mănâncă toți la masa rotundă din grădină. Cerul este de un albastru spălăcit, neted și simplu ca mătasea. Marianne aduce din casă o sticlă de vin spumos rece, cu picăturile de condens scurgându-se pe suprafață ca sudoarea, și îl roagă pe Niall s-o deschidă. Marianne e foarte pricepută și sociabilă în astfel de ocazii, de parc-ar fi soția unui diplomat. Locul lui Connell se află între al ei și al lui Peggy. Dopul sare peste gardul grădinii și aterizează undeva unde nu poate fi văzut. O spumă albă se revarsă peste buza sticlei și Niall îi toarnă din vin lui Elaine. Paharele sunt largi și deloc adânci, asemenea unor farfurioare. Jamie și-l întoarce pe al lui cu fundul în sus și spune: Nu avem pahare de șampanie?

Dar sunt chiar pahare de șampanie, zice Peggy.

Nu, eu mă refer la cele înalte, explică Jamie.

A, te gândești la paharele lungi și subțiri, spune Peggy. Astea sunt cupe de șampanie.

Helen ar râde auzind o astfel de conversație și, gândindu-se cât de mult ar râde ea, Connell zâmbește. Marianne intervine: Nu-i o chestiune de viață și de moarte, OK? Peggy își umple paharul și dă mai departe sticla.

Eu ziceam că astea nu sunt de șampanie, insistă Jamie.

Ce filistin ești! îi aruncă Peggy.

Eu, filistin? se miră el. Bem șampanie din castronele pentru sos.

Niall și Elaine izbucnesc în râs, iar Jamie zâmbește, având impresia că a făcut o glumă bună. Marianne își atinge ușor pleoapa cu vârful degetului, ca pentru a înlătura un fir de praf.

Sunt niște pahare de șampanie de modă veche, zice Marianne. Au fost ale tatălui meu. Du-te în casă și ia-ți unul înalt, dacă ții neapărat, sunt mai multe în dulapul de deasupra chiuvetei.

Ironic, Jamie face ochii mari și zice: Ah, nu mi-am dat seama că am atins un punct nostalgic pentru tine. Marianne așază sticla în mijlocul mesei și nu comentează. Connell n-a auzit-o niciodată pe Marianne pomenindu-l pe tatăl ei așa într-o conversație obișnuită. Nimeni altcineva de la masă nu pare să aibă habar; Elaine poate nici nu știe că tatăl Mariannei a murit. Connell încearcă să surprindă privirea fetei, însă nu izbutește.

Pastele sunt delicioase, spune Elaine.

O, mă bucur, răspunde Peggy. Foarte *al dente*, nu-i așa? Poate prea *al dente*.

Cred că sunt numai bune, zice Marianne.

Connell gustă un pic de vin, care în gură i se transformă în spumă, apoi dispare ca și cum n-ar fi fost. Jamie începe să povestească ceva hazos despre unul dintre prietenii lui, care face un stagiu de vară la Goldman Sachs. Connell își termină vinul și, discret, Marianne îi umple din nou paharul. Mersi, spune el încet. Mâna ei întârzie o secundă în aer, ca și cum ar urma să-l atingă, dar n-o face.

În dimineața de după anunțarea burselor, Connell și Marianne au mers la ceremonia de depunere a jurământului. Ea petrecuse cu o seară înainte și părea mahmură – singurul lucru care lui i-a făcut plăcere, pentru că, altfel, ceremonia era îngrozitor de formală, trebuiau să poarte robe și să recite anumite chestii în latină. După aceea, s-au dus împreună să ia micul dejun la o cafenea de lângă facultate. Au stat afară, la o masă așezată pe trotuar, astfel că pe lângă ei se vânturau

oameni care duceau sacoşe de cumpărături în mâini şi vorbeau tare la telefon. Marianne a băut numai o cafea neagră şi şi-a comandat un croasant, pe care nu l-a terminat. Connell a înfulecat o omletă mare cu brânză şi şuncă, două felii de pâine cu unt şi un ceai cu lapte.

Marianne a spus că e îngrijorată din cauza lui Peggy, singura dintre ei trei care nu primise bursă. A zis că îi va fi greu. Connell a inspirat şi a tăcut. Peggy n-avea nevoie de subvenţie pentru studii, nici de cazare gratuită în campus, fiindcă locuia acasă, în Blackrock, iar părinţii ei erau amândoi medici. Însă Marianne se încăpăţâna să vadă bursele ca pe o chestiune ţinând de sentimentele personale, nu ca pe un aspect de natură economică.

În orice caz, mă bucur pentru tine, a spus ea.

Şi eu mă bucur pentru tine.

Dar tu o meriţi mai mult.

Connell şi-a ridicat privirea spre ea. S-a şters la gură cu şervetelul. Te referi la partea financiară? a întrebat.

O! a exclamat Marianne. De fapt, am vrut să spun că eşti un student mai bun.

S-a uitat critic spre croasant. El i-a urmărit privirea.

Dar, evident, şi din punct de vedere financiar, a continuat ea. Adică, e o prostie că nu cercetează şi mijloacele studenţilor atunci când oferă bursele.

Suntem din clase sociale foarte diferite...

Eu nu prea mă gândesc la asta, a zis Marianne. Apoi, repede, a adăugat: Scuze, am vorbit ca o ignorantă. Poate că ar trebui să mă gândesc mai mult.

Nu mă consideri prietenul tău din clasa muncitoare?

Ea a afişat un zâmbet care semăna mai curând a grimasă: Sunt conştientă de faptul că am ajuns să ne cunoaştem fiindcă mama ta lucrează pentru maică-mea. Şi mai cred că

Denise nu e un angajator bun, probabil că n-o plătește grozav pe Lorraine.

Nu, o plătește cu curu'.

Connell a tăiat o felie subțire din omletă. Oul avea o consistență mai cauciucată decât i-ar fi plăcut lui.

Mă mir că subiectul ăsta n-a mai apărut în discuțiile noastre până acum, a zis ea. Te înțeleg perfect dacă mă disprețuiești.

Nu, nu te disprețuiesc. De ce aș face-o?

Și-a lăsat deoparte furculița și cuțitul și s-a uitat la ea. Marianne avea o expresie anxioasă pe chip.

Mă simt aiurea când vine vorba despre chestiile astea, a continuat el. Mă simt aiurea înțolit la costum și recitând ceva în latină. Știi, aseară, la dineu, cei care ne serveau erau studenți. Lucrează ca să se întrețină pe durata studiilor, în timp ce noi stăm acolo și mâncăm gratuit ce ne pun ei în față. Nu e oribil?

Sigur că e. Toată ideea de „meritocrație", sau cam așa ceva, mi se pare malefică, știi că asta-i părerea mea. Dar ce ar trebui să facem? Să dăm înapoi banii de bursă? Nu văd ce-am realiza.

Ei bine, întotdeauna e ușor să găsești motive pentru care să nu întreprinzi un lucru.

Știi că nici tu n-ai renunța la bursă, așa că nu mă face pe mine să mă simt vinovată, a zis Marianne.

Apoi au continuat să mănânce. Parcă purtau o discuție în contradictoriu în care ambele părți aveau dreptate, iar ei își aleseseră punctul de vedere mai mult sau mai puțin întâmplător, asta doar ca discuția să poată merge mai departe. Un pescăruș a aterizat la poalele unui stâlp de iluminat din apropiere, cu penele arătând minunat de curate și de moi.

Trebuie să-ți fie clar în minte cum ar arăta o societate bună, a adăugat Marianne. Iar dacă crezi că oamenii ar trebui să poată merge la facultate, să obțină diplome în Limba engleză, n-ar fi cazul să te simți vinovat că și tu faci așa, fiindcă ai tot dreptul.

Asta e OK pentru tine, tu nu te simți vinovată de nimic.

Ea a început să scotocească în poșetă, căutând ceva. Fără să se gândească prea mult, a întrebat: Așa mă vezi tu?

Nu, a răspuns Connell. Apoi, nefiind deloc sigur cât de vinovată se considera Marianne în general, a adăugat: Habar n-am. Ar fi trebuit să știu că, dacă vin la Trinity, așa o să fie. Mă uit la toate lucrurile astea legate de bursă și mă gândesc: Doamne, ce-ar zice lumea din liceu?

O secundă, ea nu a răspuns. Într-un mod neclar, el simțise că s-a exprimat incorect, dar nu-și dădea seama în ce punct. Adevărul este, a spus Marianne, că mereu te-a preocupat ce zice lumea din liceu. Atunci Connell și-a adus aminte cum se purtaseră colegii cu ea la vremea aceea, cum se purtase el însuși cu ea la vremea aceea, și s-a simțit profund dezagreabil. Nu era concluzia la care spera că va ajunge conversația, dar a zâmbit și a exclamat: Vai, mie! Marianne i-a întors surâsul și și-a ridicat ceașca de cafea. Connell s-a gândit: așa cum relația lor din liceu respectase condițiile lui, relația lor de acum le respecta pe ale ei. Numai că Marianne e mai generoasă, și-a spus sieși. E o persoană mai bună.

După ce Jamie își termină povestea, Marianne intră în casă, apoi revine cu încă o sticlă de vin spumant și o alta de vin roșu. Niall începe să desfacă sârma primei sticle, iar Marianne îi întinde lui Connell un tirbușon. Peggy strânge farfuriile de pe masă. Connell desface folia de pe dopul sticlei, timp în care Jamie se apleacă și îi șoptește ceva Mariannei.

Connell înfige tirbușonul în dop și răsucește, împingând. Peggy îi ia farfuria și o așază peste celelalte. Apăsând brațele tirbușonului, el saltă dopul cu un sunet ca un plescăit din buze.

Cerul s-a mai întunecat, devenind acum de un albastru rece, cu nori argintii pe linia orizontului. Connell își simte fața roșie și se întreabă dacă nu cumva l-a ars soarele prea tare. Uneori, îi place să și-o închipuie pe Marianne mai în vârstă, având copii. Își închipuie că sunt cu toții aici, în Italia, iar ea pregătește o salată, sau altceva, și i se plânge lui Connell în legătură cu soțul ei, probabil un intelectual, care Mariannei i se pare plicticos. De ce nu m-am măritat cu tine? ar putea întreba ea. În nălucirea lui, o vede foarte limpede, îi vede chipul și crede că și-a petrecut ani mulți lucrând ca jurnalistă, poate trăind în Liban. Pe sine nu se vede prea clar, nici nu știe ce a făcut între timp. Dar știe ce i-ar răspunde Mariannei: Din cauza banilor. Iar ea ar râde, fără să-și ridice privirea din castronul cu salată.

La masă, vorbesc despre excursia de o zi planificată la Veneția: ce trenuri ar trebui să ia, ce galerii merită vizitate. Marianne îi spune lui Connell că i-ar plăcea Guggenheim, iar Connell se simte încântat că i s-a adresat lui, mulțumit că astfel a fost evidențiat ca un cunoscător al artei moderne.

Nu știu de ce ne batem capul cu Veneția, spune Jamie. E plină de asiatici care fotografiază orice.

Doamne ferește să fii nevoit să întâlnești un asiatic, mdea, zice Niall.

La masă se așterne tăcerea. Apoi, Jamie spune tărăgănat: Ce-i? Din tonul lui și din întârzierea reacției, pare evident că s-a îmbătat.

E cam rasist ce-ai zis despre asiatici, îi explică Niall. Însă nu vreau să insist.

A, pentru că toți asiaticii de la masă s-ar simți jigniți, nu-i așa? se hlizește Jamie.

Marianne se ridică brusc: Mă duc după desert.

Connell e dezamăgit de lipsa ei de verticalitate, însă, ce-i drept, nici el nu scoate vreo vorbă. Peggy o urmează pe Marianne în casă și toți ceilalți așteaptă în tăcere. O insectă zburătoare dă târcoale prin întuneric, Jamie o alungă cu un șervețel. După un minut sau două, Peggy și Marianne aduc desertul din bucătărie: un bol din sticlă imens cu jumătăți de căpșune. Un teanc de vase de porțelan și linguri de argint. Încă două sticle cu vin. Vasele sunt împărțite, iar mesenii și le umplu cu fructe.

Toată după-amiaza a tăiat la afurisitele astea mici, zice Peggy.

Mă simt extrem de răsfățată, spune Elaine.

Unde e frișca? întreabă Jamie.

E înăuntru, îi răspunde Marianne.

Și de ce n-ai adus-o?

Cu răceală, Marianne își trage scaunul și se ridică, pregătindu-se să meargă din nou în casă. Este aproape întuneric acum. Jamie își plimbă privirea de jur împrejurul mesei, încercând să găsească pe cineva care să-i dea dreptate că a cerut frișca sau că Marianne a reacționat exagerat la o întrebare inocentă. Însă toți par că evită să-l privească și, oftând, își împinge violent scaunul în spate și pornește după ea. Scaunul se răstoarnă zgomotos în iarbă. Jamie intră în bucătărie pe ușa laterală, trântind-o în urma lui. Și în spatele casei există o ușă, care duce în partea cealaltă a grădinii, în livadă. Zona e împrejmuită de un zid, așa că numai vârfurile pomilor pot fi zărite.

Când Connell își întoarce atenția către masă, Niall se holbează la el. Nu știe ce semnifică privirea lui. Încearcă să-și

mijească ochii, vrând să-i arate amicului său că nu pricepe. Niall aruncă o ocheadă cu subînțeles spre interiorul casei, apoi din nou către el. Connell se uită peste umărul drept. Lumina din bucătărie e aprinsă, emanând o strălucire galbenă prin ușile dinspre grădină. Din locul unde șade, nu are cum să vadă ce se petrece înăuntru. Elaine și Peggy laudă căpșunele, dar când fac o pauză, Connell aude o voce ridicată venind dinspre casă, aproape un țipăt. Cu toții înlemnesc. El se ridică, vrând să se ducă într-acolo, și simte că tensiunea arterială i-a scăzut. A băut deja o sticlă cu vin, poate și mai mult de-atât.

Când ajunge la ușile dinspre grădină, vede că Jamie și Marianne stau lângă blatul de bucătărie, purtând o discuție aprinsă. Prin geamuri, nu îl zăresc pe Connell imediat. El se oprește cu mâna pe clanță. Marianne are fața foarte roșie, poate fiindcă a stat prea mult la soare sau poate fiindcă e mânioasă. Nesigur, Jamie își umple paharul de șampanie cu vin roșu. Connell apasă pe clanță și intră. E totu-n regulă? îi întreabă. Ambii se uită la el, ambii se opresc din vorbit. Observă că Marianne tremură ca și cum i-ar fi frig. Jamie ridică sarcastic paharul în direcția lui Connell, iar vinul se revarsă din pahar și picături mari se scurg pe podea.

Pune-l jos, spune Marianne încet.

Pardon, ce-ai zis? răspunde Jamie.

Te rog să pui paharul jos, repetă Marianne.

Jamie zâmbește și dă aprobator din cap, ca pentru sine: Vrei să-l pun jos? Bine, uite, îl pun jos.

Și lasă paharul să cadă pe podea. Paharul se sparge în zeci de cioburi. Marianne țipă, un țipăt adevărat, din fundul gâtlejului, și se repede spre Jamie, trăgându-și mâna dreaptă înapoi, ca pentru a-l lovi. Connell se aruncă între ei, cu sticla scrâșnindu-i sub tălpi, și o prinde pe Marianne din

partea de sus a brațelor. În spatele lui, Jamie râde. Marianne încearcă să-l împingă pe Connell, vrând să-l dea la o parte, tot corpul i se cutremură, iar fața îi e pătată ca după plâns. Vino-ncoace, Marianne, zice Connell. Ea se uită la el. Și-o amintește cum era în liceu, ursuză și încăpățânată cu toată lumea. O cunoștea bine pe-atunci. Se privesc unul pe altul, rigiditatea dispare, și ea devine moale, de parcă ar fi fost împușcată.

Ai mințile complet futute, nebuna dracului! zice Jamie. Caută-te la cap!

Connell o întoarce pe Marianne, călăuzind-o spre ușa din spatele casei. Ea nu opune rezistență.

Unde vă duceți? întreabă Jamie.

Connell nu răspunde. Deschide ușa, iar Marianne iese și ea fără un cuvânt. Connell închide ușa în urma lor. În partea aceasta a grădinii e întuneric, singura lumină răzbătând dinspre fereastra opacă. Cireșele lucesc abia perceptibil în pomi. De dincolo de zid, aud vocea lui Peggy. Împreună cu Marianne, coboară treptele fără să-și vorbească. Lumina din bucătărie se stinge în spatele lor. Îl aud pe Jamie de partea cealaltă a peretelui, apoi alăturându-se musafirilor. Marianne își șterge nasul cu dosul palmei. Cireșele atârnă în jurul lor, strălucind ca tot atât de multe planete spectrale. Aerul este ușor înmiresmat, verde precum clorofila. În Europa se vinde gumă de mestecat cu clorofilă, observase Connell. Deasupra, cerul e de un bleumarin catifelat. Stelele clipesc, dar nu emană nicio lumină. Se plimbă împreună pe lângă un șir de pomi, îndepărtându-se de casă, după care se opresc.

Marianne se sprijină de un trunchi subțire, argintiu, iar Connell o cuprinde cu brațele. Pare slabă, se gândește el. Oare și înainte era atât de slabă? Ea își afundă fața în singurul lui

tricou curat. Încă poartă rochia albă de mai devreme, peste care şi-a pus un şal cu broderie aurie. El o strânge în braţe, corpul mulându-i-se după al ei, ca la genul acela de saltele cu memorie care se presupune că-ţi fac bine. Ea se înmoaie în braţele lui. Acum pare mai calmă. Respiraţiile lor încetinesc, până când ajung la acelaşi ritm. Lumina din bucătărie se aprinde pentru o vreme, apoi se stinge iarăşi, vocile cresc în intensitate, apoi se îndepărtează. Connell se simte sigur pe ceea ce face, dar este o siguranţă oarbă, de parcă ar funcţiona pe pilot automat. Îşi dă seama că degetele lui răsfiră părul Mariannei şi că o mângâie liniştitor pe ceafă. Nu ştie de cât timp face asta. Ea se freacă la ochi cu încheietura mâinii.

Connell îi dă drumul din braţe. Ea îşi pipăie buzunarul, căutându-şi pachetul de ţigări şi cutia cu chibrituri aproape zdrobită. Îi oferă o ţigară, el acceptă. Aprinde chibritul şi flacăra îi luminează trăsăturile în întuneric. Pielea ei pare uscată şi inflamată, ochii îi sunt umflaţi. Trage adânc în piept şi hârtia ţigării şuieră un pic. La rându-i, Connell îşi aprinde ţigara, apoi aruncă băţul în iarbă şi îl apasă cu talpa. Fumează amândoi în tăcere. Connell se îndepărtează de copac, se uită spre fundul grădinii, dar e prea întuneric ca să distingă ceva acolo. Se întoarce la Marianne, sub crengi, şi trage absent de o frunză lată, lucioasă. Ea îşi sprijină ţigara pe buza de jos şi îşi ridică părul cu mâinile, răsucindu-l într-un coc, pe care îl prinde cu un elastic de pe încheietură. În cele din urmă, îşi termină ţigările şi le sting în iarbă.

Pot să stau în camera ta în noaptea asta? întreabă ea. Dorm pe jos.

Patul e imens, zice el, nu-ţi face griji.

Când se întorc înăuntru, casa este cufundată în beznă. Ajunşi în camera lui Connell, se dezbracă, rămânând în lenjeria de corp. Marianne poartă un sutien alb de bumbac,

care îi face sânii să pară mici și triunghiulari. Se întind unul lângă altul, sub pătură. El știe că ar putea să facă sex cu ea imediat, dacă ar vrea. Marianne n-ar spune nimănui. Asta i se pare bizar de liniștitor, și se lasă în voia gândurilor, imaginându-și cum ar fi. Hei, i-ar șopti el. Stai tu pe spate, bine? Iar ea ar sta, ascultătoare, pe spate. Oricum, atât de multe lucruri secrete se petrec între oameni... Ce fel de persoană ar fi el dacă ar încerca asta acum? Una foarte diferită? Sau exact aceeași persoană, el însuși, fără absolut nicio diferență?

După o vreme, o aude îngăimând ceva. Scuză-mă, nu te-am auzit, spune el.

Nu știu ce e-n neregulă cu mine, zice Marianne. Nu știu de ce nu pot să fiu ca oamenii normali.

Vocea îi sună ciudat de rece și îndepărtată, de parcă ar fi o înregistrare a vocii ei, redată după ce ea a dispărut.

Cum adică? întreabă Connell.

Nu știu de ce nu-i pot face pe oameni să mă iubească. Cred că a fost ceva greșit la mine încă de când m-am născut.

O grămadă de lume te iubește, Marianne. Bine? Familia și prietenii te iubesc.

Câteva secunde, rămâne tăcută, apoi spune: Tu nu-mi cunoști familia.

El abia dacă observase că rostise cuvântul „familie", căutase doar să spună ceva liniștitor. Nu mai știe cum s-o dreagă acum. Cu aceeași voce ciudată, egală, ea continuă: Ai mei mă urăsc.

El se ridică în șezut, ca s-o vadă mai bine. Știu că te certi cu ei, zice, dar asta nu înseamnă că te urăsc.

Ultima dată când am fost acasă, fratele meu mi-a spus că ar trebui să mă sinucid.

Mecanic, Connell își îndreaptă spatele, aruncând pătura de pe el, de parcă ar intenționa să se ridice din pat. Își plimbă limba prin tot interiorul gurii.

De ce-a zis una ca asta? o întreabă.

Nu știu. A zis că nu mi-ar duce dorul nimeni dacă aș fi moartă, căci n-am niciun prieten.

Și nu-i spui maicăi-tii că vorbește într-așa un hal cu tine?

Păi, era și ea de față, răspunde Marianne.

Connell își strânge maxilarele. Sângele îi pulsează puternic în jugulară. Încearcă să vizualizeze scena aceasta, cu familia Sheridan acasă, cu Alan, din cine știe ce motiv, spunându-i Mariannei să se sinucidă, însă e al naibii de greu să-ți închipui orice familie comportându-se așa cum a povestit ea.

Și mama ta ce-a spus? Cum a reacționat?

Cred că a aruncat ceva de genul: „Oh, nu o încuraja!"

Încet, Connell inspiră pe nas și expiră printre buze.

Dar ce a provocat mizeria asta? continuă el. Cum a-nceput cearta?

Acum simte că expresia Mariannei se schimbă, sau se asprește, dar nu-și dă seama ce anume se-ntâmplă.

Și tu crezi că am făcut ceva, de-am meritat-o...

Nu, bineînțeles că nu.

Uneori mă gândesc că, probabil, o merit. Altfel nu știu de ce s-ar întâmpla. Dacă Alan e într-o dispoziție proastă, pur și simplu mă urmărește prin casă. N-am ce să fac, unde să mă ascund. Intră în camera mea, nu-i pasă dacă dorm sau mă ocup cu vreun lucru.

Connell își șterge palmele de cearșaf.

Te-a lovit vreodată? întreabă el.

Mai rar de când am plecat la facultate. Ca să fiu sinceră, asta nici măcar nu mă deranjează foarte mult. Mai demoralizante sunt chestiile de natură psihologică. Nu prea știu cum să-ți explic, serios. Îmi dau seama că trebuie să sune...

El își atinge fruntea cu mâna. Are pielea umedă. Ea nu-și termină fraza, cât să explice cum trebuie să sune.

De ce nu mi-ai povestit niciodată despre asta? întreabă Connell. Ea nu-i răspunde. Lumina este slabă, dar el o vede deschizând ochii. Marianne, zice. În tot timpul cât am fost împreună, de ce nu mi-ai pomenit absolut nimic despre asta?

Nu știu... N-am vrut să crezi că sunt o traumatizată, o distrusă, așa ceva. Probabil mi-a fost teamă că n-o să mă mai vrei. În cele din urmă, el își cuprinde fața cu mâinile. Își simte degetele reci și umede pe pleoape, iar ochii îi înoată în lacrimi. Cu cât apasă mai tare, cu atât mai rapid i se scurg pe obraji. Doamne, Dumnezeule! exclamă Connell. Vocea îi sună gutural, așa că și-o drege. Vino încoace, îi zice. Și ea vine imediat lângă el. Se simte îngrozitor de rușinat, de confuz. Stau întinși față-n față, iar el o cuprinde cu brațele. Îi șoptește la ureche: Îmi pare rău, mă crezi? Ea îl ține strâns, cu brațele în jurul lui, și el o sărută pe frunte. Connell a considerat-o întotdeauna o ființă traumatizată, i-a trecut asta prin cap oricum... Strânge din ochi, copleșit de vină. Acum, fețele lor sunt fierbinți și umede. El repetă în minte cuvintele Mariannei: *mi-a fost teamă că n-o să mă mai vrei.* Gura ei este așa de aproape, încât îi simte respirația umedă pe buze. Încep să se sărute, gura ei are un gust întunecat de vin. Corpul i se mișcă lipit de al lui, el îi atinge sânii cu mâna și, în câteva secunde, ar putea fi din nou în ea, doar că atunci Marianne zice: Nu, n-ar trebui s-o facem. Și se retrage, pur și simplu. Connell își aude propria răsuflare în liniștea din cameră, un gâfâit jalnic. Așteaptă până când se domolește, fiindcă nu vrea să-și piardă graiul când va încerca să vorbească. Îmi pare foarte, foarte rău, spune el. Ea îi strânge mâna. Este un gest extrem de trist. Lui nu-i vine să creadă ce prostie teribilă a putut să facă. Îmi pare rău, zice iarăși. Dar Marianne i-a întors deja spatele.

Cinci luni mai târziu

(Decembrie 2013)

În holul cel mare al corpului de clădire de la Filologie, ea se așază ca să-și verifice e-mailul. Nu își dă jos paltonul, pentru că se va ridica foarte curând. Lângă ea, pe banchetă, se află micul dejun pe care tocmai și l-a cumpărat de la supermarketul de vizavi: o cafea neagră cu zahăr brun și o ruladă cu lămâie. Ia același mic dejun cu regularitate, fără nicio variație. În ultima vreme, a început să-l mănânce încet, dar cu îmbucături mari, simțind mereu cum zahărul i se lipește de dinți. Cu cât mănâncă mai lent și cu cât se gândește mai mult la ceea ce înghite, cu atât mai puțin flămândă se simte. Nu va mai mânca decât abia pe la opt sau nouă seara.

Are două e-mailuri noi, unul de la Connell, altul de la Joanna. Mută cursorul de la unul la celălalt, apoi îl selectează pe cel de la Joanna.

> nu prea am veşti de aici, ca de obicei. recent am început să stau seara acasă şi să mă uit la un documentar din nouă părţi despre războiul civil american. am aflat o mulţime de chestii noi despre diferiţi generali din războiul civil pe care o să ţi le spun data viitoare când vorbim pe Skype. tu ce mai faci? dar Lukas? a făcut pozele alea sau azi trebuia? şi întrebarea cea mare... pot să le văd când sunt gata? sau e ceva obscen? aştept răspunsul tău.

Marianne apucă rulada cu lămâie, mușcă încet din ea, o bucată zdravănă, după care o lasă să se topească, în straturi, pe limbă. Mestecă, înghite, apoi ridică paharul cu cafea. O gură mare de cafea. Pune paharul jos și deschide mesajul de la Connell.

> Nu înțeleg ce-ai vrut să spui în ultima ta frază. Te referi la faptul că asta-i din cauză că suntem departe unul de altul, sau că ne-am schimbat ca oameni? Eu chiar mă simt acum un om diferit față de cum eram atunci, dar poate că nu par chiar altfel, habar n-am. Apropo, l-am căutat pe prietenul tău Lukas pe Facebook, arată „tipic scandinav". Din păcate, Suedia nu s-a calificat la Cupa Mondială, așa că, dacă te îndrăgostești de suedez, va trebui să mă gândesc la o altă modalitate de-a mă împrieteni cu el. Nu zic că Lukas o să fie musai iubitul tău sau că, dacă ar fi, ar vrea să discute cu mine despre fotbal, deși mă gândesc la asta ca la o posibilitate. Știu că-ți plac tipii înalți și arătoși, cum spui tu, așa că, de ce nu Lukas?, care pare înalt și arată și bine (Helen i-a văzut poza, a fost de acord). Dar, în fine, nu insist pe faza cu iubitul, sper numai că te-ai asigurat că nu-i vreun psihopat. Tu n-ai întotdeauna un radar bine reglat când se pune problema asta.
>
> În altă ordine de idei, aseară mergeam cu taxiul prin Phoenix Park și am văzut o mulțime de căprioare. Căprioarele sunt niște creaturi care arată tare straniu. Noaptea par niște fantome, iar ochii lor pot să reflecte luminile farurilor într-un verde-măsliniu sau în argintiu, ca în filme când bagă efecte speciale. S-au oprit să se uite la taxiul nostru, apoi au

zbughit-o. Mie mi se pare ciudat când animalele se opresc, fiindcă arată extrem de inteligente atunci, însă asta-i poate numai pentru că eu asociez oprirea cu gândurile. Căprioarele sunt elegante oricum, trebuie s-o spun. Au figurile acelea meditative și corpurile zvelte, frumoase. Dar se sperie și fug în cele mai imprevizibile moduri. Nu mi-au amintit de tine imediat, dar gândindu-mă acum la asta, sesizez o asemănare. Sper că nu te simți jignită de comparație. Ți-aș povesti despre petrecerea la care am fost înainte să ne urcăm în taxi și să traversăm Phoenix Park, dar, sincer, a fost plicticoasă și nici pe departe la fel de interesantă cum mi s-au părut căprioarele. N-am văzut acolo pe nimeni dintre cei pe care-i cunoști. Ultimul tău e-mail a fost foarte interesant, mulțumesc. Ca de obicei, abia aștept să-mi mai trimiți vești.

Marianne se uită la ceas, în colțul din dreapta-sus al ecranului, 9:49. Se întoarce la mesajul de la Joanna și îi răspunde:

Azi facem pozele, chiar acum mă duc la el. Sigur că o să ți le trimit când sunt gata ȘI aștept comentarii lungi și flatante despre fiecare poză în parte. Abia aștept să aud ce ai aflat despre războiul civil american. Tot ce am învățat eu aici e cum să spun „nu, mulțumesc" (*nej tack*) și „serios, nu" (*verkligen, nej*). Vorbim curând.

Marianne închide laptopul, mai ia două guri din ruladă și împachetează restul în punguța din hârtie de pergament. Bagă laptopul în rucsac, de unde își scoate bereta moale de fetru, pe care și-o trage peste urechi. Rulada o aruncă într-un coș de gunoi din apropiere.

Afară ninge încă. Lumea exterioară arată ca un ecran de televizor vechi, nereglat. Zgomotul vizual sparge peisajul în fragmente moi. Marianne își îngroapă mâinile în buzunare. Fulgi de zăpadă îi cad pe față și se dizolvă curând. Un fulg rece îi atinge buza de sus, iar ea pipăie cu limba după el. Ținându-și capul plecat din cauza gerului, se îndreaptă spre studioul lui Lukas. Părul lui Lukas este atât de blond, că firele, dacă le privești separat, par albe. Uneori, descoperă câte unul pe hainele ei, mai fin decât mătasea. El se îmbracă doar în negru: cămăși negre, hanorace negre cu fermoar, bocanci negri cu tălpi groase, negre, de cauciuc. Este artist. Prima dată când s-au întâlnit, Marianne i-a spus despre ea că e scriitoare. A fost o minciună, desigur. Acum evită să mai aducă vorba despre asta.

Lukas locuiește lângă gară. Marianne își scoate o mână din buzunar, suflă peste degete și apasă butonul soneriei. El răspunde, în engleză: Cine e?

Marianne sunt.

A, ai ajuns mai devreme, spune Lukas. Hai, intră!

„De ce-o fi zis: Ai ajuns mai devreme?" se gândește Marianne, în timp ce urcă scările. Vocea i s-a auzit destul de neclar, dar parcă o spusese zâmbind. Oare a subliniat asta ca s-o facă să se simtă exagerat de nerăbdătoare? Dar realizează că ei nu-i pasă cât de nerăbdătoare ar putea părea, fiindcă în ea nu există nicio nerăbdare secretă. Ar putea să fie aici, urcând treptele către studioul lui Lukas, sau ar putea la fel de bine să se afle în biblioteca din campus ori în cămin, făcându-și o cafea. De câteva săptămâni are senzația asta, senzația că e înconjurată de o folie de protecție, că plutește ca mercurul. Lumea dinafară se atinge de pielea ei expusă, dar nu și de cealaltă parte a ei, cea din interior. Așa că, indiferent

din ce motiv spune Lukas „ai ajuns mai devreme", își dă seama că pentru ea nu contează.

Sus, el face pregătirile de rigoare. Marianne își scoate bereta și o scutură. Lukas ridică privirea, apoi se uită din nou la trepied. Te obișnuiești cu vremea? o întreabă. Ea își agață bereta în cuierul prins pe dosul ușii și ridică din umeri. Începe să-și dezbrace paltonul. În Suedia avem o vorbă, spune Lukas. Nu există vreme proastă, doar haine proaste.

Marianne își agață paltonul sub beretă. E ceva în neregulă cu hainele mele? întreabă ea blând.

E doar o zicală de pe la noi, surâde Lukas.

Tot nu-și dă seama dacă el a vrut sau nu să-i critice hainele. Marianne poartă un pulover gri din lână de oaie, o fustă neagră, groasă, și cizme înalte, până la genunchi. Lukas nu prea are habar despre bunele maniere, ceea ce, în ochii Mariannei, îl face să pară copilăros. Nu-i oferă niciodată cafea sau ceai când vine la studio, nici măcar un pahar cu apă. Începe imediat să vorbească despre ce a citit el sau ce a mai făcut de la ultima ei vizită. Nu pare să-l intereseze părerea ei și, uneori, răspunsurile pe care i le dă Marianne îl nedumeresc ori îl dezorientează; asta, pretinde el, ar fi din pricina englezei lui deficitare. Adevărul este că înțelege foarte bine. Oricum, astăzi pare altfel. Marianne se descalță, lăsându-și cizmele lângă ușă.

În colțul studioului se află o saltea – acolo doarme Lukas. Ferestrele, care sunt foarte înalte și coboară până aproape de podea, au jaluzele și perdele lungi, subțiri. Prin cameră sunt răspândite felurite obiecte: câteva ghivece mari de flori, teancuri de atlase, o roată de bicicletă. La început, diversitatea aceasta a impresionat-o pe Marianne, dar Lukas i-a explicat mai târziu că adunase special obiectele pentru o sesiune foto, ceea ce le-a făcut să devină artificiale în ochii ei. La

tine, totul e pentru efect, i-a spus Marianne odată. El a considerat asta un compliment față de arta lui. Și, realmente, are un gust impecabil. Este sensibil la cele mai mici defecte estetice în pictură, în cinema, chiar și în romane sau emisiuni de televiziune. Uneori, când Marianne pomenește numele unui film pe care l-a văzut de curând, el scutură din mână și zice: Pentru mine, e un fiasco. Puterea asta de discernământ, și-a dat ea seama, nu-l transformă pe Lukas într-un om bun. A reușit să-și cultive sensibilitatea artistică, dar fără să învețe cu adevărat să deosebească binele de rău. Simplul fapt că așa ceva e cu putință o tulbură pe Marianne, făcând ca arta să i se pară deodată fără rost.

Ea și Lukas au deja, de câteva săptămâni, un soi de aranjament. Lukas îl numește „jocul". Ca în orice joc, există niște reguli. Marianne nu are voie să vorbească sau să îl privească în ochi în timpul jocului. Dacă încalcă regulile, mai târziu e pedepsită. Jocul nu se termină când se isprăvește actul sexual, se termină când ea se duce la duș. Uneori, după sex, Lukas îi vorbește mult înainte de a-i permite să meargă la duș. Îi spune lucruri rele despre ea. E greu de știut dacă Mariannei îi place să audă lucrurile alea; dorește să le audă, însă acum a devenit conștientă că poate să-și dorească, într-un fel, ceva ce nu ar vrea. Recompensa este mică și dură, venind prea curând și lăsând-o apoi îngrețoșată și tremurândă. Nu ești bună de nimic, îi place lui Lukas să-i spună. Ești un nimic. Și ea se simte un nimic, o absență care trebuie umplută cu forța. Nu-i vorba că-i place senzația, dar o face să se simtă ușurată cumva. După aceea, își face dușul, iar jocul se termină. Atunci resimte o depresie adâncă, tranchilizantă, mănâncă orice îi spune el să mănânce, propriul corp îi e străin ca un gunoi.

De când a sosit aici, în Suedia, dar mai ales de la începerea jocului, oamenii i se par niște forme din hârtie colorată, absolut deloc reali. Uneori, câte cineva o privește în ochi, un șofer de autobuz sau un vânzător care-i cere un rest de bani, și, pentru o fracțiune de secundă, șocul o face să-și dea seama că, de fapt, asta este viața ei, că, de fapt, ea e vizibilă pentru ceilalți.

Această senzație dă naștere altora: foame și sete, dorința de a vorbi limba suedeză, dorința fizică de a înota sau de a dansa. Dar toate se risipesc la iuțeală. În Lund, nu îi e cu adevărat foame niciodată și, cu toate că își umple cu apă o sticlă de plastic în fiecare dimineață, golește mare parte din ea în chiuvetă, seara.

Acum, stă pe colțul saltelei, în timp ce Lukas aprinde și stinge o lampă, meșterind totodată ceva la aparatul de fotografiat. Încă nu știu cum ar trebui să cadă lumina, zice el. Poate facem mai întâi una așa, apoi încă una, altfel. Marianne ridică din umeri. Nu înțelege semnificația acestor vorbe. Pentru că toți prietenii lui vorbesc suedeza, nu poate să-și dea seama cât de popular sau de bine văzut e Lukas.

O mulțime de oameni se perindă prin studioul lui, transportă mereu echipamente ce au legătură cu arta pe scările casei, dar oare îi admiră munca, sunt recunoscători că le acordă atenție? Ori doar îl exploatează, pentru locul convenabil în care se află spațiul său de lucru, iar pe la spate își bat joc de el?

Bun, cred că suntem gata să trecem la treabă, zice Lukas.

Vrei să...

Deocamdată numai puloverul.

Marianne își scoate puloverul, trăgându-l peste cap. Și-l așază în poală, îl împăturește, îl pune deoparte. Rămâne

într-un sutien negru de dantelă, cu floricele brodate. Lukas începe să regleze camera foto.

De la ceilalți nu prea mai primește vești: Peggy, Sophie, Teresa, vechea gașcă. Jamie n-a fost deloc fericit când s-a pus problema despărțirii, le-a spus prietenilor comuni asta, iar prietenii l-au compătimit din plin. Așa au început să se întoarcă împotriva Mariannei, și-a dat seama încă dinainte de a pleca. Mai întâi, a tulburat-o faptul că oamenii îi ocoleau privirile într-o încăpere, că discuțiile se întrerupeau brusc atunci când apărea ea, dându-i sentimentul că și-a pierdut poziția în societate, că nu mai e admirată ori invidiată – ah, cât de repede îi alunecaseră toate printre degete! Însă după aceea a constatat că îi era ușor să accepte noua situație. Dintotdeauna avusese înlăuntrul său ceva ce masculii au vrut să domine, iar adeseori dorința lor de dominare a semănat mult cu atracția, chiar cu dragostea. În școală, băieții încercaseră să o supună prin cruzime și nepăsare, iar în facultate, bărbații încercaseră să facă același lucru prin sex și popularitate, cu toții în scopul de a subjuga o anumită forță din personalitatea ei. O deprima gândul că oamenii sunt atât de previzibili. Până la urmă, indiferent dacă era respectată sau disprețuită, nu conta prea mult. Dar oare fiecare etapă a vieții ei va continua să se dovedească același lucru, repetat la nesfârșit, aceeași competiție nemiloasă pentru dominare?

Cu Peggy fusese greu. *Sunt cea mai bună prietenă a ta*, îi declara întruna Peggy, cu o voce tot mai bizară. Nu putea să accepte atitudinea nonșalantă a Mariannei față de situația aceea. Îți dai seama că oamenii vorbesc despre tine, i-a zis Peggy într-o noapte, în timp ce Marianne își făcea bagajele. Marianne n-a știut ce să răspundă. După o pauză, i-a zis, gânditoare: Nu cred că mie îmi pasă mereu de lucrurile de

care îți pasă ție. Dar să știi că de tine îmi pasă. Exasperată, Peggy a fluturat din mâini, dând ocol măsuței de cafea de două ori.

Sunt cea mai bună prietenă a ta, a zis iarăși Peggy. Ce-ar trebui să fac?

Nu prea înțeleg întrebarea...

Adică, în ce postură mă pune asta pe mine? Fiindcă, sincer, n-am chef să iau partea nimănui.

Marianne s-a încruntat, trăgând fermoarul unui buzunar al valizei, cel în care-și pusese peria de păr.

Cu alte cuvinte, nu vrei să fii de partea mea, a spus.

Peggy s-a uitat la ea, răsuflând greu acum, ca urmare a efortului de a da ocoluri iuți măsuței de cafea. Marianne ședea în genunchi lângă valiză.

Nu știu dacă tu într-adevăr pricepi cum se simt oamenii, a zis Peggy. Prietenii sunt supărați.

Din cauză că m-am despărțit de Jamie?

Din cauza întregii povești. Oamenii chiar sunt supărați.

Peggy a privit-o, așteptând un răspuns, iar în cele din urmă Marianne a zis doar: OK. Frecându-și fața cu o mână, Peggy a spus: Te las să-ți termini bagajele. Iar când să iasă din cameră, a adăugat: Ar trebui să te duci la un psiholog, așa ceva. Marianne n-a înțeles sugestia. Ar trebui să mă duc la psiholog pentru că *nu* sunt supărată? s-a gândit ea. Totuși, era greu să ignore un lucru pe care îl auzise toată viața din diverse surse: că nu stătea deloc bine cu psihicul și că avea nevoie de ajutor.

Joanna e singura care a păstrat legătura cu ea. Seara, vorbesc pe Skype despre cursuri, despre filmele pe care le-au văzut, despre articolele scrise de Joanna pentru lucrarea ei. Pe ecran, fața îi e luminată slab, apărând mereu pe același fundal, peretele crem din dormitorul ei. Nu se mai machiază,

uneori nici măcar nu se piaptănă. Acum are o prietenă pe nume Evelyn, masterandă la Studii de Pace. Marianne a întrebat-o odată pe Joanna dacă se vede adesea cu Peggy, iar atunci pe chipul acesteia s-a ivit o expresie crispată. A dispărut după numai o fracțiune de secundă, însă fusese suficient ca Marianne să o remarce. Nu, a răspuns Joanna. Nu mă mai văd cu niciunul. Oricum, ei știu că am fost de partea ta.

Îmi pare rău, a spus Marianne. Nu voiam să rupi relațiile cu nimeni din pricina mea.

Joanna s-a strâmbat. De data asta, adoptase o expresie mai greu de descifrat – ori din cauza luminii slabe, ori a pixelării ecranului, ori poate a sentimentului ambivalent pe care încerca să-l exprime.

Nah, oricum n-am fost niciodată cu adevărat prietenă cu ei, a zis Joanna. Erau mai mult prietenii tăi.

Am avut impresia că eram cu toții prieteni...

Nu-i chiar așa, doar cu tine mă înțelegeam. Sincer, nu sunt de părere că Jamie sau Peggy sunt oameni buni. Nu-i treaba mea dacă vrei să fii prietenă cu ei, ți-am zis numai ce gândesc.

De acord, a spus Marianne. Probabil că m-a luat valul, asta fiindcă păreau să mă placă atât de mult.

Mda. Cred că, adânc în sinea ta, ți-ai dat seama cât de odioși erau. Pentru mine a fost mai ușor, căci pe mine nu m-au agreat în mod deosebit.

Marianne a fost surprinsă de turnura aceasta realistă a conversației lor și s-a simțit un pic mustrată, deși tonul Joannei a rămas prietenos. Avea dreptate, Peggy și Jamie nu erau oameni prea buni; ba chiar erau răi, se bucurau când îi făceau pe alții să sufere. Acum, Marianne se simte mâhnită că s-a lăsat înșelată, mâhnită că a crezut că are ceva în comun cu ei, mâhnită că a participat la piața de mărfuri pe

care ei o numeau prietenie. În liceu, considerase că astfel de schimburi directe de capital social erau sub demnitatea ei, dar viața la facultate i-a demonstrat că, de fapt, dacă cineva din școală ar fi fost dispus să-i fie prieten, s-ar fi comportat și ea la fel de crud ca toți ceilalți. Nu le este defel superioară.

Poți să te întorci spre fereastră? întreabă Lukas.

Desigur.

Marianne se răsucește pe saltea, cu picioarele strânse la piept.

Poți să te miști gen... Cumva, cu picioarele mai jos? spune Lukas.

Marianne își încrucișează picioarele în față. Lukas apleacă trepiedul și reajustează unghiul. Ea se gândește la e-mailul lui Connell în care o asemuia cu o căprioară. I-a plăcut rândul acela despre figurile gânditoare și trupurile zvelte. În Suedia a slăbit și mai mult, acum este și mai suplă, e chiar foarte subțire.

A hotărât să nu se ducă acasă de Crăciun anul acesta. Se gândește adesea cum să scape din „situația familială". În pat, noaptea, imaginează scenarii în care e complet eliberată de mama și de fratele ei, în relații nici bune, nici rele cu ei, pur și simplu o non-participantă la viețile lor. Și-a petrecut mare parte din copilărie și adolescență punând la cale scheme elaborate de evadare din conflictul familial: să rămână complet mută, să-și păstreze chipul și corpul fără expresie, imobile, să iasă din living fără vreun cuvânt și să se ducă în dormitorul său, închizând ușa încet în urma ei. Să se încuie în toaletă. Să plece de acasă un număr indefinit de ore și să stea singură în parcarea școlii. Niciuna dintre strategii nu se dovedise de succes. Dimpotrivă, tacticile ei păruseră chiar să mărească riscul de a fi pedepsită, ea fiind considerată cea care instigă. Acum înțelege că încercarea de a evita petrecerea

Crăciunului în familie, întotdeauna un prilej ca ostilităţile să atingă apogeul, va fi înregistrată în contabilitatea casei drept încă o mostră de comportament ofensator din partea ei.

Când se gândeşte la vremea sărbătorilor de iarnă, vede cu ochii minţii Carricklea, cu luminiţele aprinse pe Strada Principală, cu Moşul strălucitor din vitrina de la Kelleher, care mişcă în semn de salut, repetitiv şi scorţos, dintr-un braţ animat. Fulgii de zăpadă din staniol, agăţaţi la farmacia oraşului. Uşa măcelăriei deschizându-se şi închizându-se, voci strigând la colţ. Răsuflarea înălţându-se ca o ceaţă în parcarea bisericii, noaptea. Complexul Foxfield seara, casele tăcute ca nişte pisici adormite, ferestrele luminate. Bradul de Crăciun din camera din faţă a lui Connell, cu beteala ţepoasă, cu mobila îngrămădită ca să-i facă loc, şi sunetele înalte, pline de încântare, ale râsetelor. I-a zis cât de rău i-ar părea să n-o vadă. N-ar fi la fel fără tine, a scris el. S-a simţit ca o proastă citind şi i-a venit să plângă. Viaţa ei a devenit de-acum searbădă, orice urmă de frumuseţe s-a dus...

Cred că ai putea să-ţi dai ăla jos, zice Lukas.

Face semn spre sutienul ei. Marianne îşi duce mâinile la spate şi desface cheutoarea, apoi lasă bretelele să-i alunece de pe umeri. Îl aruncă la distanţă, să nu intre în cadru. Lukas face câteva fotografii, coboară aparatul pe trepied, îl mută câţiva centimetri mai în faţă şi continuă. Nemişcată, Marianne se uită pe fereastră. Sunetul declanşatorului încetează, în cele din urmă, iar ea îşi întoarce privirea. Lukas trage un sertar de sub masă. Scoate o panglică groasă, neagră, ţesută din bumbac aspru ori din fibre de in.

Ce-i aia? întreabă Marianne.

Doar ştii bine ce e.

Te rog, nu începe cu asta.

Lukas își vede de treabă nepăsător, desfăcând panglica. Marianne începe să-și simtă oasele foarte grele, o senzație familiară. Sunt așa de grele, că abia dacă poate să se miște. În tăcere, întinde brațele în față, ținându-și coatele apropiate. Bine, zice el. Lukas îngenunchează și leagă temeinic panglica. Încheieturile ei sunt subțiri, dar panglica e atât de strânsă, încât un pic de carne tot se răsfrânge de-o parte și de alta. Chestia asta i se pare că arată dizgrațios și, instinctiv, își întoarce din nou privirea spre fereastră. Foarte bine, zice Lukas, revenind la camera foto. Se aude declanșatorul. Ea închide ochii, el îi cere să-i deschidă. E obosită acum. Interiorul corpului ei pare să graviteze din ce în ce mai jos, spre podea, spre centrul pământului. Când își ridică privirea, îl vede pe Lukas desfășurând altă panglică.

O, nu, spune ea.

Dacă te opui, o să fie mai rău.

Nu vreau să fac asta.

Știu, zice el.

Lukas îngenunchează din nou. Ea își trage capul spre spate, încercând să-i evite atingerea, dar el îi cuprinde rapid gâtul cu mâna. Gestul acesta n-o sperie, ci doar o epuizează într-o asemenea măsură, că nu mai poate nici să vorbească, nici să se miște. Bărbia îi cade în piept, moale. A obosit să se mai chinuie să scape, când e mai ușor, mai lipsit de efort, să cedeze. El o strânge ușor de gât, ea tușește. Apoi, fără vreo vorbă, îi dă drumul. Ia din nou panglica, și acum o leagă la ochi. Până și pentru a respira i se pare că trebuie să facă un efort groaznic. O mănâncă ochii. El o atinge blând pe obraz cu dosul palmei, ei i se face greață.

Vezi, eu te iubesc, zice Lukas. Și știu că și tu mă iubești.

Îngrozită, Marianne se smulge brusc de lângă el, lovindu-se cu partea din spate a capului de perete. Cu mâinile în

continuare legate, bâjbâie ca să-şi tragă panglica de pe ochi şi reuşeşte s-o ridice suficient cât să vadă.

Ce s-a-ntâmplat? întreabă el.

Dezleagă-mă!

Marianne!

Dezleagă-mă acum sau chem poliţia, zice ea.

Asta nu este o ameninţare prea realistă, din moment ce încheieturile îi sunt încă legate, dar sesizând că dispoziţia ei s-a schimbat, Lukas începe să-i desfacă panglica din jurul mâinilor. Ea tremură violent. Imediat ce strânsoarea slăbeşte îndeajuns, Marianne îşi eliberează braţele. Îşi smulge legătura de pe ochi, înşfacă puloverul şi îl îmbracă rapid. Acum stă dreaptă în picioare, pe saltea.

De ce te porţi în felul ăsta? întreabă el.

Nu te apropia de mine. Să nu-mi mai vorbeşti niciodată aşa.

Aşa, cum? Ce-am zis?

Marianne îşi ia sutienul de pe saltea, îl mototoleşte în mână şi traversează camera, ca să-l înghesuie în poşetă. Începe să-şi tragă cizmele, sărind caraghios într-un picior.

Marianne, zice el. Ce-am făcut?

Vorbeşti serios sau asta e cine ştie ce tehnică artistică?

Viaţa în sine e o tehnică artistică.

Ea se holbează la el. Incredibil, Lukas îşi continuă observaţia spunând: Cred că eşti o scriitoare foarte talentată. Marianne izbucneşte în râs de-atâta groază.

Se pare că n-ai aceleaşi sentimente faţă de mine, adaugă el.

Vreau să fie foarte clar ce-ţi zic, spune ea. Nu simt nimic pentru tine. Nimic! Pricepi?

Lukas se întoarce la aparatul de fotografiat, cu spatele la ea, ca pentru a-şi ascunde o anumită expresie a feţei. Zâmbet maliţios ca răspuns la suferinţa ei? se gândeşte Marianne. Furie?... Că doar n-o fi rănit de vorbele ei – i s-ar părea

înspăimântător de-a dreptul să ia în considerare așa ceva. Lukas se apucă să dezasambleze instalația, ridicând camera foto de pe trepied. Marianne deschide ușa apartamentului și coboară treptele. Ar fi posibil ca el să-i facă lucruri oribile și, totodată, să aibă convingerea că acționează din dragoste? Să fie lumea un loc atât de malefic, încât iubirea să nu poată fi diferențiată de cele mai abjecte și abuzive forme de violență? În stradă, răsuflarea i se înalță într-o ceață fină, iar zăpada continuă să cadă, ca o repetare neîncetată a aceleiași greșeli infinitezimale.

Trei luni mai târziu

(Martie 2014)

În sala de așteptare, are de completat un chestionar. Scaunele, vopsite în culori aprinse, sunt așezate în jurul unei măsuțe de cafea, pe care se află un abac de jucărie. Măsuța de cafea este mult prea joasă ca să se aplece și să completeze formularele pe ea, așa că și le aranjează stângaci în poală. La prima întrebare, străpunge foaia cu pixul, în urmă rămânând o gaură mică. Își ridică privirea spre recepționera care i-a înmânat chestionarul, dar cum femeia nu-i dă atenție, își vede mai departe de treabă. Deasupra celei de-a doua întrebări stă scris: „Pesimism". Trebuie să încercuiască cifra din dreptul uneia dintre afirmațiile următoare:

0 Nu sunt descurajat în privința viitorului meu
1 Mă simt mai descurajat în privința viitorului meu decât eram înainte
2 Nu mă aștept ca situația mea să se îmbunătățească
3 Simt că viitorul meu este fără speranță și că lucrurile se vor înrăutăți

El are impresia că oricare dintre afirmațiile acestea ar putea fi adevărată, sau că mai multe ar putea fi adevărate în același timp. Strânge capătul pixului între dinți. În vreme ce o citește pe a patra, care, din cine știe ce motiv, e numerotată cu „3", Connell simte o mâncărime în țesutul moale al nasului, ca și cum fraza aceea l-ar provoca. Într-adevăr, crede că

viitorul lui este fără speranță și că lucrurile se vor înrăutăți. Cu cât se gândește mai mult la asta, cu atât mai puternic rezonează cu ideea. De fapt, nici n-a fost nevoie să se întrebe, fiindcă simte: fraza pare să-și aibă rădăcinile în el însuși. Își apasă tare limba pe cerul gurii, încercând să-și aranjeze trăsăturile într-o încruntare neutră vădind concentrarea. Pentru că nu vrea s-o alarmeze pe femeia care va primi chestionarul, încercuiește, în schimb, cifra 2.

Niall a fost cel care i-a vorbit despre acest cabinet. Mai exact, a spus: E gratis, așa că, de ce nu? Niall este o persoană practică și arată compasiune în moduri practice. Connell nu l-a văzut des în ultima vreme, fiindcă acum Connell locuiește în căminul pentru studenții bursieri și nu prea se mai întâlnește cu vechii amici. Aseară, a zăcut pe podeaua camerei sale o oră și jumătate, pentru că era prea obosit ca să-și termine voiajul de la baie până în pat. Baia era acolo, în spatele lui, iar patul era dincolo, în fața lui, amândouă la distanță mică, dar lui i se părea imposibil să se miște înainte sau înapoi, ci numai în jos, până când trupul i-a rămas neclintit pe covor. Ei, uite-mă și întins pe jos, s-a gândit el. Oare viața o fi mult mai rea aici decât pe pat, sau chiar într-un cu totul alt loc? Nu, viața este mereu la fel. Viața este ceea ce duci cu tine în cap. Aș putea să rămân întins aici, trăgând în plămâni praful scârbos din covor, simțind cum brațul drept îmi amorțește treptat sub greutatea corpului, pentru că, în fond, e la fel ca oricare altă experiență posibilă.

0 Am aceeași părere despre mine ca întotdeauna
1 Mi-am pierdut încrederea în mine
2 Sunt dezamăgit de mine
3 Nu mă plac

Își ridică iarăși privirea către femeia din spatele ghișeului. Acum observă pentru prima dată că între aceasta și persoanele din sala de așteptare există un ecran din sticlă. Ăștia își închipuie că oamenii de felul lui Connell reprezintă o amenințare pentru recepționeră? Își închipuie că studenții care vin aici și completează cu răbdare chestionarele, care își repetă numele iar și iar pentru ca femeia să le introducă în computer – își închipuie, așadar, că tinerii aceștia vor să-i facă vreun rău femeii de la ghișeu? Cred ei oare că, din cauză că uneori Connell zace întins pe podea ore în șir, ar putea ca într-o zi să-și cumpere o armă semiautomată de pe internet și să comită crime în masă în vreun supermarket? Nimic nu ar putea fi mai departe de el decât gândul de a comite crime în masă. El se simte vinovat și după ce bâlbâie un cuvânt la telefon. Totuși, înțelege logica: persoanele bolnave mintal sunt, într-un anume fel, contaminate – și, posibil, periculoase. Dacă ele n-o atacă pe cucoana de la ghișeu ca urmare a unor impulsuri violente de necontrolat, ar putea să expire vreun soi de microbi în direcția ei, ceea ce ar determina-o să se gândească într-un mod nesănătos la toate relațiile eșuate din trecutul propriu. Încercuiește cifra 3 și trece mai departe.

0 Nu am gânduri de sinucidere
1 Am gânduri de sinucidere, dar nu le-aș pune în aplicare
2 Aș vrea să mă sinucid
3 M-aș sinucide dacă aș avea putința

Din nou aruncă o privire spre femeie. N-are chef să-i mărturisească ei, o străină, că ar vrea să se sinucidă. Aseară, pe podea, și-a imaginat cum ar fi să rămână complet nemișcat până când ar muri de deshidratare, oricât ar dura asta. Poate câteva zile, dar niște zile relaxante, în care n-ar fi nevoit să

facă nimic, nici să se concentreze foarte tare. Cine i-ar găsi cadavrul? Nu-i pasă. Fantezia, purificată în săptămâni de repetare, se sfârșește în momentul morții – pleoapa calmă, liniștită, care se închide peste toate pe veșnicie. Încercuiește afirmația cu numărul 1.

După ce termină de răspuns și la restul întrebărilor, toate extrem de personale, ultima fiind despre viața lui sexuală, împăturește foile și i le înapoiază recepționerei. Nu știe la ce să se aștepte după ce-i furnizează aceste informații foarte sensibile unei străine. Înghite, iar gâtul lui este atât de uscat, încât îl doare. Femeia ia hârtiile de parcă i s-ar fi înmânat o lucrare întârziată pentru facultate și îl gratulează cu un zâmbet amabil, vesel. Mersi, zice ea. Acum poți aștepta să te cheme consiliera. El rămâne acolo, inert. Femeia ține în mână cele mai intime lucruri pe care le-a împărtășit vreodată cuiva. Observându-i nepăsarea, îi vine să i le ceară înapoi, de parcă ar fi înțeles greșit natura acestui schimb și, în definitiv, poate că ar fi trebuit să completeze formularul altfel. Dar zice „OK" și se așază iarăși, de data asta pe o canapea.

O vreme, nu se întâmplă nimic. Stomacul lui scoate un cârâit discret, fiindcă n-a luat micul dejun. În ultima vreme, e prea obosit ca să-și mai gătească seara, așa că se înscrie la cină pe website-ul bursierilor și mănâncă la cantină. Înainte de masă, toți se ridică în picioare ca să spună rugăciunea, în latină. Mai apoi, mâncarea e servită de alți studenți, îmbrăcați complet în negru, încât să se deosebească de ceilalți studenți, altfel identici, care sunt serviți. Felurile sunt mereu aceleași: la început, o supă-cremă de legume, sărată, cu o chiflă și un pătrățel de unt, învelit în staniol. Apoi, o bucată de carne cu sos și garnitură de cartofi. După aceea, desertul, un fel de prăjitură umedă, excesiv de dulce, ori salată de fructe, compusă mai ales din struguri. Toate astea sunt

servite rapid, iar debarasarea se face la fel de rapid, în timp ce bărbați din alte secole, în veșminte scumpe, privesc încruntați în jos din tablourile de pe pereți. Când mănâncă singur așa, auzind fără voie conversațiile altora, dar neputând participa la ele, Connell se simte profund înstrăinat de propriul corp – o senzație aproape insuportabilă. După cină, se mai recită o rugăciune, urmată de târșâitul neplăcut al scaunelor trase de la mese. La șapte, Connell se cufundă deja în întunericul din Front Square, înainte ca felinarele stradale să se aprindă.

Deodată, în sala de așteptare se ivește o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-un cardigan foarte lung, cenușiu, și întreabă: Connell? El se străduiește să-și compună un zâmbet, apoi renunță, își freacă falca cu o mână și dă din cap afirmativ. Sunt Yvonne, se prezintă ea. Te-aș ruga să vii cu mine. El se ridică de pe canapea și o urmează într-un birou mic. Închide ușa în urma lor. Pe o latură a încăperii, pe masa de lucru, tronează un computer Microsoft străvechi, ce bâzâie foarte sonor; în partea cealaltă sunt două fotolii joase, de culoarea mentei, plasate față în față. Așadar, Connell, poți să iei loc unde dorești, zice Yvonne. El alege fotoliul orientat spre fereastră, de unde vede spatele unei clădiri din beton și o țeavă de scurgere ruginită. Ea se așază pe celălalt și își ridică ochelarii atârnați de gât. Potrivindu-i pe nas, studiază hârtiile de pe clipboard.

În regulă, spune ea. Hai să discutăm puțin despre cum te simți.

Mda... Nu prea grozav.

Îmi pare rău. Când ai început să te simți așa?

Ăăă... ezită el. Acum vreo două luni. Prin ianuarie, cred.

Yvonne apasă butonul unui pix și își notează ceva. Ianuarie, zice ea. Bine. S-a întâmplat ceva atunci, sau a apărut așa, din senin?

La câteva zile după Anul Nou, Connell a primit un SMS de la Rachel Moran. Era ora două noaptea, iar el se întorcea cu Helen de la o cină prelungită în oraș. Ținând telefonul pieziș, încât ea să nu vadă ecranul, a deschis mesajul: era unul de grup, adresat tuturor prietenilor lor din liceu, în care îi întreba dacă-l văzuseră de curând pe Rob Hegarty. Scria acolo că nu se știa nimic despre el de câteva zile. Helen l-a întrebat ce anume conținea mesajul și, din cine știe ce motiv, Connell i-a răspuns: A, nimic important, un mesaj de grup. La mulți ani pentru noul an. A doua zi, cadavrul lui Rob a fost pescuit din râul Corrib.

Mai târziu, Connell a aflat de la foștii colegi că Rob băuse mult în săptămânile dinainte și că păruse întors pe dos. Nu știuse nimic despre asta, nu prea dăduse pe-acasă în semestrul trecut, nu se mai întâlnise cu nimeni. A căutat pe Facebook când îi trimisese Rob ultima dată un mesaj: la începutul lui 2012, o poză de la o ieșire în oraș, în care Connell o ținea pe după mijloc pe Teresa, prietena Mariannei. În mesaj, Rob scrisese: i-o tragi? tare! haha! Connell nu-i răspunsese. Nu se întâlnise cu Rob de Crăciun, nu-și amintea sigur dacă îl văzuse măcar în vara dinainte. Încercând să invoce în minte o imagine exactă a figurii lui Rob, Connell și-a dat seama că nu poate: la început, apărea o imagine întreagă și recognoscibilă, dar la încercarea de a o examina mai atent, trăsăturile se îndepărtau unele de altele, se încețoșau, deveneau neclare.

În zilele care au urmat, cunoscuții din liceu au postat mesaje menite să atragă atenția asupra suicidului. De atunci, starea mintală a lui Connell a început să se deterioreze constant, săptămână după săptămână. Anxietatea lui, care

înainte era cronică, funcționând ca un soi de inhibitor general, s-a agravat. Mâinile îi amorțesc când trebuie să poarte discuții scurte și banale, cum ar fi să comande o cafea ori să răspundă la o întrebare simplă la cursuri. O dată sau de două ori l-au cuprins atacuri mari de panică: hiperventilație, dureri în piept, furnicături în tot corpul. O senzație de disociere față de simțurile proprii, o incapacitate de a gândi clar sau de a interpreta ce vede, ce aude. Lucrurile încep să apară și să sune diferit – mai lent, artificial, ireal. Prima oară când i s-a întâmplat, a crezut că își pierde mințile, că întregul cadru cognitiv prin care înțelege lumea s-a dezintegrat definitiv și că, din acea clipă, totul va fi compus doar din sunete și culori nediferențiate. După câteva minute, i-a trecut; a rămas lungit pe saltea, șiroind de transpirație.

Acum își ridică ochii spre Yvonne, consiliera plătită de universitate să-l asculte povestind despre problemele lui.

Unul dintre prietenii mei s-a sinucis în ianuarie, zice el. Un prieten din școală.

O, ce trist! Îmi pare foarte rău, Connell.

Nu prea am păstrat legătura ulterior, după ce am ajuns la facultate. El era în Galway, iar eu, aici. Cred că mă simt vinovat că n-am vorbit mai des cu el.

Înțeleg, spune Yvonne. Dar oricât de trist te simți din cauza pierderii prietenului tău, ceea ce i s-a întâmplat nu e din vina ta. Nu ești responsabil pentru deciziile luate de el.

Nici n-am răspuns la ultimul mesaj pe care mi l-a trimis. Mă rog, asta a fost acum niște ani, dar nici măcar nu i-am răspuns...

Îmi dau seama că e foarte dureros pentru tine, sigur că este dureros. Simți că ai ratat o ocazie de-a ajuta pe cineva aflat în suferință.

Connell încuviințează din cap, fără să spună nimic, și se freacă la ochi.

Când un apropiat se sinucide, e normal să te întrebi dacă ai fi putut să faci ceva ca să-l ajuți, adaugă Yvonne. Sunt sigură că toți cei din viața prietenului tău se întreabă acum același lucru.

Dar măcar alții au încercat să ajute.

Asta sună mai agresiv sau mai insinuant decât intenționa Connell. Este surprins că, în loc să-i răspundă, Yvonne doar se uită la el, îl privește prin lentilele ochelarilor cu ochii mijiți. Dă afirmativ din cap. Apoi ridică un mănunchi de foi de pe masă și le ține drept, ca un profesionist.

Bun. Să știi că m-am uitat peste chestionarul ăsta pe care l-ai completat, zice Yvonne. Și, ca să fiu sinceră cu tine, Connell, ce văd aici mi se pare destul de îngrijorător.

Așa, ăăă... Da?

Ea răsfoiește paginile. Connell vede pe prima foaie locul unde a făcut o mică gaură cu pixul.

Asta numim noi „Inventarul de depresie Beck", continuă Yvonne. Sunt sigură că ți-ai dat seama cum funcționează, alocăm un punctaj de la zero la trei pentru fiecare întrebare. Bun, cineva ca mine ar putea să obțină un punctaj între, să zicem, zero și cinci la un astfel de test, iar cineva care trece printr-un episod minor de depresie s-ar putea aștepta la un punctaj de cincisprezece sau șaisprezece.

OK, zice el. Înțeleg.

Iar ce văd eu aici este un punctaj de patruzeci și trei.

Mda. OK.

Prin urmare, ne aflăm într-o zonă de depresie foarte severă, explică ea. Crezi că asta descrie corect stările pe care le trăiești?

El se freacă din nou la ochi. Încet, reușește să articuleze: Mda.

Văd că ai o părere negativă despre tine, ai gânduri de sinucidere, lucruri de genul ăsta. Sunt chestiuni pe care trebuie să le luăm foarte în serios.

Pricep.

Imediat, Yvonne începe să vorbească despre opțiunile de tratament. Spune că-i va da o recomandare către un medic generalist de la facultate, ca să discute despre medicație. Înțelegi, cred, că eu n-am căderea de a prescrie rețete, zice ea. Connell încuviințează, neliniștit acum. Mda, știu asta, spune el. Se tot freacă la ochi, îl mănâncă. Ea îi oferă un pahar cu apă, dar el refuză. Apoi începe să-l chestioneze despre familia lui și locul de baștină, despre maică-sa, despre eventuali frați sau surori.

Vreo iubită, vreun iubit, în prezent? întreabă Yvonne.

Nu, zice Connell. Nimic de genul ăsta.

Helen a mers cu el la Carricklea pentru înmormântare. În dimineața slujbei, s-au îmbrăcat amândoi în camera lui, în liniște, doar bâzâitul uscătorului de păr al lui Lorraine auzindu-se prin perete. Connell purta singurul lui costum, pe care și-l cumpărase când avea șaisprezece ani, pentru ceremonia de comuniune a unei verișoare. Haina îl strângea la umeri, simțea asta când ridica brațele. Era urmărit de senzația că arată rău. Helen ședea la oglindă, se machia, iar Connell s-a dus în spatele ei să-și aranjeze cravata. Ea a întins o mână, vrând să-i atingă fața. Ești foarte chipeș, i-a zis. Cine știe de ce, asta l-a înfuriat, de parcă ar fi fost lucrul cel mai lipsit de sensibilitate și mai vulgar pe care i l-ar fi putut spune. Nu i-a răspuns. Helen și-a lăsat mâna în jos și a mers să se încalțe.

S-au oprit în pridvorul bisericii, să se întrețină cu o cunoștință a lui Lorraine. Connell avea părul ud, căci plouase, și îl tot netezea, fără să se uite la Helen, fără să-i vorbească. Atunci, printre ușile deschise ale bisericii, a văzut-o pe Marianne. Știa că avea să se întoarcă din Suedia pentru înmormântare. Acolo, în prag, arăta foarte palidă și slabă, purtând o haină neagră și ținând în mână o umbrelă udă. N-o mai văzuse din Italia. Pare fragilă, plăpândă, și-a zis Connell. Ea s-a apropiat, ca să-și pună umbrela în suportul de lângă ușă.

Marianne, a strigat-o el.

I-a rostit numele cam prea tare, fără să se gândească. Ea și-a ridicat privirea și, în fine, l-a văzut. Fața ei arăta ca o floare mică, albă. L-a cuprins cu brațele pe după gât, iar el a strâns-o tare. Simțea mirosul din casa Mariannei în hainele ei. Ultima dată când o văzuse, totul era normal. Rob trăia atunci, Connell ar fi putut să-i trimită un mesaj sau chiar să-l sune și să vorbească la telefon, era posibil atunci, fusese posibil atunci. Marianne i-a atins ceafa cu mâna. Toată lumea stătea acolo și se uita la ei, Connell simțea asta. Când au înțeles că nu mai pot rămâne așa, s-au desprins din îmbrățișare. Imediat, Helen l-a bătut ușor pe umăr. Oamenii intrau și ieșeau din nartex, cu hainele și umbrelele picurând neauzit pe plăcile de gresie.

Ar trebui să mergem și noi înăuntru, pentru condoleanțe, a spus Lorraine.

S-au înșiruit alături de ceilalți ca să strângă mâinile familiei îndoliate. Mama lui Rob, Eileen, plângea întruna, se auzea în tot naosul bisericii. Când au ajuns la jumătatea rândului, lui Connell îi tremurau picioarele. Ar fi vrut ca lângă el să se afle Lorraine, nu Helen. A simțit cum greața îi dă târcoale. Iar când, în sfârșit, a venit rândul său, tatăl

lui Rob, Val, i-a strâns mâna și i-a spus: Connell, ce băiat bun ești! Am auzit că te descurci excelent la Trinity. Mâinile lui Connell erau ude leoarcă. Îmi pare rău, a bâiguit el. Îmi pare foarte rău. Val continua să-i strângă mâna, privindu-l în ochi. Băiat bun! Îți mulțumesc că ai venit! a încheiat bărbatul. Asta fusese tot. Connell s-a prăbușit în prima stranăliberă, tremurând din toate încheieturile. Helen s-a așezat alături, arătând jenată, trăgând de tivul fustei. Lorraine s-a apropiat și i-a întins un șervețel scos din poșetă, cu care el și-a șters fruntea și buza de sus. Maică-sa i-a strâns umărul. E-n regulă, a zis ea. Ți-ai făcut datoria, gata, acum destinde-te. Helen și-a întors privirea, părând stânjenită.

După slujbă, s-au dus la cimitir. Mai apoi, au mers cu toții la Tavernă, să mănânce niște sandviciuri și să bea un ceai în sala mare. În spatele barului, o fată pe care o cunoștea din școală, fusese cu un an în urma lui, servea halbe cu bere, îmbrăcată în tricou alb și vestă neagră. Connell i-a turnat lui Helen o ceașcă de ceai, apoi și-a luat și el una. Au stat în picioare lângă perete, aproape de tăvile cu ceai, bând în tăcere. Ceașca lui Connell zdrăngănea pe farfurioară. Eric s-a apropiat și a rămas cu ei. Purta o cravată albastră, lucioasă.

Cum îți mai merge? a zis Eric. Nu ne-am văzut de mult.

Mda, așa-i, a răspuns Connell. A trecut ceva vreme...

Ea cine e? a întrebat Eric, arătând spre Helen.

Helen, a prezentat-o Connell. Helen, el este Eric.

Eric a întins mâna, iar Helen i-a strâns-o, echilibrând cu greu ceașca în mâna stângă, cu fața crispată din pricina efortului.

Iubita, deci? a zis Eric.

Aruncându-i o privire lui Connell, Helen a încuviințat: Da, chiar așa.

Eric i-a eliberat mâna, zâmbind strengărește. Ești din Dublin, pesemne, i-a zis.

Ea a zâmbit cam nervos și a răspuns: Într-adevăr.

Probabil că tu ești de vină că băiatul ăsta nu mai dă pe-acasă, a spus Eric.

Nu-i vina ei, ci a mea, a intervenit Connell.

Hei, am glumit, atâta tot, s-a apărat Eric.

Câteva secunde, au stat și au privit sala în tăcere. Helen și-a dres glasul și a spus delicat: Îmi pare rău pentru pierderea suferită, Eric. Acesta a dat scurt din cap, galant. Și-a întors privirea către sală. Mda, greu de crezut, a spus el. Apoi și-a turnat o ceașcă de ceai din vasul aflat în spatele lor. Frumos din partea Mariannei că a venit, a remarcat el. Credeam că e plecată prin Suedia sau cine știe pe unde.

Momentan stă în Suedia, a spus Connell. Dar a venit acasă pentru înmormântare.

Mi se pare că a slăbit foarte mult, nu-i așa?

Eric a luat o gură mare de ceai și a înghițit-o, plescăind din buze. Desprinzându-se dintr-o conversație purtată în cealaltă parte a sălii, Marianne s-a îndreptat spre tăvile de lângă ei.

Iat-o... Foarte frumos din partea ta că ai venit tocmai din Suedia, Marianne, a întâmpinat-o Eric.

Ea i-a mulțumit și a început să-și toarne o ceașcă de ceai, spunându-i că îi pare bine să-l reîntâlnească.

O cunoști pe Helen? a întrebat Eric.

Marianne și-a așezat ceașca pe farfurioară. Sigur că o cunosc. Suntem colege la universitate.

Cu toții prieteni, sper, a zis Eric. Adică, fără rivalitate.

Fii cuminte, a zis Marianne, surâzând.

Connell a urmărit felul Mariannei de a turna ceai, de a zâmbi, de a spune „fii cuminte" și s-a simțit copleșit de

naturaleţea ei, de uşurinţa cu care se mişca prin lume. În şcoală nu fusese aşa, ba chiar dimpotrivă. Pe vremea aceea, Connell era cel care înţelegea cum anume trebuie să se comporte, în timp ce Marianne nu făcea decât să-i exaspereze pe toţi.

După ceremonia înhumării, Connell a plâns, dar plânsul lui i s-a părut că nu însemna nimic. În clasa a cincea, când marcase un gol pentru echipa de fotbal a şcolii, Rob sărise pe teren, fericit să-l îmbrăţişeze. Strigase numele lui Connell şi începuse să-l sărute pe cap exuberant, frenetic. Tabela de scor arăta unu la unu, şi mai rămăseseră încă douăzeci de minute din meci. Aşa arăta lumea lor pe atunci. În viaţa de zi cu zi, sentimentele lor erau suprimate cu o grijă minuţioasă, înghesuite în spaţii din ce în ce mai mici, până când evenimente aparent minore căpătau o semnificaţie nebunească, înspăimântătoare. Dar puteau să se atingă unii pe alţii, puteau să plângă în timpul meciurilor de fotbal. Connell îşi aminteşte încă strânsoarea extrem de puternică a braţelor lui Rob. Şi noaptea banchetului, când Rob le-a arătat fotografiile cu Lisa goală. Nimic nu contase mai mult pentru Rob decât aprobarea celorlalţi: să lase o impresie bună, să fie apreciat. Ar fi trădat orice încredere, orice gest de bunătate, pentru promisiunea acceptării sociale. Connell nu putea să-l judece pentru asta. Şi el fusese la fel, ori mai rău. Atât că el voise mai degrabă să fie normal, să-şi ascundă părţile pe care le considera ruşinoase şi derutante. Abia Marianne îi arătase că şi alte lucruri erau posibile. Viaţa a fost diferită după aceea, poate că nici n-a înţeles pe deplin cât de diferită...

În seara de după înmormântare, Connell şi Helen stăteau întinşi în camera lui, pe întuneric, neputând să doarmă. Helen l-a întrebat de ce nu o prezentase prietenilor lui. Vorbea în şoaptă, ca să n-o trezească pe Lorraine.

Te-am prezentat lui Eric, nu? a zis Connell.

Doar după ce a întrebat el. Sincer, nu prea dădeai impresia că ai vrea să mă cunoască.

Connell a închis ochii. Era o înmormântare, a spus. Știi, cineva abia a murit. Nu cred că e o ocazie prea bună să cunoști oameni.

Păi, dacă nu voiai să vin, n-ar fi trebuit să mă chemi.

El a inspirat și a expirat rar. Bine, a zis. Atunci, îmi pare rău că te-am chemat.

Ea s-a ridicat în șezut. Ce vrei să spui? a întrebat. Îți pare rău că am fost acolo?

Nu. Spuneam că, dacă ți-am creat o impresie greșită despre cum o să fie, atunci îmi pare rău.

Nu voiai să fiu acolo, nu-i așa?

Nu voiam să fiu nici eu acolo, ca să fiu sincer, a răspuns el. Îmi pare rău că nu te-ai simțit bine, dar, de, a fost o înmormântare. Nu știu la ce te așteptai.

Ea a inspirat repede pe nas, Connell a auzit-o.

Pe Marianne nu ai ignorat-o, a zis Helen.

Nu am ignorat pe nimeni.

Dar ai părut extrem de fericit s-o vezi pe ea, nu crezi?

Futu-i mama mă-sii de treabă, Helen, a zis el încet.

Ce?!?

Cum se face că de fiecare dată ajungem aici? Prietenul meu tocmai s-a sinucis, și tu vrei să ne certăm din cauza Mariannei, zău așa?! Ei bine, da, m-am bucurat s-o văd, dar asta înseamnă că sunt un monstru?

Când Helen a răspuns, cuvintele ei au sunat ca un șuierat gros. Am suferit alături de tine în privința prietenului mort, știi asta, a zis. Dar ce mai vrei? Să mă prefac că nu observ cum te holbezi la altă femeie de față cu mine?

Nu mă holbam la ea.

Ba da, în biserică.

Păi, n-a fost ceva intenționat, a zis el. Din punctul meu de vedere, nu era o atmosferă foarte sexy în biserică, bine? Poți să mă crezi pe cuvânt.

De ce trebuie să te porți întotdeauna așa de ciudat când ești în preajma ei?

Connell s-a încruntat, stând în continuare întins, cu ochii închiși, cu fața spre tavan. Felul în care mă port cu ea e o componentă a personalității mele normale, a zis el. Poate că sunt, pur și simplu, un individ ciudat.

Helen n-a mai scos o vorbă. În cele din urmă, s-a întins la loc lângă el. Peste două săptămâni, s-au despărțit. Totul se terminase. Între timp, Connell devenise atât de epuizat și nefericit, că nici măcar n-a putut să-și adune forțele ca să aibă vreo reacție. I se întâmplau lucruri rele, crizele de plâns, atacurile de panică, dar acestea păreau să se abată asupra lui din afară, nu să emane de undeva dinlăuntrul lui. În interior nu simțea nimic. Era ca un pachet ținut la congelator, care se decongelase prea repede la exterior, astfel că împrăștia apă peste tot în jur, pe când la interior rămăsese înghețat. Într-un anume fel, exprima mai multe emoții decât oricând și, în același timp, simțea mai puțin – nu simțea nimic!

Yvonne încuviințează lent, cu înțelegere. Ți-ai făcut prieteni aici, la Dublin? îl întreabă. Ești apropiat de careva, ai cu cine să vorbești despre felul în care te simți?

Prietenul meu Niall, poate. El mi-a vorbit despre chestia asta.

Serviciul de consiliere al facultății?

Mda, zice Connell.

Păi, ăsta-i un lucru bun. Băiatul are grijă de tine. Niall, OK. Și el învață tot la Trinity, așa-i?

Connell tușește, ca să scape de senzația de uscăciune din gât, apoi murmură: Mda... Și mai am o prietenă de care sunt destul de apropiat, dar e plecată anul ăsta cu o bursă Erasmus.

Și fata învață la facultatea noastră?

Păi, am fost colegi de liceu, dar acum e și ea la Trinity. Marianne. Îl cunoștea pe Rob. Prietenul care s-a sinucis. Însă e plecată anul ăsta, după cum spuneam.

O urmărește pe Yvonne în timp ce își notează numele în carnețel, pantele înalte ale majusculei „M". Acum, vorbește cu Marianne aproape în fiecare seară pe Skype, uneori după cină, alteori mai târziu, când se întoarce ea acasă după o ieșire în oraș. Nu au discutat despre ce s-a întâmplat în Italia. Îi e recunoscător că n-a adus vorba niciodată despre asta. Când stau pe Skype, calitatea recepției video e bună, dar se întâmplă frecvent să nu se sincronizeze cu sunetul, iar asta îi dă impresia că Marianne este o imagine mișcătoare, un lucru ce trebuie privit atent. De când a plecat, lumea de la facultate a tot vorbit despre ea. Connell nu-i sigur dacă ea a aflat cum au bârfit-o unii de teapa lui Jamie. Connell nici măcar nu e prieten cu oamenii aceia, și tot a auzit. Un tip beat de la o petrecere i-a spus că Mariannei îi plac chestiile perverse și că, pe internet, există poze deocheate cu ea. Connell nu știe dacă e adevărată povestea cu pozele. Le-a căutat online, dar n-a găsit nimic.

Prietena aceea e genul de om cu care ai vorbi despre ce simți? întreabă Yvonne.

Mda, m-a încurajat în sensul ăsta. Ea, ăăă... E greu de descris, dacă n-o cunoști. E foarte deșteaptă, mult mai deșteaptă decât mine, însă aș zice că vedem lumea asemănător. Și amândoi am trăit toată viața în același loc, evident. Așa că e un pic altfel când sunt departe de ea.

Pare complicat...

Nu există mulți oameni cu care să fiu pe aceeași lungime de undă, continuă el. Știți, cu asta mă lupt.

Crezi că e o problemă nou-ivită, sau ți se pare ceva familiar?

Nu-i ceva nou, am impresia. În liceu, uneori aveam o senzație de izolare, cam așa ceva. Dar lumea mă plăcea oricum. Aici simt că nu prea sunt agreat.

Se oprește din vorbit, iar Yvonne pare să priceapă că-i doar o pauză, așa că nu intervine.

Cum a fost cu Rob, prietenul care a murit, continuă el. N-aș zice că eram pe aceeași lungime de undă la modul profund, și cu toate astea eram prieteni.

Da, sigur.

N-aveam multe în comun, interese comune sau așa ceva, iar din punct de vedere politic, probabil că opiniile noastre difereau complet. Dar în școală lucrurile de genul ăsta chiar nu contau. Pur și simplu eram în aceeași gașcă, deci eram prieteni, știți...

Da, înțeleg.

Și făcea anumite lucruri care nu mi se păreau prea OK. Cu fetele se comporta urât câteodată. Știți, aveam optsprezece ani, sau așa ceva, toți ne purtam ca niște idioți. Dar chestiile astea m-au îndepărtat puțin de el.

Connell își mușcă degetul mare, apoi își lasă mâna să-i cadă la loc în poală.

Mi-am imaginat că, dacă mă mut aici, o să mă integrez mai bine. Știți, am crezut că poate o să găsesc mai mulți oameni care să gândească la fel ca mine, sau ceva de genu'. Dar, sincer, oamenii de aici sunt și mai răi decât cei din școală. Adică, toți cei de aici se compară între ei doar în

funcție de câți bani au părinții lor. Și zic asta la propriu, chiar i-am văzut de-aproape.

Acum inspiră, având senzația că a vorbit prea repede și prea mult, dar nedorind să se oprească.

Pur și simplu, am plecat din Carricklea gândindu-mă că aș putea avea o altfel de viață. Dar nu-mi place deloc aici, și nici întoarcerea nu mai e cu putință. Adică, prieteniile alea s-au dus. Rob s-a dus, n-o să-l mai văd niciodată. N-o să mai am niciodată viața de-atunci.

Yvonne împinge spre el cutia cu șervețele de pe masă. Connell se holbează la cutia imprimată cu frunze verzi de palmier, apoi la Yvonne. Își atinge fața și descoperă că au început să-i curgă lacrimi pe obraji. Rămas fără vorbe, extrage un șervețel și își șterge fața.

Scuze, se bâlbâie el.

Yvonne îl privește în ochi acum, dar el nu-și mai dă seama dacă ea l-a ascultat, dacă a înțeles sau dacă măcar a încercat să priceapă ce i-a spus.

Ce putem face noi aici, la consiliere, este să încercăm să lucrăm cu sentimentele tale, cu gândurile și comportamentul tău, explică ea. Nu avem cum să schimbăm circumstanțele, însă putem schimba modul în care reacționezi tu la circumstanțe. Înțelegi ce zic?

Mda.

În momentul acesta al ședinței, Yvonne îi înmânează niște fișe de lucru, pe care săgeți mari indică spre diferite casete de text. Connell le ia și se preface că are de gând să le studieze mai târziu. Îi dă și un teanc de pagini fotocopiate, unde scrie cum să combați anxietatea. Connell le ia și se preface că are de gând să le citească. Yvonne îi scoate la imprimantă un bilet pe care trebuie să-l ducă la serviciul medical al facultății, unde pomenește despre depresia lui, iar

el îi spune că va reveni pentru o nouă ședință de consiliere. Apoi iese din birou.

În urmă cu vreo două săptămâni, Connell a mers la o prelegere susținută de un scriitor care le vizita facultatea. S-a așezat în spatele sălii, singur, simțindu-se jenat nu numai fiindcă venise puțină lume, dar și pentru că toți ceilalți studenți erau strânși în grupuri. Se întâmpla într-o sală mare, fără ferestre, din clădirea de la Arte, cu mese pliante atașate de scaune. Unul dintre lectori a făcut o prezentare scurtă și lingușitoare a lucrărilor scriitorului, apoi scriitorul însuși, un tip tinerel, de vreo treizeci de ani, s-a dus la pupitru și a mulțumit facultății pentru invitație. Connell regreta deja faptul că venise. Evenimentul era, din toate punctele de vedere, secătuit de vlagă, previzibil și formalist. Nu știa ce căuta el acolo. Citise opera de până atunci a respectivului și i se păruse inegală, dar pe alocuri sensibilă, cumva receptivă. Acum, se gândea el, orice efect era anulat de prezența scriitorului în acest mediu, izolat de vreo reacție spontană, citind cu voce tare din propria carte unui public care o citise deja. Rigorile lecturii făceau ca observațiile din carte să pară false, separându-l pe autor de oamenii despre care scrisese, de parcă îi observase numai pentru a le putea vorbi despre ei studenților de la Trinity. Connell nu găsea niciun motiv pentru care se organizau asemenea evenimente literare, nu le înțelegea utilitatea ori semnificația. La ele participau doar cei care voiau să fie genul de oameni care participă la astfel de evenimente.

După lectură, în fața sălii s-a amenajat un mic bufet, unde se servea vin. Connell ar fi vrut să plece, dar s-a lovit de un grup de studenți care vorbeau tare. Când a-ncercat să-și croiască drum printre ei, o fată din grup a spus: A, salut,

Connell! A recunoscut-o, era Sadie Darcy-O'Shea. Fuseseră colegi la câteva cursuri de engleză, și știa că se implica activ în viața literară. Ea era fata care îl numise în față „geniu", în primul an de facultate.

Salut! a răspuns el.

Ți-a plăcut lectura?

Connell a ridicat din umeri: A fost OK. Se simțea anxios și voia să plece cât mai repede, însă ea vorbea în continuare. Și-a șters palmele de tricou.

Nu te-a impresionat? l-a întrebat fata.

Nu știu, nu prea pricep rostul chestiilor de genul ăsta.

Al lecturilor publice?

Mda. Nu înțeleg exact ce scop au...

Deodată, toți s-au întors să se uite spre ceva, iar Connell le-a urmărit privirile. Scriitorul invitat ieșise din sală și se apropia de ei. Bună, Sadie! a zis el. Connell nu bănuise că acesta ar avea o relație personală cu Sadie, așa că s-a simțit prost fiindcă gafase, arătându-se dezamăgit de lectură. Ai citit minunat, a zis fata. Iritat și obosit, Connell s-a dat la o parte, făcându-i loc scriitorului să se alăture grupului lor, dar totodată încercând să dispară în vreun fel. Atunci, Sadie l-a prins de braț și a spus: Connell tocmai ne mărturisea că nu înțelege rostul evenimentelor literare de genul ăsta. Scriitorul s-a uitat vag în direcția lui Connell, apoi a încuviințat. Da, nici eu, a zis. Sunt plictisitoare, nu-i așa? Connell a observat că maniera rigidă, formală, în care citise părea să-i caracterizeze inclusiv modul de a vorbi și de a se purta. Însă a regretat că judecase negativ lectura cuiva care, poate, în acele momente era doar stânjenit.

Ei bine, nouă ne-a plăcut, a spus Sadie.

Cum te cheamă, Connell și mai cum? a întrebat scriitorul.

Connell Waldron.

Bărbatul a încuviințat. A luat un pahar cu vin roșu de pe masă, lăsându-i pe ceilalți să continue discuția. Deși lui Connell i se ivise acum ocazia de a se retrage, din cine știe ce motiv, a mai zăbovit. Scriitorul a băut niște vin, apoi s-a uitat din nou la el.

Mi-a plăcut cartea dumneavoastră, a zis Connell.

A, mulțumesc... Vii la Stag's Head, să bem o bere? Cred că acolo merge lumea.

În seara aceea, n-au părăsit localul Stag's Head decât la ora închiderii. Au purtat cu toții o discuție amiabilă despre lecturile publice. Deși Connell n-a spus multe lucruri, scriitorul i-a luat partea de fiecare dată, ceea ce i-a făcut plăcere. Mai târziu, l-a întrebat de unde era, iar Connell a răspuns că din Sligo, dintr-un orășel numit Carricklea. Scriitorul a dat afirmativ din cap.

Îl știu, mda, a zis el. Îmi amintesc că era o popicărie acolo, dar probabil că o fi dispărut demult.

Da, da, a răspuns Connell cam prea repede. Mi-am sărbătorit ziua de naștere acolo, o dată, când eram mic. La popicărie. Acum nu mai există, într-adevăr.

Scriitorul a luat o gură de bere și a întrebat: Cum ți se pare la Trinity? Îți place?

Connell s-a uitat la Sadie, aflată în partea cealaltă a mesei. Brățările i se loveau unele de altele pe încheietură.

Cam greu să mă integrez, ca să fiu sincer, a răspuns Connell.

Scriitorul a încuviințat iarăși. S-ar putea să nu fie un lucru tocmai rău, a zis el. Din experiența asta ar putea lua naștere prima ta carte.

Connell a râs, coborându-și privirea în poală. Știa că fusese doar o glumă, dar gândul i s-a părut frumos: poate că nu suferă chiar degeaba.

Ştie că mulţi dintre aşa-zişii literaţi din facultate văd cititul cărţilor în primul rând ca pe o modalitate de a părea culţi. În seara aceea, la Stag's Head, când cineva a menţionat protestele contra austerităţii, Sadie şi-a ridicat mâinile şi a cerut: Fără politică, vă rog! Părerea dintâi a lui Connell despre lecturile publice n-a fost contrazisă. Era vorba despre cultură ca spectacol pentru o anumită clasă, literatură transformată în fetiş datorită calităţii ei de a-i purta pe oamenii educaţi în false călătorii emoţionale, pentru ca după aceea să se poată simţi superiori celor needucaţi, despre ale căror călătorii emoţionale citiseră. Chiar dacă scriitorul care-i însoţea se vădise un tip de treabă, chiar dacă romanul lui era profund, în cele din urmă toate cărţile erau comercializate ca simboluri ale unui statut şi toţi scriitorii participau, într-o oarecare măsură, la acest tip de marketing. Probabil că astfel făceau bani editorii. Literatura, aşa cum se vedea ea în cadrul lecturilor publice, nu avea deloc potenţial ca formă de rezistenţă împotriva a ceva. Şi totuşi, când a ajuns acasă în seara aceea, Connell s-a apucat să recitească nişte notiţe pe care şi le făcuse pentru o povestire şi a simţit vechiul fior de plăcere, ca la privirea unui gol superb dintr-un meci, ca mişcarea foşnitoare a luminii printre frunze, ca o frază muzicală răzbătând pe geamul unei maşini în trecere. În ciuda a orice, viaţa oferă şi asemenea momente de bucurie.

Patru luni mai târziu

(Iulie 2014)

Câmpul vizual i se îngustează, până când ecranul televizorului devine doar un dreptunghi verde, mai luminos pe margini. Ai adormit? întreabă el. După o pauză, ea răspunde: Nu. El dă din cap, fără să-și ia ochii de la meci. Soarbe un pic de Cola și resturile de gheață zornăie încet în pahar. Membrele ei par grele pe saltea. Stă întinsă în camera lui Connell din Foxfield, urmărind meciul dintre Olanda și Costa Rica pentru semifinalele Cupei Mondiale. Camera arată ca pe vremea liceului, deși, între timp, un colț al posterului cu Steven Gerrard s-a desprins de perete și s-a răsucit spre interior. În rest, totul este la fel: veioza, perdelele verzi, chiar și fețele de pernă cu margini dungate.

Pot să te duc acasă la pauză, spune el.

Preț de o secundă, ea nu răspunde. Ochii i se zbat închiși, apoi se deschid, așa că poate vedea iarăși jucătorii mișcându-se pe teren.

Te încurc? îl întreabă.

Nu, deloc. Doar că pari somnoroasă.

Îmi dai niște Cola de la tine?

El îi întinde paharul și ea se ridică în șezut ca să bea, simțindu-se ca un bebeluș. Are gura uscată, iar băutura ajunsă pe limbă i se pare rece și fără gust. Ia două guri imense, după care îi dă paharul înapoi, ștergându-și buzele cu dosul palmei. El apucă paharul fără să-și desprindă privirea de ecranul televizorului.

Eşti însetată, observă el. Mai am jos în frigider, dacă vrei.

Ea clatină din cap şi se întinde la loc, cu mâinile încrucişate sub ceafă.

Unde ai dispărut aseară? îl întreabă.

Ah, nu ştiu, am ieşit puţin în locul pentru fumat.

Până la urmă ai sărutat-o pe fata aia?

Nu, răspunde el.

Marianne închide ochii, îşi face vânt cu mâna. Mi-e foarte cald, zice. Nu ţi se pare că e înăbuşitor aici?

Dacă vrei, poţi să deschizi fereastra.

Încearcă să se întindă spre mânerul ferestrei fără a trebui să se ridice cu totul din pat. Se opreşte cu un braţ în aer, aşteptând să vadă dacă el îi va sări în ajutor. În vara asta, Connell lucrează la biblioteca facultăţii, dar revine în Carricklea în fiecare weekend, asta de când ea s-a întors acasă. Se plimbă amândoi cu maşina lui până la Strandhill ori până sus, la cascada Glencar. Connell îşi roade unghiile adesea şi nu vorbeşte mult. Luna trecută, Marianne i-a zis că nu e obligat s-o viziteze, dacă n-are chef, iar el i-a răspuns pe un ton neutru: Păi, sincer, e unicul lucru pe care îl aştept cu nerăbdare. Ea se ridică şi deschide singură fereastra. Lumina zilei se estompează; aerul de afară se simte înmiresmat şi neclintit.

Cum o chema, că am uitat? zice ea. Pe fata de la bar.

Niamh Keenan.

S-ar părea că te place.

Nu cred că avem mare lucru în comun, răspunde el. Apropo, Eric te căuta aseară, v-aţi întâlnit până la urmă?

Marianne se aşază turceşte, cu faţa spre Connell. El stă sprijinit de tăblia patului, ţinând paharul cu Cola pe piept.

Da, ne-am văzut. A fost destul de ciudat.

De ce? Ce s-a întâmplat?

Era beat mangă. Nu știu... S-a gândit el, așa, că vrea să-și ceară iertare pentru felul în care s-a purtat cu mine în liceu.

Serios? se miră Connell. Chiar că e ciudat.

Pe urmă, își întoarce privirea spre ecranul televizorului, așa că ea se simte liberă să-i studieze figura în detaliu. Probabil că el observă, dar, politicos, nu comentează. Veioza de lângă pat proiectează o dâră de lumină asupra trăsăturilor lui – pomeții fini, sprâncenele încruntate într-o concentrare blândă, urmele discrete de transpirație pe buza superioară. Mariannei îi face întotdeauna o anumită plăcere să-și lase privirea să zăbovească asupra feței lui Connell, plăcere care poate fi modulată de numeroase alte senzații de moment, ce țin de subiectul conversației ori de dispoziție. Înfățișarea lui e precum piesa muzicală preferată: sună un pic diferit de fiecare dată când o asculți.

Mda. A vorbit puțin despre Rob, zice ea. A susținut că Rob ar fi vrut să-și ceară scuze de la mine. Adică, nu era clar dacă Rob chiar îi spusese asta sau era doar un soi de proiecție psihologică din partea lui Eric.

Sunt convins că Rob ar fi vrut să-și ceară iertare, ca să fiu sincer.

O, nici nu vreau să mă gândesc la așa ceva. Nu vreau să mă gândesc că, în vreun fel, avea asta pe conștiință. Eu nu i-am purtat niciodată ranchiună, serios. Știi bine, n-a fost mare lucru, eram doar niște copii.

Ba a fost mare lucru, zice Connell. Te-a agresat în fel și chip.

Marianne tace. Este adevărat că o agresaseră psihic. Eric i-a aruncat o dată că „are pieptul plat" de față cu toți colegii, iar Rob, hlizindu-se, s-a grăbit să-i șoptească ceva la ureche lui Eric, poate vreo afirmație ori insultă prea vulgară ca să fie rostită cu voce tare. La funeralii, în ianuarie, toți au spus ce persoană minunată fusese Rob, un tânăr plin de viață, un fiu

devotat și așa mai departe. Însă fusese și un om foarte nesigur, obsedat de popularitate, iar disperarea de a fi simpatizat îl făcuse crud. Nu pentru prima dată, Marianne gândește că actele de cruzime rănesc nu doar victima, ci și pe autorul lor, poate chiar mai profund și la modul permanent. Nu înveți nimic esențial despre tine însuți atunci când ești agresat psihic; în schimb, când agresezi tu pe altul, înveți ceva ce nu mai poți uita niciodată.

După înmormântare, și-a petrecut serile derulând pagina de Facebook a lui Rob. Mulți dintre foștii colegi de liceu lăsaseră mesaje pe *wall*-ul său, declarând că îi simțeau lipsa. Ce naiba făceau oamenii ăștia – s-a întrebat Marianne –, cum să scrie pe *wall*-ul cuiva care murise? Ce însemnau de fapt aceste mesaje, aceste anunțuri ale unei pierderi, asemănătoare cu niște reclame? Cum cerea eticheta să procedezi când apăreau în *timeline*: se cuvenea să le dai „like"? Să le ignori, trecând mai departe, căutând ceva mai interesant? Dar, în momentul acela, totul o înfuria pe Marianne. Dacă se gândește acum, pricepe ce anume o enerva. Niciunul dintre oamenii aceia nu făcuse nimic greșit. Cu toții sufereau, atâta tot. Sigur că nu avea nicio noimă să scrii pe *wall*-ul lui Rob de pe Facebook, dar nici alte lucruri n-aveau sens. Dacă oamenii păreau să se comporte fără rost când sufereau, era numai din cauză că viața însăși n-avea rost. Era adevărul pe care îl scotea la lumină suferința. Marianne își dorește să-l fi putut ierta pe Rob, chiar dacă asta n-ar fi însemnat nimic pentru el. Acum, ori de câte ori și-l readuce în memorie, îl vede ascunzându-și fața, privind în altă parte, pitindu-se în spatele ușii dulapului de la școală, în spatele geamului ridicat al mașinii lui. Cine ai fost? se întreabă ea – acum, când n-are cine să-i mai răspundă.

Și ai acceptat scuzele? zice Connell.

Marianne încuviințează, privind în jos, către unghiile ei. Sigur că da, îi răspunde. Eu nu țin supărare.

Norocul meu, spune el.

Se aude fluierul care anunță sfârșitul reprizei și, cu frunțile plecate, jucătorii o pornesc încet spre marginea terenului. Scorul este tot nul. Ea își șterge nasul cu degetele. El se ridică în șezut și pune paharul pe noptieră. Marianne crede că se va oferi din nou s-o ducă acasă, în schimb Connell zice: Ai chef de-o înghețată? Ea răspunde că da. Mă întorc imediat, spune el. Și iese, lăsând ușa dormitorului deschisă.

Acum, Marianne locuiește acasă pentru prima dată de când a terminat școala. Mama și fratele ei sunt la serviciu toată ziua și Marianne n-are mai nimic de făcut, doar să stea în grădină și să observe insectele forfotind prin iarbă. Când intră în casă, fierbe cafeaua, mătură podelele, șterge mobila. Casa nu mai e curată cu adevărat, fiindcă Lorraine lucrează cu normă întreagă la hotel acum, iar Denise n-a mai căutat altă menajeră. Fără Lorraine, conacul nu este un spațiu în care să locuiești cu plăcere. Uneori, Marianne pleacă în excursii de o zi la Dublin, unde rătăcește cu Joanna prin Galeria Hugh Lane, amândouă cu brațele dezgolite, bând apă din sticluțe. Iubita Joannei, Evelyn, le însoțește când nu are de lucrat sau de învățat, și de fiecare dată se străduiește să fie amabilă cu Marianne, să se arate interesată de viața ei. Marianne se bucură atât de mult pentru Joanna și Evelyn, încât se simte norocoasă până și să le vadă împreună, până și să o audă pe Joanna spunându-i veselă lui Evelyn la telefon: Bine, te iubesc, ne vedem mai târziu. Pentru Marianne, e ca o fereastră către fericirea adevărată, chiar dacă o fereastră pe care ea nu poate să o deschidă, prin care nu poate să treacă.

Săptămâna trecută, i-a însoțit pe Connell și Niall la un protest împotriva războiului din Gaza. S-au alăturat câtorva mii de oameni, veniți cu pancarte, megafoane și bannere. Marianne voia atunci ca viața ei să însemne ceva, voia să oprească toată violența comisă de cei puternici împotriva celor slabi. Și-a amintit de o vreme, în urmă cu vreo câțiva ani, în care se simțea atât de inteligentă, de tânără și de puternică, încât avea impresia că ar fi reușit să realizeze așa ceva, pe când acum înțelegea că nu era deloc puternică și că va trăi și va muri într-o lume a violenței extreme împotriva nevinovaților, în care ea ar fi putut, cel mult, să ajute doar câțiva oameni. I se părea extrem de greu să se împace cu ideea de a ajuta numai câțiva, de parcă mai degrabă n-ar fi ajutat pe nimeni decât să facă un lucru atât de mărunt, de nesemnificativ, însă nici măcar asta nu izbutea. Manifestația era foarte gălăgioasă, o mulțime de protestatari băteau în tobe și scandau diverse chestii la unison, iar boxele pârâiau din când în când. Au mărșăluit astfel pe Podul O'Connell, cu râul Liffey curgând sub ei. Afară era soare și cald, Marianne s-a ars pe umeri.

În acea seară, Connell a condus-o cu mașina înapoi în Carricklea, deși ea hotărâse că va lua trenul. Erau amândoi foarte obosiți pe drumul spre casă. În timp ce traversau Longford, la radio se auzea un cântec al grupului White Lies, care fusese la modă pe vremea liceului lor, și, fără să atingă butonul radioului sau să ridice vocea ca să acopere sunetul, Connell a spus: Știi că te iubesc. Nu a mai rostit altceva. Marianne a răspuns că și ea îl iubește. El a încuviințat din cap și a continuat să conducă, de parcă nu se întâmplase absolut nimic, ceea ce, într-un fel, așa și era.

Fratele Mariannei lucrează acum la consiliul local. Vine seara acasă și dă târcoale dintr-o cameră într-alta, căutându-și

prada. Din dormitorul ei, își dă seama că este Alan, pentru că întotdeauna umblă prin casă încălțat în pantofi. Dacă nu o găsește în camera de zi sau în bucătărie, îi bate la ușă. Vreau doar să discutăm puțin, zice. De ce te porți de parcă ai fi speriată de mine? Putem sta de vorbă câteva clipe? Atunci, ea trebuie să-i deschidă ușa, el vrea să reia vreo ceartă din seara anterioară, ea spune că e obosită și vrea să se culce, el nu pleacă până când ea nu zice că-i pare rău pentru cearta precedentă, așa că zice că-i pare rău, iar el conchide: Știu că mă consideri o persoană îngrozitoare. Marianne se întreabă dacă e adevărat. Încerc să fiu drăguț cu tine, adaugă Alan, însă tu mereu îmi arunci în față trecutul. Ea nu crede că e adevărat, dar se gândește că, probabil, așa crede el. De cele mai multe ori, situația nu devine mai rea de-atât, e doar asta, tot timpul doar asta, și zilele lungi și goale din cursul săptămânii în care șterge suprafețe, în care stoarce bureți uzi în chiuvetă.

Connell se întoarce în cameră și îi aruncă o înghețată pe băț, ambalată într-o folie de plastic strălucitoare. Ea o prinde în mâini și o ridică spre față, ca să-și răcorească obrajii. El se așază la loc, sprijinindu-se de tăblia patului, și începe să o desfacă pe a lui.

Te vezi vreodată cu Peggy la Dublin? zice ea. Sau cu altcineva dintre oamenii ăia?

El face o pauză, pocnind între degete ambalajul de plastic. Nu, îi răspunde. Credeam că te-ai certat cu ei.

Te-am întrebat doar dacă te mai vezi câteodată cu vreunul.

Nu. Și chiar dacă m-aș întâlni cu ei, n-aș avea mare lucru să le spun.

Ea desface ambalajul și scoate înghețata: cremă de vanilie cu portocale. Pe limbă, fulgi minusculi de gheață simplă, fără arome.

Însă am auzit că Jamie n-a fost deloc fericit, adaugă Connell.

Cred că spunea niște lucruri cam neplăcute despre mine.

Mda. Bineînțeles, eu n-am vorbit cu el direct. Dar am avut impresia că a zis niște chestii, mda.

Marianne ridică din sprâncene, părând amuzată. Prima dată când a auzit zvonurile care circulau despre ea, Mariannei nu i s-a părut nostim absolut deloc. O întreba mereu pe Joanna despre asta: cine vorbise despre ea, ce anume spusese. Joanna nu voia să-i povestească. I-a răspuns că, oricum, peste câteva săptămâni toată lumea va trece la alt subiect. Oamenii au o atitudine nesăbuită când e vorba de sexualitate, a zis Joanna. Fixația lor față de viața ta sexuală e probabil mai fetișistă decât orice ai fi făcut tu. Marianne chiar se întorsese la Lukas și îl obligase să șteargă toate pozele cu ea, deși bărbatul nici n-avea de gând să le posteze pe net. Rușinea o înconjura ca un giulgiu. Abia dacă vedea prin ea. Pânza o împiedica să respire, îi furnica pielea. Se simțea de parcă viața avea să i se sfârșească. Oare cât timp durase senzația asta? Două săptămâni, mai mult? După aceea, a dispărut, un scurt capitol din tinerețea ei s-a încheiat, ea i-a supraviețuit – gata, episodul se terminase.

Nu mi-ai pomenit niciodată despre asta, îi spune lui Connell.

Păi, din câte am auzit, Jamie era supărat că te-ai despărțit de el și s-a apucat să povestească niscai rahaturi despre tine. Dar, na, astea nici măcar nu-s bârfe, pur și simplu așa se comportă puștanii. Nu cred să-i fi păsat cuiva cu adevărat.

Cred că e mai degrabă un caz de atingere adusă reputației.

Și atunci, cum se face că reputația lui Jamie nu-i atinsă? zice Connell. Doar el a fost cel care ți-a făcut toate nasoalele alea.

Ea își ridică privirea. Connell și-a isprăvit deja înghețata. Se joacă cu bețișorul de lemn, plimbându-l printre degete. Ea mai are puțin, a lins-o până ce a mai rămas doar un bulb lucios de vanilie, care sclipește în lumina veiozei de pe noptieră.

Pentru bărbați e altfel, zice ea.

Mda, încep să înțeleg și eu asta.

Marianne linge restul de înghețată, apoi examinează rapid bețișorul gol. Connell nu spune o vorbă câteva secunde, după care zice: Frumos din partea lui Eric că și-a cerut scuze față de tine.

Da, așa-i, răspunde Marianne. Cei de la școală s-au purtat foarte drăguț de când m-am întors. Chiar dacă eu nu fac niciun efort să mă-ntâlnesc cu ei.

Poate că ar trebui.

De ce, crezi că sunt nerecunoscătoare?

Nu, mă gândeam la faptul că, probabil, te simți cam singură.

Ea tace, cu bețișorul între degetul arătător și cel mijlociu.

Sunt obișnuită. Am fost singură toată viața, de fapt.

Connell dă aprobator din cap, încruntându-se. Mda, murmură el. Știu ce vrei să zici.

Cu Helen nu te-ai simțit singur, nu?

Habar n-am. Uneori. Nu tot timpul mă simțeam împlinit alături de ea.

Acum, Marianne stă pe spate, cu capul pe pernă și cu picioarele goale întinse pe pătură. Se uită fix la lampă, același abajur de ani și ani, de un verde prăfuit.

Connell, zice ea. Știi, aseară, când dansam...

Mda?

O clipă, nu vrea decât să stea întinsă acolo, prelungind tăcerea și uitându-se la abajur, savurând senzația de a fi din nou aici, în camera asta, cu el, făcându-l să-i vorbească.

Ce vrei să spui? întreabă Connell.

Am făcut ceva care te-a deranjat?

Nu. De unde ideea asta?

Când ai plecat așa, și m-ai lăsat acolo, zice ea. M-am simțit cam nasol. M-am gândit că poate te-ai dus după Niamh, sau ceva, de-aceea am întrebat despre fata aia. Nu știu...

N-am plecat așa. Te-am întrebat dacă vrei să ieși la fumat și ai zis că nu.

Marianne se ridică în coate și se uită la el. S-a îmbujorat acum, are urechile roșii.

Nu m-ai întrebat, spune ea. Ai zis: Mă duc la fumat. După care ai plecat.

Nu, am zis: Vrei să vii la fumat? Și tu ai scuturat din cap.

Poate că nu te-am auzit bine.

Se poate și-asta... Îmi aduc aminte limpede că așa ți-am zis. Dar, într-adevăr, muzica era asurzitoare.

Din nou se așterne tăcerea. Marianne se întinde la loc, se uită din nou la abajur, simte că fața îi strălucește.

Am crezut că ești supărat pe mine, spune ea.

Păi, scuze. Atât că nu eram.

După o pauză, el adaugă: Cred că prietenia noastră ar fi mult mai ușoară în unele privințe dacă... Dacă unele lucruri ar fi altfel.

Ea își ridică o mână la frunte. El nu continuă.

Ce lucruri să fie altfel? îl întreabă.

Nu știu.

Marianne îl aude respirând. Simte că l-a încolțit cu discuția asta, iar acum șovăie dacă s-o împingă încă mai departe.

Știi, n-o să te mint, zice el. Bineînțeles că simt o anumită atracție față de tine. Nu încerc să-mi găsesc scuze. Pur și simplu simt că situația ar fi mai puțin confuză dacă n-ar exista și celălalt element în relația noastră.

Ea își duce mâna la coaste, simte ridicarea înceată a diafragmei.

Crezi că ne-ar fi mers mai bine dacă n-am fi fost niciodată împreună? întreabă ea.

Nu știu. Mi-e greu să-mi închipui viața mea în felul ăla. Adică, n-am idee unde m-aș fi dus la facultate sau unde-aș fi ajuns acum.

Ea tace, lăsând gândul acesta să zăbovească o clipă. Își ține mâna întinsă pe abdomen.

E ciudat... Iei niște decizii fiindcă placi pe cineva, zice el, iar apoi toată viața ți se schimbă. Cred că suntem la vârsta aia când micile decizii pot duce la o viață complet diferită. Dar, în general, ai avut o influență pozitivă asupra mea, am devenit o persoană mult mai bună, cel puțin așa cred. Datorită ție.

Ea stă acolo întinsă, respirând. Simte că îi ard ochii, însă nu face nicio mișcare ca să-i atingă.

Atunci când am fost împreună, în primul an de facultate, te-ai simțit singur? întreabă ea.

Nu. Dar tu?

Nu. Uneori m-am simțit frustrată, dar nu singură. Niciodată nu mă simt singură când sunt cu tine.

Mda, șoptește el. Aia a fost o perioadă perfectă din viața mea, ca să fiu sincer. Nu cred că fusesem vreodată cu adevărat fericit mai-nainte.

Marianne își apasă palma pe abdomen, odată cu aerul expirat, după care inspiră.

Chiar voiam să mă săruți aseară, zice ea.

Oh!

Pieptul i se ridică iarăși, apoi coboară încet.

Și eu voiam, zice el. S-ar părea că a fost o mică neînțelegere la mijloc.

Ei, nu-i nimic.

Connell își drege glasul, apoi continuă:

N-am idee ce-ar fi cel mai potrivit pentru noi doi. Bineînțeles că pentru mine e plăcut când îmi spui chestiile astea. Dar, în același timp, lucrurile nu s-au terminat niciodată bine până acum. Știi, ești cea mai bună prietenă a mea, n-aș vrea să pierd asta pentru nimic în lume.

Sigur, înțeleg ce zici.

Acum, ea are ochii umezi, trebuie să și-i frece ca să-și oprească lacrimile.

Pot să mă mai gândesc la asta? spune el.

Bineînțeles că da.

Nu vreau să crezi că nu apreciez...

Ea încuviințează din cap, ștergându-se la nas cu degetele. Se întreabă dacă n-ar putea să se întoarcă pe partea cealaltă, spre fereastră, încât el să nu-i poată vedea figura.

M-ai sprijinit așa de mult! zice el. Cu depresia și cu toate, nu vreau să insist asupra subiectului, dar chiar m-ai ajutat enorm.

O, nu-mi ești dator cu nimic.

Nu, știu. Nu asta am vrut să spun.

Ea se ridică în șezut, își coboară picioarele din pat, își cuprinde fața cu mâinile.

Acum începi să mă îngrijorezi, zice el. Sper că n-ai impresia că te resping.

Nu-ți face griji. Totul e-n regulă. Aș vrea să mă duc acasă acum, e OK?

Pot să te duc eu.

N-aș vrea să pierzi a doua repriză, spune ea. Plec pe jos, nicio problemă.

Marianne începe să se încalțe.

Am și uitat că era meci, să fiu sincer, zâmbește el.

Dar nu se dă jos din pat, nici nu-și caută cheile. Ea se ridică și își netezește fusta cu mâinile. El stă pe pat, privind-o, cu o expresie atentă, aproape agitată, pe chip.

Bine, zice ea. Pa-pa.

Connell se întinde să îi cuprindă mâna, iar ea i-o dă fără să stea pe gânduri. O secundă, o ține așa, mângâindu-i articulațiile cu degetul mare. Apoi îi ridică mâna, o duce la gură și i-o sărută. Marianne se simte strivită într-un mod plăcut de greutatea puterii pe care el o are asupra ei, de profunzimea vastă, extatică, a dorinței ei de a-l mulțumi. Ce drăguț, zice Marianne. El încuviințează. Ea simte o durere surdă, agreabilă, în corp, în osul pelvian, în spinare.

Sunt doar emoționat, spune el. Cred că e destul de evident că nu vreau să pleci.

Cu o voce mică, ea răspunde: Mie nu mi se pare evident ce vrei.

El se ridică și se instalează în fața ei. Ca un animal dresat, Marianne stă nemișcată, cu fiecare nerv întins la maximum. Îi vine să scâncească tare. El își așază mâinile pe șoldurile ei, și ea îl lasă să-i sărute gura deschisă. Senzația este atât de intensă, încât i se pare că o să leșine.

Te vreau așa de mult, șoptește ea.

Îmi place când spui asta. O să închid televizorul acum, OK?

Ea se bagă în pat, în timp ce el stinge televizorul. El se așază lângă ea, și se sărută din nou. Atingerea lui are un efect narcotic. Se simte copleșită de o imbecilitate plăcută, tânjește să se dezbrace cât mai iute. Stă întinsă pe pătură, el

se apleacă deasupra ei. Au trecut câțiva ani. Îi simte penisul apăsat tare de coapsa ei, și se cutremură de forța aspră a dorinței.

Mmm, geme el. Mi-a fost dor de tine.

Nu e la fel cu alții...

Păi, fiindcă te plac mult mai mult decât alții.

O sărută din nou și ea îi simte mâinile pe corp. Este un abis în care el poate să intre, un spațiu gol pe care să-l umple. Orbește, mecanic, începe să-și dea jos hainele, auzindu-l și pe el desfăcându-și cureaua. Timpul pare extrem de elastic, alungit de sunete și mișcări. Ea se întinde cu fața în jos și își lipește fața de saltea, el îi mângâie dosul coapsei. Corpul ei este doar o proprietate și, cu toate că a fost pasat de la unul la altul și folosit în diverse moduri nepotrivite, cumva i-a aparținut lui Connell dintotdeauna – iar acum Marianne simte că se întoarce la el.

Știi, n-am prezervative, zice el.

E OK, iau pilule.

El îi atinge părul. Ea îi simte degetele mângâindu-i ceafa.

Vrei așa? o întreabă.

Oricum vrei tu.

Se urcă deasupra, cu o mână sprijinindu-se de saltea, lângă fața ei, cu cealaltă în pletele ei.

N-am mai făcut asta de ceva timp, șoptește el.

E perfect...

După ce o pătrunde, Marianne își aude propria voce strigând iar și iar, un șirag de țipete adânci, crude, bizare. Vrea să se țină de el, nu poate, trage de pătură cu mâna dreaptă fără folos. El se apleacă, apropiindu-și fața de urechea ei.

Marianne? o întreabă. Putem să mai facem asta? Weekendul viitor, și tot așa?

Oricând vrei tu.

O prinde de păr, fără să tragă, doar ținându-l în mână. Oricând vreau eu, serios? șoptește el.

Poți să faci tot ce vrei cu mine.

El scoate un sunet gutural, aplecându-se în ea ceva mai tare. O, ce bine e! geme el.

Vocea ei sună răgușit acum. Îți place? îl întreabă.

Mda, mult de tot.

Vrei să-mi declari că îți aparțin?

Cum adică? întreabă el.

Ea nu răspunde, doar respiră greu în pătură și-și simte propria respirație pe față. Connell se oprește, așteptând o vorbă din partea ei.

Vrei să mă lovești? îl întreabă.

Câteva secunde, Marianne nu aude nimic, nici măcar respirația lui.

Nu, zice el. Nu cred că vreau să fac asta. Scuze.

Ea tace.

E OK? spune el.

Ea tace în continuare.

Vrei să ne oprim? o întreabă.

Marianne dă afirmativ din cap. Îi simte greutatea ridicându-se de pe ea. Se simte goală din nou și, brusc, o ia cu frig. Connell se așază pe pat și trage pătura deasupra. Marianne rămâne așa, întinsă, cu fața în jos, fără să se miște, incapabilă să se gândească la vreun gest potrivit.

Te simți bine? întreabă el. Îmi pare rău că n-am vrut să fac asta, dar cred că ar fi ciudat. Adică, nu ciudat, dar... nu știu. Nu mi se pare o idee bună.

O dor sânii de cât a stat așa, pe ei, și o furnică fața.

Crezi că sunt o ciudată? îl întreabă.

N-am spus asta. Am vrut doar să spun, știi tu... Nu vreau ca lucrurile dintre noi să fie ciudate.

Acum, ei îi este îngrozitor de cald, o căldură acră ce-i învăluie toată pielea și îi intră în ochi. Se ridică în șezut, cu fața spre fereastră, și își dă părul deoparte de pe chip.

Cred că o să mă duc acasă acum, dacă n-ai nimic împotrivă, zice Marianne.

Mda, bine, dacă așa vrei tu...

Își găsește hainele și se îmbracă. Începe și el să se îmbrace, îi spune că ar dori ca măcar s-o conducă acasă cu mașina, iar ea răspunde că are chef să meargă pe jos. Între ei se iscă o competiție absurdă, cine se îmbracă mai repede, și, având un avans, ea termină prima și coboară scările în fugă. Când el ajunge pe hol, ea închide deja ușa. Afară, pe stradă, se simte ca un copil bosumflat din cauză că i-a trântit ușa în nas în felul ăla. Mai apoi o cuprinde ceva, nu știe ce. Îi aduce aminte cum se simțea în Suedia, acea senzație de vid, de parcă n-ar fi avut viață înlăuntru. Urăște persoana care a devenit, neputincioasă să schimbe ceva la ea. O persoană pe care până și Connell o crede dezgustătoare, căci a depășit limitele toleranței lui. În liceu, erau amândoi în același punct, amândoi confuzi și cumva suferinzi, iar de atunci a crezut că, dacă pot să se întoarcă la starea aceea împreună, lucrurile vor fi neschimbate. Acum înțelege că, în anii care s-au scurs, Connell a devenit, încetul cu încetul, mai adaptat la lume, un proces de adaptare constant, chiar dacă uneori dureros, în timp ce ea a decăzut, îndepărtându-se tot mai mult de moralitate, devenind atât de degradată încât e de nerecunoscut, astfel că nu le-a mai rămas nimic în comun.

Când intră în casă, este trecut de ora zece. Mașina mamei ei nu se vede pe alee, iar în hol e răcoare și pare să fie pustiu. Își scoate sandalele și le pune pe suport, își atârnă poșeta în cuier, își trece degetele prin păr.

În capătul holului, Alan iese din bucătărie cu o sticlă de bere în mână.

Unde mama dracului ai fost? o întreabă.

Acasă la Connell.

El se așază în fața scărilor, legănând sticla.

N-ar trebui să te duci acolo, îi spune.

Marianne ridică din umeri. Știe că urmează o confruntare imposibil de oprit. Deja o înconjoară din toate direcțiile, și nu există nicio mișcare anume pe care s-o facă, niciun gest care s-o ajute să evadeze.

Credeam că îl placi pe Connell, zice ea. Îți plăcea pe vremea când eram la liceu.

Mda, dar de unde era să știu că e futut la cap? Ia medicamente și tot tacâmul, știai?

Se simte destul de bine acum, așa mi s-a părut.

Atunci, de ce se tot învârte pe lângă tine? zice Alan.

Cred că asta va trebui să-l întrebi pe el.

Marianne avansează spre scări, dar Alan își pune mâna liberă pe balustradă, barându-i calea.

N-am chef să vorbească lumea prin oraș că nenorocitul ăla o călărește pe sor' mea, îi aruncă Alan.

Pot să mă duc sus, te rog?

Alan își încleștează degetele pe sticla de bere. Nu vreau să te mai apropii de el, zice. Te-am avertizat! Și-așa lumea din târg te bârfește la greu.

Nu-mi închipui cum ar fi fost viața mea dacă mi-ar fi păsat de gura lumii.

Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, Alan ridică brațul și aruncă sticla spre ea. Sticla se sparge în spatele ei, pe gresie. Într-un fel, știe că nu e posibil ca el s-o fi aruncat cu intenția de-a o lovi – deși se află la doar câțiva zeci de centimetri unul de altul, a ratat-o complet. Totuși, fuge pe lângă Alan

în sus, pe scări. Își simte corpul gonind prin aerul răcoros din interior. El se întoarce și o urmărește, însă ea reușește să ajungă în dormitor și să se împingă puternic în ușă, înainte s-o prindă. Alan smucește mânerul, iar Marianne trebuie să se forțeze ca să nu-l lase să se răsucească. Apoi, Alan dă un șut în ușă. Corpul ei vibrează, inundat de adrenalină.

Nebuna dracului! urlă Alan. Deschide odată, nu ți-am făcut nimic!

Cu fruntea lipită de textura lemnului, Marianne îi strigă: Te rog, lasă-mă-n pace! Du-te și te culcă, bine? Strâng eu jos, nu-i zic nimic Denisei.

Deschide ușa, repetă el.

Marianne se împinge cu toată greutatea corpului în ușă, ținând ferm mânerul în loc și strângând din ochi. Încă de când era mică, viața ei a fost anormală, știe asta. Dar timpul a acoperit foarte multe, ca frunzele veștede care cad din copaci, acoperă o bucată de pământ și, în cele din urmă, se integrează în el. Lucrurile care i s-au întâmplat atunci sunt îngropate în pământul trupului ei. Încearcă să fie un om bun. Dar adânc în sinea ei știe că este o ființă rea, viciată, greșită. Că toate eforturile ei de a fi corectă, de a avea opiniile corecte, de a spune lucrurile corecte, eforturile astea nu fac decât să mascheze ce se află îngropat înăuntru, eul său malefic.

Deodată, simte mânerul alunecându-i și, înainte să se poată îndepărta, ușa se deschide brutal. Aude un pârâit când îi lovește fața, apoi are o senzație bizară în cap. Face câțiva pași îndărăt, în vreme ce Alan năvălește în cameră. Aude un țârâit, dar nu e neapărat un sunet, ci o senzație fizică, de parcă două plăci metalice s-ar freca undeva în craniul ei. Nasul îi curge. Conștientizează faptul că Alan este în camera ei. Își duce mâna la față. Nasul îi curge foarte rău. Îndepărtându-și

mâna acum, vede că degetele îi sunt pline de sânge, de sânge cald, ud. Alan spune ceva. Probabil că sângele țâșnește din figura ei. Vederea îi alunecă de-a curmezișul și senzația de țârâit se amplifică.

Ai de gând să dai vina pe mine pentru asta? zice Alan.

Își duce mâna înapoi la nas. Sângele îi curge puternic pe față, atât de repede că nu poate să-l oprească doar cu degetele. Îi curge peste gură și pe bărbie, îl simte. Îl vede aterizând sub forma unor picături grele pe fibrele covorului albastru de pe podea.

Cinci minute mai târziu

(Iulie 2014)

În bucătărie, ia o cutie de bere din frigider și se așază la masă, ca s-o desfacă. După un minut, ușa din față se deschide și aude cheile lui Lorraine aterizând pe măsuță. Bună! zice el destul de tare, încât să se facă auzit. Ea intră, apoi închide ușa bucătăriei. Pe linoleum, pantofii mamei lui sună lipicios, ca sunetul umed al unor buze care se despart. Connell observă o insectă de noapte grasă, stând nemișcată pe abajurul de deasupra. Blând, Lorraine își pune o mână pe creștetul fiului său.

Marianne a plecat acasă? întreabă ea.

Mda.

Cum a fost meciul?

Nu știu, zice el. Cred că s-a intrat în prelungiri.

Trăgându-și un scaun, Lorraine se așază lângă el. Începe să-și scoată agrafele din păr și să le înșire pe masă. El ia o gură de bere și, înainte să înghită, o lasă să se încălzească pe limbă. Insecta flutură din aripi pe abajur. Jaluzeaua de deasupra chiuvetei din bucătărie e ridicată, așa că poate să zărească vag conturul negru al copacilor pe fundalul cerului.

Și m-am simțit bine, mersi de întrebare, spune Lorraine.

Scuze.

Arăți cam necăjit. S-a întâmplat ceva?

El clatină din cap. Când s-a dus la Yvonne săptămâna trecută, consiliera i-a spus că „face progrese". Profesioniștii din domeniul sănătății mintale folosesc mereu genul ăsta de

vocabular igienic, cuvinte șterse ca tablele de scris cu creta, fără nicio conotație, asexuate. L-a întrebat despre senzația lui, aceea privind „apartenența". Spuneai înainte că te simți prins între două locuri, a zis ea, că nu-ți găsești locul nici acasă, dar nici aici. Mai simți asta? El doar a ridicat din umeri. Oricum, medicamentele își fac treaba din punct de vedere chimic în creierul lui, indiferent ce-i spune. Connell se trezește și face duș în fiecare dimineață, se duce la serviciul lui de la bibliotecă, nu prea mai fantazează că se va arunca de pe un pod. Își ia medicamentele, viața merge înainte.

După ce și-a aranjat agrafele pe masă, Lorraine începe să-și înfoaie părul cu degetele.

Ai auzit că Isa Gleeson e însărcinată? spune ea.

Am auzit, mda.

Vechea ta prietenă.

Connell saltă de pe masă cutia cu bere și o cântărește în mână. Isa a fost prima lui prietenă, prima lui fostă prietenă. După ce s-au despărțit, obișnuia să sune acasă la el, pe telefonul fix, iar atunci îi răspundea Lorraine. De sus, din camera lui, de sub pătură, o auzea pe Lorraine zicând: Îmi pare rău, draga mea, nu poate veni la telefon în momentul ăsta. Poate vorbiți mâine, la școală. Avea aparat dentar pe vremea când ieșeau împreună, acum probabil că nu-l mai are. Isa, mda. Era timid în prezența ei. Fata se deda la niște lucruri prostești ca să-i stârnească gelozia, dar se prefăcea nevinovată, de parcă nu era clar pentru amândoi ce se întâmpla; poate chiar credea că el nu-și dă seama, ori poate nu-și dădea seama ea însăși. Connell ura asta. S-a tot distanțat de ea, până când, într-un final, printr-un SMS, i-a spus că nu mai vrea să-i fie prieten. N-a mai văzut-o de câțiva ani buni.

Nu înțeleg de ce-l păstrează, zice el. Crezi că e una dintre militantele acelea antiavort?

Ei... Şi ăsta să fie singurul motiv pentru care oamenii fac copii? Nişte convingeri politice învechite?

Păi, din câte-am auzit, nu e împreună cu tatăl copilului. Nici nu ştiu dacă are măcar vreun job.

Nici eu nu aveam serviciu când te-am făcut pe tine, spune Lorraine.

El fixează cu privirea caracterele complicate, în alb şi roşu, de pe cutia de bere, cu partea de sus a literei „B" formând întâi o buclă spre spate, ca apoi să se arunce în faţă.

Şi nu-ţi pare rău? întreabă Connell. Ştiu că o să încerci să mă menajezi acum, dar, sincer, nu crezi că ai fi putut avea o viaţă mai bună fără un plod de gât?

Lorraine se întoarce şi se holbează la el, chipul devenindu-i ca de gheaţă.

O, Doamne! exclamă ea. De ce întrebi? Marianne e însărcinată?

Poftim? Nuuu!

Ea râde şi îşi apasă o mână pe piept: Asta-i bine, Dumnezeule mare!

Adică, eu presupun că nu este, adaugă Connell. Iar dac-ar fi, n-ar avea nicio legătură cu mine.

Mama lui tace, cu mâna încă pe piept, apoi spune diplomatic: Ei bine, asta nu mai e treaba mea.

Ce vrei să zici, ai impresia că te mint? Nu se-ntâmplă nimic de genul ăsta între noi, crede-mă!

Câteva secunde, Lorraine nu scoate o vorbă. El bea nişte bere şi pune cutia înapoi pe masă. I se pare extrem de enervant că maică-sa crede că el şi Marianne sunt împreună, când, în atâţia ani, abia în seara asta s-au apropiat de ceea ce ar însemna, de fapt, să fie împreună – şi până la urmă a ajuns să plângă singur în camera lui.

Vii acasă în fiecare weekend doar ca s-o vezi pe scumpa ta mamă, corect, nu-i așa? zice Lorraine.

Connell ridică din umeri. Dacă nu vrei să vin, nu mai vin, îi răspunde.

Ei, hai, las-o baltă!

Se ridică să umple ceainicul și își pune un pliculeț de ceai în cana ei preferată. Connell o urmărește impasibil, apoi se freacă la ochi. Se simte de parcă ar fi distrus viețile tuturor celor care l-au plăcut măcar un pic.

În aprilie, Connell i-a trimis o povestire – singura finisată, de altfel – lui Sadie Darcy-O'Shea. Fata i-a răspuns la e-mail în mai puțin de o oră:

> Connell! e incredibilă! lasă-ne s-o publicăm, te rog!

Când a citit mesajul acesta, pulsul i-a luat-o la goană și și-a simțit inima bătându-i tare, ca o mașinărie puternică. A trebuit să se întindă și să se holbeze o vreme la tavanul alb. Sadie era redactorul-șef al revistei literare a facultății. Până la urmă, s-a ridicat și i-a scris:

> Mă bucur că ți-a plăcut, dar cred că deocamdată nu e destul de bună ca să fie publicată, mersi oricum.

De îndată, Sadie a răspuns:

> TE ROG!

Lui Connell îi vibra tot corpul ca o curea de transmisie. Nimeni nu mai citise un singur cuvânt din scrierile lui până în momentul acela. Ca experiență, era un teritoriu virgin, sălbatic. O vreme, s-a foit de colo-colo prin cameră, masându-și ceafa. Apoi i-a scris fetei:

> OK, ce zici de ideea asta: s-o publici sub pseudonim? Dar totodată să promiți că nu vei spune

nimănui cine a scris-o, nici măcar celorlalți de la revistă. Bine?

Sadie i-a răspuns:

ha-ha, ce misterios, îmi place! mulțumesc, dragule! buzele îmi vor fi pecetluite pe vecie.

Povestirea a apărut, fără nicio modificare, în numărul din mai al revistei facultății. Connell a găsit un exemplar în clădirea de la Arte, în dimineața apariției, și a dat repede paginile direct la textul lui, publicat sub pseudonimul „Conor McCready". Ăsta nu prea pare un nume real, s-a gândit el. De jur împrejurul lui, la Arte, tinerii se îndreptau către cursurile de dimineață, cu cafele în mâini, discutând. Pe prima pagină a nuvelei sale, Connell a observat două greșeli. Atunci a trebuit să închidă revista timp de câteva secunde și să inspire adânc. Studenții și personalul facultății continuau să treacă pe lângă el, nepăsători la îngrijorarea lui. Deschizând din nou revista, a citit mai departe. Încă o greșeală! Îi venea să se târască sub o plantă și să-și sape o vizuină în pământ. Asta a fost tot, sfârșitul chinului în privința publicării. Deoarece nimeni nu știa că el era autorul, nu putea să ceară părerea cuiva, și nu a auzit nici măcar un singur ins spunând despre povestire că ar fi bună sau proastă. Cu timpul, a ajuns să creadă că fusese publicată doar pentru că Sadie nu avusese destul material pentru acel număr. Trăgând linie, experiența îi provocase mai multă supărare decât plăcere. Cu toate astea, a păstrat două exemplare ale revistei – unul la Dublin, iar altul, sub salteaua lui de acasă.

Cum de-a plecat Marianne așa devreme? întreabă Lorraine.

Habar n-am.

De-aia ești prost dispus?

Ce insinuezi? spune el. Că oftez după ea, asta vrei să zici?

Lorraine ridică din umeri, nedumerită, apoi se așază la loc și așteaptă să fiarbă apa pentru ceai. Connell se simte stânjenit acum, ceea ce îl enervează. Indiferent ce se întâmplă între el și Marianne, niciodată nu iese bine. Relația nu le-a adus decât confuzie și suferință. Nu poate să o ajute pe Marianne, orice ar face. Are ceva înfricoșător, un gol imens în adâncul ființei ei. E ca și cum ai aștepta liftul și, când se deschid ușile, acolo nu este nimic, doar golul rece, întunecat, al puțului – iar treaba asta se repetă la nesfârșit. Îi lipsește un instinct primar, ceva gen autoapărare sau autoconservare, datorită căruia alte ființe omenești pot fi înțelese. De ea te apropii așteptându-te la rezistență și totul se năruie în fața ta. Cu toate acestea, Connell și-ar da viața pentru ea oricând – este singurul lucru pe care îl știe despre sine și care îl face să simtă că valorează ceva.

Ceea ce s-a întâmplat în seara asta era inevitabil. Știe cum ar putea să-i povestească lui Yvonne, sau chiar lui Niall, sau vreunui interlocutor imaginar: Marianne este masochistă, iar Connell este pur și simplu un tip prea cumsecade ca să lovească o femeie. La urma urmei, ăsta a fost incidentul, la propriu. Ea i-a cerut s-o lovească, iar când el a refuzat, n-a mai vrut să facă sex. Atunci de ce, în pofida preciziei faptelor, acest mod de a relata cele petrecute i se pare necinstit? Care să fie elementul lipsă, partea omisă din poveste care explică ce i-a supărat pe amândoi? Are legătură cu trecutul lor, știe asta. Încă din școală a înțeles ce putere teribilă are asupra ei. Din felul cum răspunde la privirea lui sau la o atingere a mâinii. Cum se înroșește la față și cum rămâne nemișcată, de parcă ar aștepta vreun ordin încă nerostit. Tirania lui lipsită de eforturi asupra unei ființe care altora li se pare invulnerabilă.

Connell n-a putut niciodată să se împace cu ideea că ar putea pierde această putere asupra Mariannei, precum cheia unei proprietăți goale, lăsată disponibilă pentru o folosință ulterioară. De fapt, chiar a cultivat-o, știe și asta.

Și atunci, ce le mai rămâne? Nu pare să mai existe cale de mijloc, căci s-au întâmplat prea multe în relația lor. Așadar, gata, s-a terminat, ei nu mai sunt nimic? Ce ar însemna ca el să nu mai reprezinte nimic pentru ea? Ar putea să o evite, dar de îndată ce ar vedea-o din nou, chiar dacă și-ar arunca numai o privire unul altuia într-un amfiteatru, ar fi cu neputință ca privirea aceea să nu conțină nimic. Niciodată n-a vrut asta. Connell și-a dorit sincer să moară, dar niciodată nu și-a dorit sincer ca Marianne să-l uite. E singura parte din el însuși pe care vrea să o protejeze, partea care subzistă în ea.

Apa din ceainic începe să fiarbă. Lorraine mătură cu palma agrafele de pe masă, le strânge pe toate în pumn și le bagă în buzunar. Apoi se ridică, își umple ceașca cu ceai, iar după ce adaugă un pic de lapte, pune sticla la loc în frigider. Connell îi urmărește mișcările.

Bun, zice ea. S-a făcut ora de culcare.

OK. Somn ușor!

O aude când pune mâna pe clanța ușii din spatele lui, dar ușa nu se deschide. Se întoarce și o vede pe Lorraine stând acolo, uitându-se la el.

Apropo, nu-mi pare rău, spune ea. Că am făcut un copil. A fost cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată în viață. Te iubesc mai mult decât orice și sunt foarte mândră că ești fiul meu. Sper că știi asta.

El continuă să o privească. Își drege glasul rapid.

Și eu te iubesc, zice Connell.

Noapte bună.

Lorraine închide ușa în urma ei. Connell ascultă zgomotul pașilor pe scară. După câteva minute, se ridică, aruncă restul de bere în chiuvetă și, fără grabă, pune cutia în coșul de gunoi.

Atunci, telefonul lui începe să sune. E setat pe vibrații, așa că trepidează pe suprafața mesei, reflectând firișoare de lumină. Connell se duce să-l ridice, înainte de a cădea peste margine, și vede că Marianne este cea care-l sună. Înțepenește, holbându-se la ecran. În cele din urmă, glisează butonul de răspuns.

Salut, zice el.

O aude respirând greu la capătul celălalt. O întreabă dacă e OK.

Îmi pare foarte rău, șoptește ea. Mă simt ca o idioată.

Vocea i se aude înfundat, de parcă ar fi răcită cobză sau ar avea ceva în gură. Connell înghite și se duce la fereastra bucătăriei.

Te referi la faza de mai devreme? întreabă el. Și eu m-am gândit la asta.

Nu, altceva. O prostie. M-am împiedicat, sau așa ceva, și acum sunt niţel rănită. Îmi pare rău că te deranjez pe tine... Nu e mare lucru. Doar că nu știu ce să fac.

El se sprijină cu o mână de marginea chiuvetei.

Unde ești? o întreabă.

Sunt acasă. Nu e grav, atât că doare, asta-i tot. Nu prea știu de ce te-am sunat... Scuză-mă.

Pot să vin să te iau?

Ea tace o clipă. Cu o voce stinsă, răspunde: Da, te rog.

Pornesc imediat, zice el. Mă sui în mașină chiar acum, bine?

Ținându-și telefonul între ureche și umăr, își pescuiește pantoful stâng de sub masă și se încalță.

E foarte drăguț din partea ta, zice Marianne în urechea lui.

Ne vedem în câteva minute. Plec chiar acum. Bine? Pe curând.

Afară, se aruncă în mașină și pornește motorul. Radioul se deschide automat, iar el îl oprește cu palma întinsă. Nu poate să respire cum trebuie. Deși abia dacă a băut o bere, se simte amețit, nu suficient de alert, sau poate prea agitat. În mașină, liniștea e apăsătoare, dar nu suportă ideea de a auzi radioul. Mâinile i se par umede pe volan. După ce virează la stânga pe strada Mariannei, vede lumină la fereastra dormitorului ei. Semnalizează și parchează pe aleea pustie. Când închide portiera în urma lui, ecoul zgomotului se întoarce dinspre fațada de piatră a conacului.

Sună, și aproape instantaneu ușa se deschide. Marianne stă în picioare, cu mâna dreaptă pe tocul ușii, în stânga ținând un șervețel șifonat cu care-și acoperă fața. Are ochii umflați, ca după plâns. Connell observă că tricoul ei, fusta și o parte din încheietura mâinii stângi îi sunt mânjite de sânge. Câmpul lui vizual ba se încețoșează, ba se limpezește, de parcă cineva ar fi luat Pământul în mâini și l-ar fi scuturat puternic.

Ce s-a-ntâmplat, Marianne?

Pe treptele din spatele ei se aud bubuiturile unor pași apăsați. Connell, care vede scena ca printr-un telescop uriaș, îl remarcă pe fratele ei ajungând la poalele scării.

De ce ești murdară de sânge? întreabă Connell.

Cred că mi-am spart nasul, răspunde ea.

Cine-i acolo? se aude, din spate, vocea lui Alan. Cine-i la ușă?

Crezi că e cazul să mergi la spital? întreabă Connell.

Ea clatină din cap, zice că n-are nevoie de îngrijiri medicale de urgență, a cercetat pe net. Poate să se ducă la doctor mâine, dacă nu-i trece durerea.

El a fost? îi șoptește Connell.

Marianne dă din cap afirmativ. Are o privire îngrozită.

Urcă în mașină, zice Connell.

Ea îl privește în ochi, fără să-și miște mâinile. Are fața acoperită încă de șervețel. El scutură cheile.

Du-te! îi zice.

Ea își desprinde mâna de pe tocul ușii și desface palma. Connell îi îndeasă cheile în mână. Încă uitându-se la el, Marianne coboară treptele.

Unde pleci, fato? întreabă Alan.

Connell stă acum chiar în cadrul ușii. O ceață colorată se prelinge de-a lungul aleii, în timp ce o privește pe Marianne ajungând la mașină.

Ce naiba se-ntâmplă aici? bombăne Alan.

Odată ce ea a urcat în mașină, știind-o în siguranță, Connell închide ușa de la intrare pe dinăuntru, ca să rămână între patru ochi cu fratele ei.

Ce faci? întreabă Alan.

Connell, cu vederea și mai încețoșată acum, nu-și dă seama dacă Alan este furios sau înspăimântat.

Trebuie să vorbesc cu tine, zice Connell.

Vederea îi fluctuează atât de mult, că e nevoit să se sprijine cu o mână de ușă ca să nu se prăbușească.

Dar n-am făcut nimic...

Connell se îndreaptă spre Alan, până când acesta, retrăgându-se mereu, ajunge cu spatele lipit de balustradă. Pare mai mic acum, pare speriat. O strigă pe maică-sa, întorcându-și capul până ce gâtul i se înțepenește, dar din susul scărilor nu apare nimeni. Fața lui Connell e udă de transpirație. Vede chipul lui Alan doar ca pe un model format din puncte colorate.

Dacă o mai atingi vreodată pe Marianne, te ucid! zice el. Ai înțeles? Asta-i tot. Mai spune-i un singur lucru rău, că mă întorc și te omor cu mâna mea!

Deși nu vede și nu aude prea bine, lui Connell i se pare că Alan plânge acum.

M-ai înțeles? repetă Connell. Spune răspicat: da sau nu.

Alan bâiguie: Da.

Connell îi întoarce spatele, iese pe ușa din față și o trântește în urma lui.

În mașină, Marianne așteaptă în tăcere, cu o mână încleștată pe față și cu cealaltă atârnându-i moale în poală. Connell se așază la volan și se șterge la gură cu mâneca. Sunt închiși împreună în liniștea compactă a habitaclului. El o privește. Este aplecată puțin în față, parcă ar avea dureri.

Îmi pare rău că te-am deranjat, spune ea. Îmi pare rău. N-am știut ce să fac.

Nu-ți cere scuze. E bine că m-ai chemat. OK? Uită-te la mine o clipă. Nimeni n-o să te mai rănească de-acum încolo.

Marianne îl privește peste voalul șervețelului alb și, deodată, Connell își simte din nou puterea asupra ei, simte deschiderea din ochii ei.

Totul o să fie bine, spune el. Crede-mă! Te iubesc. N-o să îngădui să ți se mai întâmple așa ceva niciodată.

O secundă sau două, ea îi susține privirea, apoi închide ochii. Se lasă pe spătarul scaunului, cu capul sprijinit de tetieră, cu mâna încă apăsându-și șervețelul pe față. Lui Connell i se pare că atitudinea ei exprimă oboseală extremă. Sau ușurare.

Mulțumesc, spune ea.

El pornește mașina și iese de pe alee. Vederea i s-a stabilizat, obiectele din fața ochilor lui s-au solidificat din nou, și acum poate să respire normal. Deasupra, copacii își unduiesc liniștit câte o frunză argintie.

Șapte luni mai târziu

(Februarie 2015)

În bucătărie, Marianne toarnă apă fierbinte în filtrul de cafea. Prin fereastră, cerul se vede înnorat, ca de lână, și, până când e gata cafeaua, se duce și își lipește fruntea de geam. Treptat, aburul răsuflării ei ascunde vederii clădirile facultății: copacii se înmoaie, vechea bibliotecă devine un nor greoi. Studenții care traversează piațeta din față, îmbrăcați în haine de iarnă, mergând cu brațele încrucișate, arată ca niște pete, apoi dispar complet. Marianne nu mai este nici admirată, nici ponegrită. Lumea a uitat-o. Acum e un om normal. Merge pe stradă și nimeni nu își îndreaptă privirea spre ea. Înoată în bazinul facultății, mănâncă la cantină cu părul jilav, iar seara se plimbă în jurul terenului de crichet. Dublinul i se pare extraordinar de frumos pe vreme umedă, piatra cenușie se întunecă până când devine neagră, ploaia mângâie iarba și șoptește pe țiglele alunecoase. Hainele impermeabile lucesc în culoarea submarină a felinarelor stradale. Ploaia argintie se împrăștie ca monedele foarte mărunte în lumina puternică a farurilor vehiculelor din trafic.

Șterge cu mâneca geamul și se duce să scoată cești din dulap. Azi trebuie să fie la muncă între zece și două; după aceea, are un seminar despre Franța în epoca modernă. La job, răspunde la e-mailuri, spunându-le unor oameni că șeful nu e disponibil pentru întâlniri. Mariannei nu îi este clar cu ce se ocupă el, de fapt. Cum niciodată nu dorește să

se întâlnească cu vreunul dintre aceia care-i solicită întrevederi, ea trage concluzia că ori e foarte ocupat, ori pur și simplu n-are chef. Când apare la birou, adesea își aprinde provocator o țigară, ca pentru a o testa. Dar ce anume să testeze? Marianne stă acolo, la birou, respirând în felul ei normal. Lui îi place să vorbească despre inteligența sa deosebită. E plicticos să-l asculte, dar asta nu o solicită din cale-afară. La sfârșitul săptămânii, șeful îi întinde un plic cu bani. Joanna a fost șocată când a aflat. De ce te plătește cash? a întrebat ea. E traficant de droguri, Marianne i-a spus că e un fel de dezvoltator imobiliar, așa crede. O, asta e și mai rău! a exclamat Joanna.

Marianne apasă pe butonul filtrului de cafea și umple două cești. Într-o ceașcă adaugă un sfert de lingură de zahăr și un strop de lapte. În cealaltă: doar cafea neagră, fără zahăr. Le așază pe tavă, ca de obicei, merge pe hol și bate, cu un colț al tăvii, în ușă. Niciun răspuns. Sprijină tava de șold cu mâna stângă și deschide ușa cu dreapta. Camera miroase greu, parcă a sudoare și alcool stătut, iar draperiile galbene de la fereastra glisantă sunt încă trase. Face loc pe birou ca să pună tava, apoi se așază pe scaunul cu rotile, să-și bea cafeaua. E puțin acră, nu diferă mult de aerul din încăpere. Acesta este un moment plăcut al zilei pentru Marianne, înainte de a începe munca. Atunci când ceașca i s-a golit, întinde o mână și, cu degetele, ridică un colț al draperiei. Lumina albă inundă biroul.

Imediat, Connell spune din pat: Hei, m-am trezit.

Și cum te simți?

Bine, mda.

Ea îi aduce ceașca cu cafeaua neagră, neîndulcită. El se rostogolește în pat și o privește cu ochii mijiți. Marianne se așază pe saltea.

Scuze pentru aseară, zice el.

Sadie te place, să știi.

Așa crezi?

Își trage perna mai sus, sprijinită de tăblie, și îi ia ceașca din mâini. Connell soarbe o gură, înghite și se uită din nou la Marianne, încă mijindu-și ochii, cel stâng fiind mai degrabă închis.

Nu-i nici pe departe genul meu, adaugă el.

Cu tine nu se știe niciodată.

El clatină din cap, mai ia o gură din cafea, înghite.

Ba tu știi bine, zice el. Îți place să crezi că oamenii sunt misterioși, dar eu nu sunt deloc o persoană greu de citit.

Marianne se gândește la asta, în timp ce el își termină cafeaua, apoi zice:

Presupun că, într-un fel, fiecare individ e un mister. Adică, niciodată nu poți să cunoști cu adevărat pe cineva.

Mda. Tu chiar crezi asta?

Așa se spune...

De pildă, ce nu știu eu despre tine? întreabă Connell.

Marianne zâmbește, cască, ridică din umeri.

Oamenii știu mult mai multe decât au impresia, adaugă el. Pot să intru prima la duș sau te grăbești?

Nu, du-te tu. Între timp, pot să folosesc laptopul tău ca să-mi citesc e-mailurile?

Da, sigur, răspunde ea.

În baie, lumina bate în albastru și pare aseptică. Marianne deschide ușa cabinei dușului și răsucește robinetul, așteptând ca apa să se încălzească. Între timp, se spală repede pe dinți, scuipă spuma albă direct în scurgere și își desface părul din nodul de la ceafă. După aceea, se dezbracă și își atârnă halatul pe ușa băii.

În noiembrie, când șefa revistei literare a facultății s-a retras din funcție, Connell s-a oferit să-i preia sarcina temporar, până ce aveau să găsească persoana potrivită. Acum, după câteva luni, fiindcă nimeni nu și-a manifestat interesul, Connell încă editează revista de unul singur. Aseară a fost petrecerea de lansare a noului număr și Sadie Darcy-O'Shea a adus un bol de punci roz-aprins, cu votcă și cu bucăți mici de fructe plutind prin el. Lui Sadie îi place să apară la evenimentele acestea ca să-l strângă pe Connell de braț și să poarte discuții între patru ochi despre „cariera" lui. Aseară, el a băut atât de mult punci, că a căzut din picioare. Marianne a considerat că asta fusese într-un fel din vina lui Sadie, deși, pe de altă parte, a simțit că, de fapt, vina îi aparținuse lui Connell. Mai târziu, când l-a adus acasă și l-a băgat în pat, Connell i-a cerut un pahar cu apă. L-a vărsat pe el și pe pătură înainte să adoarmă.

Vara trecută, Marianne a citit pentru prima dată una dintre povestirile scrise de el. Foile acelea printate, ale căror colțuri din stânga-sus Connell le îndoise, pentru că nu avusese capse, i-au transmis cu putere ceva din personalitatea lui. Într-un fel, s-a simțit foarte aproape de el pe când citea, de parcă era martoră la cele mai intime gânduri ale sale, dar l-a perceput totodată ca fiind întors cu spatele spre ea, concentrat asupra unei lucrări complexe, doar a lui, din care Marianne n-ar fi putut să facă parte niciodată. Desigur, nici Sadie nu putea să facă parte din lucrarea aceea, nu cu adevărat, însă măcar Sadie era scriitoare, avea propria viață imaginară ascunsă. Viața Mariannei se desfășoară numai în lumea reală, e populată de indivizi reali. Se gândește la ce i-a spus Connell: Oamenii știu mult mai multe decât au impresia. Dar el deține încă ceva care ei îi lipsește, o viață interioară ce nu include altă persoană.

Înainte vreme, Marianne se întreba dacă el o iubește cu adevărat. În pat, Connell îi susura drăgăstos: Acum o să faci exact ce-ți spun eu, nu-i așa? Știa cum să-i ofere ce voia ea, lăsând-o deschisă, slabă, neputincioasă, uneori în lacrimi. Înțelegea că nu era nevoie să o lovească: o putea lăsa să se supună din proprie voință, fără vreun act de violență. Toate astea păreau să se întâmple la cel mai profund nivel al personalității ei. Dar la ce nivel i se întâmpla lui? Era doar un joc, sau o favoare pe care i-o făcea? Simțea și el cum simțea ea? În fiecare zi, în viața lor obișnuită, Connell dădea dovadă de răbdare și respect față de sentimentele ei. O îngrijea când era bolnavă, citea schițe ale eseurilor ei pentru facultate, asculta atent când îi vorbea despre ideile personale, își exprima părerile opuse cu voce tare, încât adesea o făcea să se răzgândească. Dar o iubea? Uneori, îi venea să-l întrebe: Ți-ar fi dor de mine dacă nu m-ai mai avea? Îl întrebase asta odată, în adolescență, pe când se preumblau prin cartierul-fantomă. El răspunsese afirmativ, însă pe vremea aceea Marianne era singurul lucru din viața lui, singurul lucru pe care îl avea numai pentru el – și niciodată nu putea să mai fie așa.

La începutul lui decembrie, prietenii lor au început să facă planuri pentru Crăciun. Marianne nu-și mai văzuse familia din vară. Maică-sa nu încercase deloc s-o contacteze. Alan îi trimisese niște SMS-uri cu lucruri de genul: Mama nu vorbește cu tine, zice că ești rușinea familiei. Marianne nu-i răspunsese. Își imaginase în repetate rânduri ce fel de conversație va purta cu mama ei atunci când, într-un final, vor relua legătura, ce acuzații îi va aduce, pe ce adevăruri va insista. Dar asta nu s-a întâmplat. Ziua ei de naștere a venit și s-a dus, și Marianne tot n-a primit nicio veste de acasă. A urmat decembrie, când s-a gândit să rămână singură la Dublin de Crăciun, să lucreze la disertația pe care o scria despre instituțiile carcerale irlandeze de după câștigarea independenței.

Connell ar fi vrut să-l însoțească în Carricklea. Lorraine s-ar bucura mult dacă ai veni, a zis el. O s-o sun, ar trebui să vorbiți voi două despre asta. Până la urmă, Lorraine însăși i-a telefonat Mariannei și a invitat-o să stea la ei de Crăciun. Încrezătoare că Lorraine știe ce era mai bine, Marianne a acceptat.

Pe drumul spre orășelul lor, în mașină, ea și Connell au vorbit fără contenire, glumind și adoptând voci haioase ca să se amuze unul pe altul. Gândindu-se acum la asta, Marianne se întreabă dacă nu cumva aveau emoții. Când au ajuns în Foxfield, se lăsase întunericul, iar ferestrele erau împodobite cu luminițe colorate. Connell a scos bagajele și le-a dus în casă. În camera de zi, Marianne s-a așezat lângă foc, în timp ce Lorraine a făcut ceaiul. Îndesat între televizor și canapea, bradul licărea în configurații repetitive. Connell a intrat ducând în mână o ceașcă de ceai și a așezat-o pe brațul fotoliului ei. Înainte să ia loc la rându-i, s-a oprit să aranjeze o bucățică de beteală. Într-adevăr, arăta mai bine așa, unde o mutase el. Marianne avea fața și mâinile foarte fierbinți. După ce în living a apărut și Lorraine, mama a început să-i povestească fiului ce rude veniseră deja în vizită, cine avea să sosească a doua zi, de-astea. Marianne s-a simțit atât de relaxată atunci, încât aproape că ar fi vrut să închidă ochii și să adoarmă.

Casa din Foxfield a fost extrem de animată în zilele de Crăciun. Până târziu în noapte s-au perindat tot felul de oameni, cu brațele pline de cutii cu biscuiți frumos împachetate sau cu sticle de whisky. Copiii au alergat pe undeva, pe la înălțimea genunchilor părinților lor, țipând lucruri de neînțeles. Într-o seară, cineva a adus o consolă de jocuri, și Connell a rămas până la două noaptea să joace FIFA cu unul dintre verii lui mai tineri; corpurile amândurora erau verzui în lumina ecranului, iar Connell avea pe chip o expresie de o intensitate aproape religioasă. Marianne și Lorraine

au stat mai mult în bucătărie, spălând paharele murdare la chiuvetă, deschizând cutii cu bomboane, umplând ceainicul iar și iar. O dată, au auzit o voce exclamând în camera din față: Connell are o prietenă?! Iar altă voce a răspuns: Îhî, e în bucătărie. Lorraine și Marianne au schimbat o privire. Au auzit câțiva pași apăsați, apoi un adolescent a apărut în prag, îmbrăcat într-un tricou pe care scria Manchester United. Imediat ce a văzut-o pe Marianne, stând în picioare lângă chiuvetă, băiatul s-a rușinat și și-a coborât privirea. Bună, dragă, l-a salutat ea. El a dat din cap în direcția ei, fără s-o privească în ochi, apoi a zbughit-o. Lui Lorraine episodul i s-a părut foarte amuzant.

În ultima zi din an, s-au intersectat cu mama Mariannei la supermarket. Purta un costum închis la culoare, cu o bluză galbenă de mătase. Mereu arăta pusă la patru ace. Lorraine a salutat-o politicos, dar Denise a trecut pur și simplu pe lângă ea, fără să-i adreseze o vorbă, cu privirea ațintită înainte. N-au înțeles de ce s-ar fi simțit ofensată. După aceea, în mașină, Lorraine, șezând pe scaunul de lângă șofer, s-a întors în spate, spre Marianne, și a strâns-o de mână. Connell a demarat. Ce cred oamenii din oraș despre ea? a întrebat Marianne.

Despre cine? Despre mama ta? a zis Lorraine.

Adică, în ce fel o vede lumea?

Cu o expresie înțelegătoare, Lorraine a spus blând: Cred că o consideră cam ciudată.

A fost prima dată când Marianne a auzit așa ceva, sau când măcar s-a gândit la asta. Connell nu s-a amestecat în discuție. În seara aceea, el a vrut să iasă la Kelleher's pentru petrecerea de Revelion. A zis că toți cei din școală se duc acolo. Marianne a sugerat că ea ar putea să rămână acasă, iar el a părut că se gândește o clipă la asta, după care a spus: Nu, ar trebui să mergi și tu. Ea s-a întins cu fața în jos pe pat, în timp ce el și-a schimbat cămașa cu una proaspătă.

Departe de mine gândul de a nu mă supune unui ordin, a zis Marianne. Uitându-se în oglindă, Connell i-a surprins privirea. Mda, exact, i-a răspuns.

Localul Kelleher's era înțesat în noaptea aceea. Connell avusese dreptate, toți foștii lor colegi de liceu se aflau acolo. S-au văzut nevoiți tot mereu să facă semne cu mâna ori să salute lumea pe mutește, de la distanță. Karen le-a ieșit în întâmpinare și a îmbrățișat-o pe Marianne, învăluind-o în parfumul ei discret, foarte plăcut. Mă bucur așa de mult să te văd! a exclamat Marianne. Vino și dansează cu noi, i-a zis Karen. Connell le-a dus băuturile jos, pe trepte, până la ringul de dans. Acolo, în picioare, se aflau Rachel și Eric, Lisa și Jack, și Ciara Heffernan, o fată care fusese cu un an în urma lor la școală. Eric a făcut o plecăciune caraghioasă, numai el știe de ce. Probabil că deja se îmbătase. Muzica era asurzitoare, astfel că n-ar fi fost cu putință să poarte vreo conversație. Connell i-a ținut băutura Mariannei cât timp ea și-a dat jos haina și a pus-o bine, sub o masă. Nimeni nu dansa, de fapt, doar stăteau laolaltă acolo, zbierând unul în urechea celuilalt. În răstimpuri, Karen schița câte-o figură simpatică din box, de parc-ar fi vrut să tragă un pumn în aer. Li s-au alăturat și alții, inclusiv niște persoane pe care Marianne nu le mai văzuse până atunci, și cu toții s-au îmbrățișat, urându-și diverse chestii.

La miezul nopții, când s-a strigat în cor „La mulți ani!", Connell a luat-o pe Marianne în brațe și a sărutat-o. Ea a simțit, ca o presiune fizică pe piele, că toți ceilalți îi priveau. Poate că foștii colegi nu crezuseră cu adevărat până atunci, sau poate că mai rămăsese o fascinație morbidă pentru ceva ce li se păruse cândva scandalos. Ori poate că erau doar curioși să observe atracția dintre doi oameni care, de-a lungul câtorva ani, păreau că nu au de gând să renunțe unul la altul. Marianne a fost nevoită să admită că, în locul lor, și ea ar fi aruncat o ocheadă. Când s-au desprins din îmbrățișare,

Connell a privit-o în ochi și i-a spus: Te iubesc. Ea râdea atunci și avea fața îmbujorată. Se afla sub puterea lui, e alesese să o izbăvească, era izbăvită. Lui nu-i stătea în fire să se comporte astfel în public, așa că trebuie s-o fi făcut intenționat, ca s-o bucure pe ea. Ce lucru ciudat să se simtă atât de deplin sub controlul altcuiva, dar și ce lucru normal Nimeni nu poate fi complet independent de alți oameni, așa că de ce să nu renunți la tentativa de a alerga într-altă direcție – s-a gândit ea –, de ce să nu depinzi de oameni, să le da voie să depindă de tine, de ce nu? Știe că o iubește, nu ma are nicio îndoială acum.

Iese de la duș și se înfășoară într-un prosop albastru Oglinda s-a aburit. Deschide ușa și, din pat, Connell îș întoarce privirea spre ea. Bună din nou, zice Marianne. Aeru stătut din cameră i se pare răcoros pe pielea umedă. Connel șade pe pat, cu laptopul în poală. Ea se duce la dulap, scoat niște lenjerie de corp curată, începe să se îmbrace. El î urmărește gesturile: atârnă prosopul de ușa dulapului și îș strecoară brațele în mânecile unei cămăși.

Ceva noutăți? întreabă Marianne.

Tocmai am primit un e-mail.

A, da? De la cine?

El se uită ca prostit la laptop, apoi din nou la ea. Ochi lui par roșii și somnoroși. Ea își încheie nasturii cămășii. E își ridică genunchii sub pătură, lumina ecranului i se reflectă pe figură.

Connell, de la cine? repetă Marianne.

De la o universitate din New York. Se pare că îmi oferă ur loc la masteratul de Arte Frumoase. Știi tu, programul acel de scriere creativă.

Ea rămâne stană de piatră, în picioare. Are părul încă ud iar picăturile ce se scurg îi îmbibă un pic materialul cămășii

Nu mi-ai zis că te-ai înscris la așa ceva, spune Marianne.

El o privește mut.

Adică, felicitări! continuă ea. Nu sunt surprinsă că te acceptă, sunt surprinsă că nu mi-ai pomenit despre asta.

El încuviințează, cu o figură inexpresivă, apoi se uită din nou la ecranul laptopului.

Nu știu, bâiguie el. Ar fi trebuit să-ți spun, dar, sincer, m-am gândit că n-am șanse de izbândă.

Păi, ăsta nu-i un motiv să nu-mi spui.

Ce mai contează, oricum nu mă duc. Habar n-am de ce m-oi fi înscris.

Marianne saltă prosopul de pe ușa dulapului și își masează încet cu el vârfurile părului. Se așază pe scaunul de la birou.

Sadie știa că te-ai înscris? zice ea.

Poftim? De ce întrebi asta?

Știa?

Păi, mda... Însă nu văd ce importanță are.

De ce ei i-ai spus și mie nu?

Connell oftează, frecându-se la ochi cu vârful degetelor, apoi ridică din umeri.

Nu știu, zice. Ea m-a îndemnat să mă înscriu. Sincer, mi s-a părut o idee prostească, de-asta nu ți-am spus.

Ești îndrăgostit de ea?

Connell se uită lung la Marianne din capătul celălalt al camerei, fără să se miște și fără să-și ia ochii de la ea câteva secunde. Expresia lui e greu de descifrat. Ea își întoarce privirea spre prosop.

Faci mișto de mine? zice el.

De ce nu răspunzi la întrebare?

Încurci rău lucrurile, Marianne. Nu-mi place Sadie nici măcar în sensul de a fi amic cu ea, pricepi? Sincer, mi se pare enervantă. Nu știu de câte ori trebuie să-ți spun asta. Îmi pare rău că nu ți-am pomenit despre înscriere, dar cum ajungi de aici la concluzia că aș fi îndrăgostit de alta?

Marianne continuă să-şi frece vârfurile părului cu prosopul.

Nu ştiu, răspunde ea în cele din urmă. Câteodată simt că îţi doreşti să fii în preajma unor oameni care te înţeleg.

Mda, adică în preajma ta. Dacă ar trebui să fac o listă cu oamenii care nu mă înţeleg deloc, Sadie ar fi printre primii.

Marianne tace din nou. Connell a închis laptopul acum.

Îmi pare rău că nu ţi-am spus, bine? continuă el. Uneori mi-e jenă să-ţi spun lucruri de genul ăsta, pentru că mi se par stupide. Ca să fiu sincer, încă te consider superioară mie. Nu vreau să crezi că, nu ştiu... Că-mi fac iluzii aiurea.

Ea îşi strânge părul în prosop, simţind textura aspră, granulată, a fiecărei fibre. Apoi spune:

Ar trebui să te duci. La New York, vreau să zic. Ar fi bine să accepţi oferta. Da, ar trebui să te duci.

El nu rosteşte o vorbă. Ea îşi ridică privirea. Peretele din spatele lui este gălbui ca o bucată de unt.

Nu, zice el.

Sunt sigură că ai face rost de fondurile necesare.

De ce spui aşa? Credeam că vrei să rămâi aici la anul.

Eu pot să rămân, tu poţi să te duci. E doar un an. Cred că ar trebui să mergi.

El scoate un sunet ciudat, confuz, aproape ca un râset. Îşi atinge gâtul. Ea lasă prosopul jos şi începe să-şi descâlcească părul încet, cu peria.

Mi se pare absurd, zice el. Nu plec la New York fără tine. Nici aici nu aş fi ajuns fără tine.

Este adevărat, se gândeşte ea. S-ar afla în cu totul altă parte, ducând o viaţă complet diferită. Ar fi diferit chiar şi cu femeile, aspiraţiile lui în privinţa iubirii ar fi diferite. Şi Marianne, la rândul ei, ar fi o cu totul altă persoană. Fără el, ar fi cunoscut vreodată fericirea? În toţi anii aceştia, au fost ca două plante micuţe în aceeaşi brazdă de pământ, crescând una în jurul celeilalte, contorsionându-se ca să-şi creeze

spațiu, adoptând uneori posturi curioase. Dar, până la urmă, ea a făcut ceva pentru el, a făcut posibilă o nouă viață, și pentru asta se poate bucura întotdeauna.

Mi-ar fi prea dor de tine, zice el. M-aș îmbolnăvi, serios.

La început. Dar pe urmă ți-ar fi mai bine.

Stau în tăcere acum, Marianne mișcând metodic peria prin păr, căutând noduri și, încet, cu răbdare, descâlcindu-le. De-acum nu mai are de ce să fie nerăbdătoare.

Știi că te iubesc, zice Connell. Niciodată n-o să mai am aceleași simțăminte pentru altcineva.

Ea încuviințează, e de acord. El spune adevărul.

Ca să fiu sincer, nu știu ce să fac, adaugă Connell. Zi că vrei să rămân, și rămân.

Marianne închide ochii. Probabil că n-o să se mai întoarcă, reflectează ea. Sau o să se întoarcă, însă va fi altfel. Ceea ce au acum nu vor mai putea avea. Dar, pentru ea, durerea singurătății nu va însemna mare lucru pe lângă durerea pe care o simțea înainte, aceea de a nu valora nimic. El i-a adus bunătatea ca pe un dar, și acum îi aparține ei. Lui Connell, viața i se deschide în toate direcțiile deodată. Și-au făcut mult bine unul altuia. Cu adevărat, se gândește ea, cu adevărat... Oamenii se pot schimba cu adevărat unul pe altul.

Ar trebui să te duci, spune Marianne. Eu o să fiu mereu aici. Știi bine.

Mulțumiri

Mai întâi, vreau să-i mulțumesc lui John Patrick McHugh, care a fost aproape de romanul acesta cu mult timp înainte ca eu să-l termin și care, prin îndrumările sale, l-a ajutat în mod substanțial să se dezvolte; lui Thomas Morris, pentru observațiile detaliate și judicioase pe marginea manuscrisului; lui David Hartery și Tim MacGabhann, fiindcă au citit primele versiuni ale capitolelor de început și mi-au oferit sfaturi înțelepte; lui Ken Armstrong, Iarlei Mongey și tuturor membrilor grupului de scriitori din Castlebar, cei dintâi care m-au încurajat să scriu; lui Tracy Bohan, pentru că a făcut cam tot ce se putea, în afară de a scrie cartea; lui Mitzi Angel, care a îmbunătățit atât romanul, cât și pe mine, ca scriitoare. Mulțumesc familiei lui John; familiei mele, în special părinților mei; lui Kate Oliver și Aoife Comey, ca întotdeauna, pentru prietenia lor. Și lui John, pentru tot.

Marianne este fiică unei familii înstărite și locuiește într-un conac impunător dintr-un orășel irlandez. Introvertită, cu o inteligență uneori prea ascuțită și cu o înfățișare incertă, are toate însușirile pentru a fi marginalizată de colegi. Connell, fiul menajerei, este chipeș și deștept, popular în tot liceul. Atracția care se naște între cei doi adolescenți are o forță magnetică. Cum vor evolua ei de-a lungul anilor de facultate și prin ce transformări va trece relația lor? Ce se va întâmpla atunci când diferențele sociale vor ridica ziduri între ei, când experiențele de viață îi vor strivi sub implacabilul lor? Cum își vor confrunta cei doi tineri demonii interiori?

Cu *Oameni normali*, SALLY ROONEY își confirmă talentul portretistic dovedit încă de la bestsellerul *Conversații cu prieteni*, făcând radiografia celor mai mărunte detalii ale vieții emoționale a personajelor. Povestea este alertă și captivantă, scrisă nemilos, dar cu inflexiuni de tandrețe: nu atât un roman de dragoste, cât mai ales unul de maturizare – despre cunoașterea de sine, despre metamorfozele prieteniei, despre influențele familiale și sociale, precum și despre barierele dintre noi, cei dintr-o lume conectată, aparent fără bariere.

CURTEA VECHE

curteaveche.ro
ISBN 978-606-44-0316-2
9 786064 403162